

ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

တောင်လယ်ပြာနှင့် မဝေးကိုပါ

ဈာန် (စွမ်းအင်)

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

တောင်လေပ်ပြာနှင့် မဝေးလိုပါ

ဈာန် (စွမ်းအင်)

တည်းဖြတ်စီစဉ်သူ - ဒေါ်နုနုယဉ် (နန်းညွန့်ယဉ်ခမ်း)
စာတည်းမှူး

ဒေါ်မေသူစိုး (လင်းထက်သော်တာ)
စာတည်း

အုပ်စုပန်းချီ - ဇော်နိုင်ထွန်း

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၂၀၀၀

တန်ဖိုး (၉၀၀) ကျပ်

စီတန်းအစုအဝေးသုံးပါး

* ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
* တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
* အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ထုတ်ဝေရေးဦးစီးဌာန
စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်
ဦးကိုကိုနိုင်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၉၆၁ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

တောင်လေပ်ပြာနှင့် မဝေးလိုပါ

တောက်ပလွန်းသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်ရသည်။ အနည်းငယ်ကြိုးစားကာ ပြန်ဖွင့်ကြည့်မှ မျက်လုံးများက ခံနိုင်လာသည်။ ဆေးဖြူဖြူနှင့် မျက်နှာကြက်တို့ မှန်ဝါးနေကာ ခေါင်းတဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည်။ အရင်ဆုံး စဉ်းစား နေမိသည်မှာ ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ကိုမသိ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ သည်လည်း မမှတ်မိ၊ အစဖော်၍ မရအောင်ဖြစ်နေသည်။ မူးဝေနောက်ကျီလာပြီး ပြန်အိပ်ပျော်ခဲ့ရပြန်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူရောက်လာသည်။ ပြုံးပြုံး လက်ကို ကမ်းကာ သူခေါ်သည့်နေရာ လိုက်ခဲ့ပါဟုဆိုသည်။ ဘယ်အထိ လိုက်ခဲ့ရမလဲလို့ ပြန်မေးတော့ တောင်တန်းတွေ၊ ရေခဲ တောင်ကြီးတွေဆီပေါ့ဟု ခပ်တည်တည်ပြန်ပြောသည်။ အံ့အား သင့်လျက် သူ့ကိုကြည့်နေမိသည်။ တကယ်လား။ အမှန်တွေ ပြောနေတာလား။ ကိုယ့်ကိုနောက်ပြောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် ဆိုတော့ ရုတ်ခြည်းအပြုံးတွေ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီး အတွေးများ အဝေးကို လွင့်မျောသလို မျက်နှာလည်းပျက်ချေသည်။

အမှန်တော့ စိုးရွံ့စိတ်တစ်ခုခုတော့ ရှိနေသည်။ သူနှင့်တွေ့လေတိုင်းမှာ ဤအဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံခဲ့ရသည့်အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။

နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်ကာ အဝေးသို့ပြေးသွားခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ခေါ်သည်။ အပြင်မှာတကယ်လိုက်လာတော့ ခြေရာဖျောက်၍ သတင်းပါ အမှောင်ချခဲ့သည်။ မင်းသူနှင့် သူတို့၏ မပြီးဆုံးသေးသော အကြောင်းတို့ကို မနိုးတမ်းအိပ်မက်များနှင့်သာ နေချင်ပါသည်။

× × × × ×

ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီ။ အဆောင်များတွင် နယ်ပေါင်းစုံ၊ ဒေသ မျိုးစုံက ကျောင်းသားများ သတ်မှတ်ရက်မတိုင်မီ ရောက်လာ ကြသည်။ စိန်ပန်းနီနီတွေနင်းပြီး အဆောင်များရှေ့ရောက်လာ ကြပြီ။ ကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် စိန်ပန်းပွင့်များ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ဆံများ၊ ပွင့်ဖတ်ကြွေများကြားမှာ ခြေမွှင်ရသည့်နှယ် လွင့်ပါးလာသည့် ရနံ့သင်းသင်းလေးက မွှေးပျံ့လှပေသည်။ ရနံ့ထုံသည့် တက္ကသိုလ် ပန်းမျိုးစုံတို့လန်းရာမြေတွင် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုသည့်ပွဲများ နီးကပ်လာပြီ။

“ဟေ့ မင်းသူ၊ ညနေ ငါ့အဆောင်ကို ခဏလာခဲ့ဦးနော်၊ မြို့ထဲကို သွားစရာကိစ္စလေးရှိလို့ မေ့နေဦးမယ်”

အမရဆောင်ရှေ့တွင် မမနိုင်နှင့်တွေ့သည်။ မင်းသူက မမြင်။ သူလှမ်းခေါ်ပါမှ ကျောင်းသူတစ်စုထဲမှာတွေ့ရသည်။ သူ့ဘေးတွင် ကျောင်းသူသုံးယောက်အတူပါလာသည်။

မင်းသူထက် မမနိုင်က တစ်နှစ်စော၍ တက္ကသိုလ် ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ အနေအထိုင်တည်သည်။ တစ်မြို့တည်း တစ်ရပ်ကွက်အတွင်းမှာနေသည့်အတွက်ကြောင့် မောင်နှမ အရင်းများပမာ ခင်မင်ကြသည်။ သူငယ်ချင်းများက မမနိုင်၏

နောက်ကွယ်တွင် ယောက်ဖဟုခေါ်ကြသည်။ ကွယ်ရာတွင် ခေါ်သည်မို့ ကိစ္စမရှိ။ မမနိုင်သိမှာတော့ စိုးရွံ့လှသည်။ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်များ ရပ်တန့်သွားမည်ကို မင်းသူ မလိုလားချေ။

အစပိုင်းက သူတို့ချင်းမသိ။ နောက် မမနိုင်က တွေ့သည့် နေရာတွင် ခေါ်သည်။ လူကြုံနှင့်မှာသည်။ ပစ္စည်းပို့ပေးသည်။ တကယ့်မောင်အရင်းတစ်ယောက်ပမာ ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ မသိသူများက မောင်နှမအရင်းဟုထင်ကြသည်။ ထို့ပြင် တစ်ရပ်ကွက်တည်း အိမ်ချင်းကသိပ်မဝေးပေ။ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် သိပြီးသား။ နောက်ပိုင်း မမနိုင်ကို ခင်လာ ကြသည့်အချိန်တွင် ယောက်ဖဟု နောက်ပြောင်ကြတော့သည်။ ဘာမှ မပြောသာသဖြင့် သည်းခံနေလိုက်ရသည်။ နောက်တွင် မမနိုင်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သူတို့အားလုံးသိလာကြသည့်အခါ မင်းသူ၏သူငယ်ချင်းအားလုံး မမနိုင်၏မောင်လေးများ ဖြစ်လာ သည်။ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကြတော့သည်။ ထိုမှသာ မင်းသူတစ်ယောက် စိတ်သက်သာရာရပါတော့သည်။

သူနဲ့စတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ မမနိုင်၏ပယောဂ မကင်းဟုဆိုချင် သည်။ ညနေ မင်းသူ အဆောင်ပြန်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်လဲကာ အပြင် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ မမနိုင်က သူလိုချင်သည့် စာအုပ်ဝယ်ခိုင်းတာ လောက်ပဲဖြစ်မည်။ မင်းသူနေသည့် သထုံဆောင်နှင့် အနည်းငယ် ဝေးသည်မို့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ ပုဂံလမ်းအတိုင်းလျှောက်ပြီး စစ်ကိုင်းလမ်းဘက်ကိုပြန်ချိုးကာ အင်းလျားဆောင်သို့နှင့်ခဲ့သည်။ မိန်းထဲက ဖြတ်လမ်းများရှိသော်လည်း သူသိပ်မကျွမ်း။ ရှင်းသည့်လမ်းကိုသာ ရွေးခဲ့သည်။

အဆောင်ရောက်သည့်အခါ ဂိတ်အစောင့်ကိုပြောပြီး ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်စောင့်နေစဉ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ထွက်

လာသည်။ သူ့အသံက အနည်းငယ်ဝဲနေသဖြင့် အတော်ဂရုပြုနားထောင်ရသည်။

“ကိုမင်းသူလားရှင့်၊ မမက မှာလိုက်တယ်၊ taxi တစ်စီးထွက်ခေါ်ပေးပါတဲ့၊ မမလည်းလိုက်မယ်လို့ပြောခိုင်းပါတယ်၊ သူ့ခဲထွက်လာမယ်၊ လမ်းမက စောင့်ပါတဲ့”

အင်းလျားလမ်းပေါ် ကားပေါ်ပါသည်။ မကြာပါ taxi တစ်စီးလက်ပြကာ တားထားလိုက်သည်။ မမနိုင်တို့ သုံးယောက်အဖွဲ့ထွက်လာသည်။

“စောင့်ရတာကြာပြီလား မင်းသူ၊ ဒီတိုင်းရင်းသူပေါ့မလိုက်တော့ဘူးလုပ်နေလို့၊ မနည်းကိုခေါ်လာရတယ်လေ၊ ကဲမင်းကရှေ့မှာထိုင်ပြီး မမနိုင်တို့သွားမယ့်နေရာကို ပြော၊ ရော့ဒီစာရွက်ထဲမှာ အကုန်ပါတယ်”

စာရွက်ကိုလှမ်းယူဖို့ ကြည့်လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းဆောင်မှာထိုင်စောင့်နေတုန်း အငှားကားခေါ်ခိုင်းသူ တိုင်းရင်းသူလေးက မမနိုင်တို့သုံးယောက်အလယ်၌ ထိုင်နေသည်။ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူက စူးရဲရဲပြန်ကြည့်သည်။ ပြီး မျက်လွှာကိုချ၍ တစ်ဖက်လှည့်ကာ လမ်းဘေးဝဲယာကြည့်ပြီးလိုက်လာသည်။ သူ့ကိုအစဦး တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်း (၃၀) ထိပ်က စာအုပ်တန်းပြီးနောက် လဟာပြင်ဈေးတွင် ထမင်းစားကြသည်။ မမနိုင်ကဦးဆောင်ကာ ငွေရှင်းသည်။ “အချိန်ရသေးတယ် တို့ကိုဘုရားပို့”ဟုဆိုသည်။ ခက်သည်ကတိုင်းရင်းသူက ခရစ်ယာန်ဘာသာ။ သူ့ကိုအားနာကြသည်။ သူက ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြုံးကာ

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ နန်းကိုအားမနာနဲ့၊ လိုက်ပါမယ်၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

တိုင်းရင်းသူက အသံဝဲဝဲလေးနှင့် သဘောတူကြောင်းပြောသည်မို့ နှစ်ယောက်လုံးက တိုင်းရင်းသူလေးကို ဖက်လိုက်ကြသည်။ မမနိုင်က နီရဲရဲပါးမို့မို့ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ဆွဲလိမ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရွှေတိဂုံ ဘုရား၏ အနောက်ဘက် မုခ်မှတက်ခဲ့ကာ ဖိနပ်တွေအားလုံး ကားထဲမှာထားခဲ့သည်မို့ ဘုရားပန်းကို ရင်ပြင်တော်နှင့် အနီးဆုံးဆိုင်က ဝယ်ခဲ့သည်။ တိုင်းရင်းသူက ပန်းဝယ်သူ၊ ဖိနပ်အပ်သူများအားလုံးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။ သူ့အတွက် အထူးဆန်းဖြစ်နေဟန်ပင်။ ရွှေတိဂုံဘုရားသည် ညနေပိုင်း ဘုရားဖူးလာသူများနှင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ လက်ညှိုးတော်မှ ရေတစ်စက်ချင်းကျနေသော ရုပ်ပွားတော်သည် ဖူးမြော်ရသူတိုင်း အံ့ဩမဆုံး ရှိချေသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက် သွားလိုသည့်နေရာများကို အနှံ့လိုက်ပို့ပေးရသည်။ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် အချိန်ကုန်သည်ကများသည်။ ညနေအဆောင်မပိတ်မီ ပြန်ရောက်၍ တော်သေးသည်။

သူ့အမည်မှာ ‘နန်းရီဒိုဒင်းဒရွန်း’၊ မြန်မာပြည်မြောက်ဘက် အစွန်းက ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားကောလိပ်တွင် အခြေခံသိပ္ပံဥပစာ (ခ) ပြီးသည့်နောက် ဆေးသိပ္ပံအထူးပြုခန္ဓာဗေဒဘာသာရပ်ကို မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် မတက်ဘဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးက ‘နန်း’ဟု အလွယ်ခေါ်ကြသည်။ ‘တောင်ဇလပ်ပန်းကလေး’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ချင်းတောင်တန်းပေါ်မှာပွင့်သည့် ပန်းမဟုတ်။ မြောက်ဘက်အစွန်း ရေခဲတောင်တန်းမှာပွင့်သည့် တောင်ဇလပ်ပန်းသာဖြစ်သည်။

နန်းက မင်းသူကို မမနိုင်၏မောင်လေးဟုသာသိထားသည်။ မြင်ဖန်များတော့ အနည်းငယ်ရင်းနှီးလာသည်။ သူ၏

တိုင်းရင်းသားအသံလေးက နားမှာစွဲနေသည်။ ပန်းနုရောင်သန်းကာ ရှက်သွေးရောင်လွှမ်းမျက်နှာကလေးကိုမေ့မရ။ အဆောင်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါရောက်ဖြစ်သည်။ ကြာတော့ မမနိုင်က မျက်စိ နောက်လာသည်ထင်၏။

“ဟဲ့ မင်းသူ၊ နင်တော့ခက်ပြီ၊ စာမေးပွဲအတွက်ပြင်ဆင် ပြီးပြီလား၊ နင်စာမေးပွဲသာကျလို့ကတော့ ငါနဲ့တွေ့ပြီသာမှတ်”

မည်သို့ပင်ဆူပါစေ ချောင်းပေါက်တော့မည်၊ မိန်းကလေးပဲ သူလည်းသိပေမည်။ ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလို၍ဝဲသည်ကို။ တစ်နေ့ ဤအခြေအနေရောက်လာမည်ကို မပြောပြလည်း သိပြီး ဖြစ်လောက်ပြီ။

အနေတည်သည့် ကုန္တရုံရှင်ကို မပြောရဲ။ ပန်းတစ်ပွင့်၏ သိက္ခာပျက်ယွင်းမည်စိုး၍ အဝေးမှသာ အလွမ်းဖြေသိမ့်ရသည်။ သူငယ်ချင်းများက အားမလိုအားမရဖြစ်လာကြသည်။ မင်းသူ ဘက်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ပြောစရာရှိသည်ကို အမြန်ပြောပြီး အဖြေကိုသိချင်ကြသည်။ မမနိုင်ကိုလည်း ကြောက်နေရသေးသည် မဟုတ်လား။ နေ့ရက်တွေ ကြာပြီ။ စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းပိတ်ရက်တို့ နီးကပ်လာခဲ့သည်။ တစ်နှစ်၏အချိန်ကာလသည် ဘာမှ ကြာလိုက်သည်မထင်။

နန်းက ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေသည်မို့ သင်ခန်းစာများ လေ့လာနေရသည်။ နှလုံးသားရေးရာ ဂရုမစိုက်အားပေ။ ဒါတွေကို မမနိုင်ကသိသည်။ နန်းကလည်း မမနိုင်ကို ချစ်ခင်လေးစားသည်။ မမနိုင်၏မောင်ဖြစ်သည့် မင်းသူကို အခြားယောက်ျားလေး များထက် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရရုံလောက်သာ ရှိမည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲကသာကျိတ်၍ ချစ်နေခဲ့ရသည်။ ထုတ်မပြောရဲ။ ဖွင့်ဟလိုက်မိက အဆင်ပြေ ချောမွေ့လျှင်

တော်သည်။ ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ခင်မင်နေသည့် မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း အဖြစ်မှရပ်စဲခြင်းခံရလျှင် ဤဒဏ်ချက်ကို မင်းသူ မခံစားနိုင်ပါ။

တစ်နေ့ မမနိုင်က မင်းသူကို နန်းအား ကထိကဆရာမ နေသည့်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆရာမက စမ်းချောင်းထဲက မိုးမခလမ်းမှာနေသည်။ နန်းနှင့်သာဆိုပါလျှင် ကမ္ဘာမြေဆုံးသည် အထိ လျှောက်ရသည့်သတ္တိ မင်းသူမှာရှိသည်။ နန်းတော့ သိနိုင်အံ့ မထင်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်တော့ စာ၊ ဆေးပညာကျမ်းနှင့် နှင်းဖုံး နေသော ရေခဲတောင်တန်းများသာရှိနေပေလိမ့်မည်။

နန်းစာမေးနေသည့်အချိန်တွင် မိုးမခလမ်းသွယ်မှ စလင်းဘောလုံးကစားကွင်းဘက် မင်းသူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းများ ညနေတိုင်း ဘောလုံးကန်သည်ကို သိထားသည်။ သူတို့နှင့် ပန်းပင်ကြီးလမ်းထောင့်က ဝက်နားရွက်သုပ် သွားစားကြမည်။ နန်းက အချိန်မည်မျှကြာမည်မသိသော်လည်း အနည်းဆုံး တစ်နာရီတော့ကြာလိမ့်မည်။

ဘောလုံးကွင်းနားရောက်သည်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းက လက်လှမ်းပြသည်။ မင်းသူ ကွင်းစပ်မြက်ခင်းတွင်ထိုင်ပြီး ဘောလုံး ကန်နေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းသူ၊ ဘယ်ကလှည့်လာတာတုံး၊ ခဏစောင့်၊ ခုပဲ ပွဲပြီးတော့မယ်”

မောင်မောင်လေးက ဂိုးဖမ်းရင်း လှမ်းအော်ပြောသည်။ သူတို့ကစားနေတာ အားရစရာကြီးပါ။ ဘာပြောပြော ဒီနှစ် တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင်အသင်းအတွက် အားထားရသော ကစားသမားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်လေးဘက် ဘောလုံးဝဲလာသဖြင့် နောက်တန်းနှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ခုခံကာကွယ်နေရသည်။ မောင်မောင်လေးက ဂနာမငြိမ်။

ဂိုးဧရိယာမှာ ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့်။ မကြာပါ ထောင့်ကန်ဘော တစ်လုံးက ခေါင်းတိုက်အသွင်းမှာ မောင်မောင်လေးခံလိုက်ရသည်။ ဘောလုံးတခြား၊ လူတခြား။ ဒိုင်ဗင်ထိုးတာသာ အဖတ်တင်၍ ဂိုးပေးလိုက်ရသည်။ သို့သော် အရှုံးအနိုင်မရှိ သရေပွဲသာဖြစ်သည်။ ပွဲပြီးသွားပြီ။ မောင်မောင်လေး ဘောလုံးကွင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ သူနိုင်မည်ဟု ယူဆထားပုံရပါသည်။ ခေါင်းတိုက် သွင်းသူက ခင်မောင်ထွန်း။ ဂိုးဖမ်းသူက မောင်မောင်လေး။ ခင်မောင်ထွန်းက မောင်မောင်လေးကိုဆွဲထူလိုက်သည်။

“လာ ဟေ့ကောင် ဝက်ခေါင်းသုပ်သွားစားမယ်၊ ဟိုမှာ မင်းသူ စောင့်နေတယ်၊ မင်းကျွေးရမယ်နော်”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပန်းပင်ကြီးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ကြည်ကြည်ဌေးတိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုးဆိုင်ကလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင်း ငါတို့ကိုလွမ်းလို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စများရှိနေလို့လဲကွ”

ခင်မောင်ထွန်းက စပ်စုသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ မမနိုင်က ဘာခိုင်းလိုက်လို့ နယ်ကျွေးလာ ရတာလဲ”

မောင်မောင်လေးသိသလိုနှင့်ပြီးသည်။ မင်းသူက ပြုံးပြတော့ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့် မင်းရှုံးတာ၊ တချို့တစ်ဝက်မှန်တယ်”

တစ်ဝက်က သူတို့ကိုဝှက်ထားလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အမှတ်(၁)ဘတ်စ်ကားများ ဂိတ်ထိုးထားသဖြင့် သုံးယောက်သားစားသောက်ပြီး ကားကြိုကားကြားမှ ထွက်လာ

ခဲ့ကြသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက နိဗ္ဗာန်လမ်းမှာနေသည်။ မောင်မောင်လေးက သာဓုလမ်းကဆိုတော့ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ကြမည်။

“မင်း အိမ်လိုက်ခဲ့လေကွာ” ခင်မောင်ထွန်းကခေါ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ညနေ တို့နှစ်ယောက် အဆောင်ပြန်လိုက်ပို့ မယ်ကွာ၊ လှည်းတန်းက ဦးချစ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ ပြန်တာပေါ့”

မောင်မောင်လေးက မဲဆွယ်ကောင်းသော်လည်း မင်းသူက ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါယမ်း၍

“ငါ့မှာ မပြီးသေးတဲ့ ကိစ္စလေးရှိနေသေးတယ်၊ ဒီဘက် ရောက်တုန်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ရှိမယ်ထင်လို့ ခဏလာတွေ့တာ ပါ၊ မိုးမခလမ်းကို ပြန်သွားရဦးမယ်၊ မင်းတို့လည်း ပင်ပန်းပါတယ်၊ ကျောင်းရောက်မှ တွေ့မယ်”

သူတို့နှင့်လမ်းခွဲပြီး သံလမ်းကိုကျော်ကာ မုန့်လက်ဆောင်း ကုန်းဘက်သို့လာခဲ့သည်။

မိုးမခလမ်းပြန်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး စကား ပြောနေသော နန်းနှင့် ဆရာမတို့က မင်းသူကိုမြင်လျှင် နန်းက ဆရာမကိုနှုတ်ဆက်စကားဆိုနေသည်။ နားချိန်အတွင်းမှာ သင်ကြားပေးသောဆရာမကို နန်းက အားတုံအားနာနှင့်ပင် ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ခါးကိုညွှတ်ကာ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

“ရီဒို နောက်လည်းမရှင်းတာ၊ မသိတာတွေရှိနေရင် ဆရာမဆီ အချိန်မရွေးလာခဲ့၊ အားမနာနဲ့၊ ကြားလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရဲ့၊ အများကြီးကျေးဇူးကမ္ဘာပါ တီချယ်”

မိုးမခလမ်းမှအနည်းငယ်လျှောက်လျှင် ‘ရတနာ သင်္ခလမ်း’ဆုံ ရောက်လာသည်။ နှစ်ဦးသားအတွေးကိုယ်စီနှင့် စာပေဗိမာန်ဝင်း၏

နောက်ဘက် ‘ဘာဝနာလမ်း’အရောက်၊ နောက်မှ လေးဘီးကား အပြာနုရောင်လေးရောက်လာသည်။

မင်းသူက နန်းအကြောင်းကိုတွေးနေမိသည်မို့ သတိမထား လိုက်သော်လည်း နန်းက သတိရှိ၏။ ခရီးသည် တင်လာခြင်း မရှိသည်မို့ ကားကိုတားလိုက်သည်။ အချိန်လင့်နေပြီ။ လေးဘီးစီး ပြန်တာသင့်လျော်ပါသည်။

“ကိုမင်းသူ အားနာလိုက်တာရှင်၊ နည်းနည်းလေးကြာသွား တယ်၊ တီချယ်ရဲ့အိမ်ကိုလည်းမသိ၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ခုမှပဲ ရောက်ဖူးတာဆိုတော့ မကျွမ်းကျင်ဘူးလေ၊ မမနိုင်က ဒီနေ့ လက်တွေ့ချိန်ရှိနေတာနဲ့ ကိုမင်းသူကို အဖော်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ တီချယ်က သဘောကောင်းတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ သင်ပြတာလည်း ရှင်းနေတာပါပဲ၊ စာကြည့်လွတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမင်းသူကို လှည်းတန်း ရောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ ဧည့်ခံပါရစေရင့်”

“ဟာ နန်းရယ် မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် ခင်မောင်ထွန်းတို့နဲ့ စားလာခဲ့ပြီ၊ နန်း ဆာရင်တော့စားပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့တော့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

လေးဘီးကားက ပြည်လမ်းမပေါ်မှ ဟံသာဝတီအဝိုင်းကို ပတ်နေပြီ။ မကြာမီ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ရောက်တော့မည်။ သူ ခဏ တွေ့သွားသည်။ ပြီးမှ

“တီချယ်က ကျွန်မကို နန်းကြီးသုပနဲ့ဧည့်ခံလို့စားခဲ့တယ်။ ကိုမင်းသူဆာနေမှာစိုးလို့၊ ဒါဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားတွေ့ နေတာပေါ့၊ ကိုခင်မောင်ထွန်းနဲ့ ကိုမောင်မောင်လေးတို့က ကြည့်မြင်တိုင်မှာနေတာဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့ အနီးလေးပဲဟာ”

နန်းက မင်းသူ၏သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကို သိသည်။ ရင်းနှီးသည်။

မမနိုင်က မင်းသူကိုမှာစရာရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်း ပေးလိုလျှင်ဖြစ်စေ သူတို့နှင့်ပေးသည်ကို နန်းသိနေသည်။ မမနိုင် ရှိနေလျှင် နန်းရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲနှင့် တစ်ဆောင်ထဲမှာ အတူနေသူတွေ။

“ဒီလိုလုပ်. . ကန်တီးမှာတွေ့မယ်၊ အဆောင်ပြန်နောက်ကျ ရင် မကောင်းဘူး”

နန်းက ပြောလိုက်သည်။ နှစ်ဖွဲ့ဆုံမိကြလျှင် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ ကျသင့်တန်ဖိုးငွေကို သူရှင်းငါရှင်းပါ မလုပ်၊ ဦးသူက ရှင်းသည်။ မင်းသူတို့က ငွေနှင့်လူ အမြဲအတူမနေသူတွေ။ သို့သော် သိက္ခာအကျမခံ။ စားနေကျကန်တီးတွင် စားပွဲထိုးကို မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြီး ရှင်းပြီးကြောင်း ပြောခိုင်းရသည်။ ဤသို့အထိ ယောက်ျားမာနရှိသည်။ သို့သော် မင်းသူက လိမ်၍မရ။ မမနိုင် ဖော်ကောင်ရှိနေသည်။

မင်းသူ သထုံဆောင်ရှေ့တွင် ဆင်းနေခဲ့သည်။ နန်း စီးသွား သောကားလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိပင် ရပ်ကြည့် နေမိသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုသည်က အခက်သားလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ပေ။ သို့သော် နန်းနှင့် ပထမဦးဆုံး နှစ်ယောက်တည်းသွားခဲ့ရသည့်အတွက် သည်နေ့ပျော်ပါသည်။

တစ်နေ့ မမနိုင် မင်းသူကို ခေါ်တွေ့စဉ်

“မင်းသူ. . . နင် နန်းကို ဘာသွားပြောထားလဲ”

မင်းသူ လန့်သွားသည်။ စားလက်စ နံပြားယိုသုတ်ကို ပန်းကန်ပြားပေါ် ပြန်ချလိုက်သည်။ စေ့စေ့ကြည့်ကာမေးနေသော မမနိုင်ကိုကြည့်ကာ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို သုတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ဘာမှမပြောမိပါလား”

မမနိုင်က မယုံကြည်သလို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးတုံ့၊ မပြုံးတုံ့နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်သည်။ မင်းသူကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ အဝေးမှာမြင်နေရသည့် ပုန်းညက်ပင်ကြီးကို အကြောင်းမဲ့ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မင်းသူဘက်ကို ပြန်ကြည့်ကာ

“နင်နော် . . . အသုံးပြုနံ့လေးဆင်ခြင်ဦး၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ နန်းကို နင်စိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်းပါအောင် ကြိုးစားစမ်းပါ ငါ့မောင်ရဲ့၊ ဒါမှ လိုက်ဖက်မှာပေါ့၊ နင်ပိုက်ဆံတွေသုံးပြုနေလို့ တိုင်းရင်းသူက အထင်ကြီးမယ် ထင်နေလား . . . တစ်ခါ တစ်ခါ စာတိုက်က ရောက်လာတဲ့ငွေများ မနည်းဘူး၊ ဘယ်ကပို့တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ငွေထုတ်ဖို့သွားရင် မမနိုင်ကိုခေါ်တယ်၊ မမနိုင်မအားရင် သွားမထုတ်ဖြစ်ဘူး၊ သူက လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ငါ့မောင်ကိုတော့ သူခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှုကိုတော့ အလွဲသုံးစားမလုပ်မိစေဖို့ သတိတော့ပေးချင်တယ်၊ ငွေနဲ့ အထင်ကြီးအောင် လုပ်နိုင်ဖို့က ဝေးသေးတယ်၊ သူအထင်ကြီးပြီး လေးစားအောင်နေ၊ ဒါပဲ မမနိုင်က ပြောချင်တယ်”

မမနိုင်ကပြောလျှင် လိုရင်းကိုသာပြောသည်။ သို့သော် စေတနာပါသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို နှစ်နာစေလိုသော စိတ်ဖြင့် မဟုတ်၊ နှစ်နာစေသောစကား ဘယ်သောအခါမှ မသုံးပါ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသူက အခြားသူတွေထက် မမနိုင်ကိုပို၍ ခင်မင်နေပုံရသည်။ သူတို့အားလုံးက နန်း၏နာမည် ရှည်လွန်း၍ ချစ်စနိုးဖြင့် တိုင်းရင်းသူဟူ၍ခေါ်သည်။ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ဤသို့ခေါ်သည်ကို နှစ်သက်ကျေနပ်သည့်သဘောရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် “တောင်ဇလပ်ပန်းလေးရေ” ဟု မမနိုင်က ခေါ်တတ်သည်။

အမှန်က မမနိုင်သည် မင်းသူနှင့်နန်းတို့၏အခြေအနေကို တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်ခြင်းသာ။ မင်းသူ နန်းနှင့်ပို၍ရင်းနှီးလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်ခန်းမှအထွက် ခဏအပန်းဖြေသည့်သဘောဖြင့် အင်းလျားကန်စောင်းမှာထိုင်ကာ ဘူးသီးပေါက်ချောင်းကြော် သွားစားကြသည်။ မမနိုင် မပါ။ သူငယ်ချင်းများနှင့် မဆုံမိသောအချိန်များတွင် နန်းနှင့်မင်းသူနှစ်ဦးသာ သွားစားဖြစ်သည့်အချိန်များလည်း ရှိနေခဲ့သည်။ မမနိုင် သတိပေးစကား ပြန်ကြားယောင်မိသဖြင့် အမြဲသတိထား၍ စကားပြောသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့်ဆုံဖြစ်သည့်အခါ စာသင်ခန်းထဲကအကြောင်းများပြောရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးနောက်ကြပြောင်ကြနှင့် ကျောင်းတက်ရက်ကလေးများ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ တစ်နှစ်ဆိုသည့်အချိန်က ဂိဗာန်ရာသီ ကူးခဲ့ပြီ။

နန်းက အနေအထိုင်ပီရိသည်။ နောက်ပြောင်လျှင် ပြုံးရယ်၍သာနေသည်။ သို့သော် သူကပြန်နောက်လျှင် တစ်ခွန်းဆိုဆိုသလောက် ထိရောက်သည်။ သူ့ရှက်လာလျှင် ပါးစုံနှစ်ဖက်က အနီရောင်သန်းလာကာ မျက်ခုံးအနည်းငယ်တွန့်လာပြီး စေ့ထားသည့်နှုတ်ခမ်းများ ပြုံးယောင်ပြုလျှင် သူ့ရှက်နေပြီကို မင်းသူသိသည်နှင့် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလွှဲပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ နန်းထွက်ပေါက်ရသွားသည်။ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်က မျက်ဝန်းမှာပေါ်လာသည်။ မင်းသူတစ်ဦးတည်းသာသိလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏အတွင်းစိတ်တွင် တိတ်တခိုးနားလည်နေကြသည်မှာ အချိန်ကာလအတော်ကြာပါပြီ။

“နန်း. . . ကျောင်းပိတ်ရင် ဘယ်အထိပြန်ရမှာလဲ၊ မြစ်ကြီးနားတင်လား”

သည်နေ့ တစ်ချိန်အားသဖြင့် အင်းလျားကန်စောင်းက အကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။ အကြော်စောင့်နေရသည်မို့ ရေနွေးပန်းကန်ထဲ ရေနွေးအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဆေးလိုက်သည်။ စပ်စုသည်ဟု ထင်မှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ရေနွေးအိုးပြန်ချပြီးသူ့ကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်မိသည်။

“နန်းပြန်ရမှာက ဝေးတယ်လေ၊ ပူတာအိုကနေ ဝေးသေးတယ်။ နောင်မွန်းထိပဲ”

သူ့စကားရပ်သွားသည်။ ဆက်၍ ဆိုလေမလားဟု မျှော်လင့်မိသည်။ ဒီတစ်ခါ နန်းက ရေနွေးငွေ့ထည့်ရင်း

“ဟိုမှာ သိပ်အေးတာ၊ တစ်နှစ်လုံး မိုးပျက်တယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲ၊ အိမ်အလယ်မှာ မီးဖိုရှိတယ်လေ၊ အဲဒီဘေးမှာ အိပ်ရတာ၊ နန်းတို့ရွာ အဲ. . . မြို့ပေါ်လေ၊ ပတ်လည်မှာ မိုးထိလှတောင်ကြီးငါးလုံးက ပတ်ဝိုင်းထားတယ်”

သူ့အသံမှာ ဆွေးမြည့်နေသလိုပင်၊ ဆက်၍မပြောတော့ပေ။ မင်းသူက မေးမိသည်ကို အားနာသွားသည်။ သူလည်း ခံစားနေရသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အကြော်ထပ်မမှာတော့ဘဲ မင်းသူက ပိုက်ဆံရှင်းရန်ခေါ်လိုက်တော့သည်။

“နန်း ရှင်းမယ်၊ မောင်လေး. . . ဒီကယူလိုက်”

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြားမှဖြတ်ကာ အဓိပတိလမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ပုပ်ပင်က ရော်ရွက်ဝါတွေ ခနေပြီ။ မကြာမီ နွေရောက်တော့မည်။ စာမေးပွဲရက်ကပ်နေပြီ။ ကွန်းခိုရာတက္ကသိုလ်နယ်မြေက ခွာကြရတော့မည်။ သစ်ပုပ်ပင်ကိုင်းထက်မှ ဥဩငှက်ငယ် လွမ်းဖွယ်တေးသံကြားစပြုပြီ။ စစ်ကိုင်းလမ်းနှင့်

အဓိပတိလမ်းဆုံထိ နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းဆုံရောက်လျှင် နန်းက စစ်ကိုင်းလမ်းဘက်ချိုး၍ အဆောင်ပြန်မည်။ မင်းသူက အဓိပတိလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရဦးမည်။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် သောကကိုရင်မှာပိုက်ကာ ခွဲကြရမည့် အချိန်နီးကပ်လာပြီ။ ချစ်သည်ဟု မဖွင့်ဟခဲ့ဖူးသေးပေမယ့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာရှိနေသည်ကို ဖွင့်မပြောလည်း သိနေကြသည်။ ရင်မှာသိုဝှက်၍ထားသော်လည်း အကြင်နာမျက်ဝန်းက ပြောဆိုနေသည့် စကားသံလေးတွေ ဖုံးကွယ်၍မရ၊ အပြုံးပန်းမည်သို့ပင်ဆင်ပါစေ၊ အဆွေးစကားက တိမ်မြုပ်၍မရ။

“ကိုမင်းသူ. . . မမနိုင်ကို ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ”

နန်းက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ လမ်းဆုံရောက်နေပြီပဲ။ မမနိုင်နှင့်မတွေ့သည်မှာကြာပြီ။ သူလည်း စာတွေနှင့်အချိန်ကုန်နေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် စာကြည့်ချိန်မှန်ပါတယ်လို့သာ ပြောပေးပါ”

နန်းက ပြုံးရင်း ညင်သာစွာခေါင်းညိတ်လျက်

“စာကို စိတ်ပါလက်ပါကြည့်နော်. . . ဟိုဟို ဒီဒီ တွေးမနေနဲ့”

နန်းက ခပ်တည်တည်နှင့်နောက်သွားသည်။ မင်းသူ၏ရင်မှာ လှိုင်းခတ်၍သာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည်ကို နန်းသိနေသည်။ ရင်ခုန်သံကြားနေလေရောသလား နန်းရယ်။

အဓိပတိလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အရောင်အသွေးမျိုးစုံဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မင်းသူတစ်ယောက်လည်း တက်ကြွလျက် ရည်မှန်းချက်အပြည့်ထားကာ မျက်မှန်ကိုင်းကို မြှင့်တင်၍ ထီးကိုမြှောက်၊ ဖနောင့်ကိုပေါက်လျက်

“ငါဟဲ့ ယောက်ျား၊ ဒီနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နိုင်ရမယ်”

ဟု ကြွေးကြော်ကာ သထုံဆောင်ရှိရာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက် ကွေ့ထွက်လိုက်သည်။

“စောင့်နေရတာ ကြာသွားပြီလား”

အသံကြား၍မော့ကြည့်လိုက်မှ နန်းဖြစ်နေသည်။နောက်ဆုံး လက်ကျန်ကျောင်းတက်ရက်လေးများမှာ အချိန်ကုန်လွယ်လွန်းသည်။ လာစောင့်ပါဆို၍ ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ သူ့အလာကို မျှော်နေမိသည်။ မည်သည့် အချိန်ကရောက်နေသည်ကို သတိမထားလိုက်မိပါ။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က RCဘက်ကလာမယ် ထင်လို့”

“ကိုခင်မောင်ထွန်းတို့နဲ့တောင်တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကိုမင်းသူ ပျောက်သွားလို့တဲ့၊ အဲဒါ တွေ့ရင်ပြောပေးပါတဲ့၊ ညနေမှာဆုံနေကျ နေရာလေးကို အချိန်မီရောက်အောင်လာပါတဲ့”

“နန်း ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်... ”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ပဲပေါ့”

“သေရော... ”

“နန်း မှားသွားလို့လားဟင်... ”

“မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီကောင်တွေကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး လစ်လာတာ”

နန်းကို သွားစောင့်မည်ကိုသိလျက်နှင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ နန်းကို အကြောင်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောင်၏ ညနေစာကို စွန့်လွှတ်ကာ မြေနီကုန်းအဝိုင်းက ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံအနီး ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ဆုံကြမည်၊ စောရောက်သူက စောင့်ရမည်၊ လူစုံမှပွဲစမည်ဟု ပြောထားပြီးသားကို နန်းအား အသိပေးသလိုနှင့် မင်းသူကို ချောက်ချသည်။ နန်းသိလျှင် မမနိုင်ဆီရောက်ချေတော့မည်။ မင်းသူကျိတ်၍ ဒေါသထွက်မိသည်။

“နန်းတို့က သိပ်မကြာပါဘူး၊ မိုးမခလမ်းကို ခဏပါ၊ တီချယ်က မှာလို့”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ပျော်ပွဲစားလေးတစ်ခုပါ”

နန်းက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ နှစ်ယောက်သား ဘွဲ့နှင်းသဘင်လမ်းမမှထွက်ကာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကိုဖြတ်ပြီး ပြည်လမ်းမဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ လေးဘီးတစ်စီးတား၍ စမ်းချောင်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မိုးမခလမ်းရောက်တော့ ဆရာမက အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။

“လာဟော... ရီဒို၊ စောသားပဲ၊ တီချယ်က နောက်ကျမယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ထိုင်ကြ”

မင်းသူတို့နှစ်ယောက်ကို အအေးဖြင့်ညှဉ်ခဲ့သည်။ နောက်အခန်းတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ယူလာကာ

“ဒါလေးပါ၊ သိပ်မများပါဘူးကွယ်၊ ကထိက ဒေါ်ခင်မော်မော်ကို ပေးပေးပါ၊ တီချယ်လည်း အဆက်အသွယ်မရဖြစ်နေတာ၊ သမီးရောက်မှပဲ သူတို့မြစ်ကြီးနားကောလိပ်မှာရှိနေတာ သိရတော့တယ်”

ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာညှိုးနွမ်းနေသည်။ လေးပင်သော ခြေလှမ်းများနှင့် နှစ်ယောက်သား ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် ဆင်းခဲ့သည်။

“နန်း နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“နေကောင်းပါတယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် နန်းတို့ ခွဲကြရဦးမယ်၊ နောင် ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ဆုံနိုင်မှာလဲဆိုတာ မသိအောင်ဘဲလေ၊ နန်းတို့ဒေသကို အလည်တစ်ခေါက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

မျှော်လင့်မထားသော နန်း၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် မင်းသူဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလား နန်း”

နန်းကပြုံး၍

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမနိုင်ရော၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကိုပေါ့၊ ရောက်ဖူးစေချင်တာပါ။ နန်းတို့အရပ်ဒေသ ဘယ်လောက်လှသလဲ ဆိုတာ ပြချင်လို့”

ကိုယ်လိုရာ တွေးမိလိုက်သည်မို့ ရှက်သွားသည်။ နန်းက သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို ဖိတ်သည်။ အားလုံးကို တစ်စိတ်တည်းပဲ ထားသလား၊ သူ့ကို နည်းနည်းလေးတောင် သံယောဇဉ် ပိုမဖြစ်ရော သလားဟု တွေးနေမိသည်။

“ကိုမင်းသူရော နန်းတို့ဒေသမှာ အပြီးလိုက်နေနိုင်ပါ့မလား ဟင်၊ ကျောင်းပြီးရင်ရော ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ၊ နန်း သိလို့ရမလားဟင်”

မထင်ထားသောမေးခွန်းများနှင့် ထိုးနှက်နေချေပြီ။ မင်းသူ ဆွံ့အလျက်။

“အဲဒါပြောတာ၊ ဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်လို့မရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ နန်းဆို ရန်ကုန်မှာနေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တာဝန်မဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြည်နယ်ကိုပြန်ရမယ်၊ နန်းဒေသကို ရောက်အောင်ပြန်ရမယ်၊ ဒါဟာ သမိုင်းကပေးတဲ့တာဝန်ပဲ၊ နန်းတို့ရဲ့မွေးရပ်မြေက ရေခဲတောင်တန်းတွေ၊ လျှိုတွေ၊ မြောင်တွေနဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ ဒီခရီးကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်ယာတဲကို တစ်နေကုန် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်နဲ့ ညနေစောင်းပါမှ ရောက်တယ်လေ၊ စားရတာလည်း ဆန်ရယ်လို့ သီးသန့်မစားနိုင်ဘူး၊ တစ်နေရာနဲ့ တစ်ဒေသ လမ်းပန်းအဆက်သွယ်မကောင်းတော့ ဒေသထွက် ပြောင်းဆန်ကို အားထားစားရတယ်၊ နန်းတို့ကတော့ ရိုးနေပြီလေ၊ နန်းတို့ နောင်မွန်မှာ တောတွေ၊ တောင်ကြီးတွေ ပိတ်ဆီးထားလို့ သွားရေးလာရေးက ခက်ခဲတဲ့နေရာပါ၊ တောင်ကြီးငါးလုံးက

ပိတ်ဆီးထားတာ၊ လက်ခတ်လက်ဝါးတောင်တန်း၊ နဆိုင်းရိန် တောင်တန်း၊ ဝေဖီတောင်တန်း၊ ဖရန်တောင်တန်း၊ ရှုန့်လုတ် တောင်တန်းကြီးတွေ၊ အဲဒီတောတောင်တွေရဲ့သဘာဝကို စာဖွဲ့ မယ်ဆို ကုန်နိုင်စရာမရှိဘူးလေ၊ နေရောင်အနုအရင့်မှာလိုက်ပြီး အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့ သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုကြည့်နေရ သလိုပဲ၊ မရိုးနိုင်ဘူး၊

နောက်ပြီး တရုတ်နဲ့အိန္ဒိယနယ်စပ်တစ်လျှောက် မိုင်နဲ့ တွက်ရင် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ရှည်လျားတဲ့ တိဗက်နှင့်မြန်မာ နယ်စပ်ကတောင်တန်းကြီးဆို မျက်စိတစ်ဆုံးပဲ၊ ပက်ကွိုင် တောင်ကြားကနေသွားရင် အာသံ၊ မဏိပူရကို ရောက်တယ်၊ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဆိုတော့ ဥတ္တရယဉ်စွန်းတန်း ဖြတ်ခဲ့လို့ ဥတ္တရဒေသလို့ခေါ်လည်းရပါတယ် ကိုမင်းသူ၊ ဒိုင်ဖုတ် လခါးတောင်ဆို ပေ (၁၅,၀၀၀) နီးပါးမြင့်တယ်လေ၊ နောက်ပြီး နန်းတို့မြို့အနီးမှာ ‘တဆာရေတံခွန်’ရှိတယ်၊ တဆာချောင်းရဲ့ အမြင့်ပေ (၁၀၀)ကနေ အောက်ကိုစီးဆင်းတာလေ၊ သိပ်လှတာ ပါပဲ၊ နေ့ခင်းမှမြင်ရတဲ့ ခါကာဘိုရာဇီတောင်နဲ့ ရေခဲတောင်တန်း ရှုခင်းတွေကလည်း ဘာနဲ့မှလဲလှယ်ယူလို့မရတဲ့ သဘာဝရဲ့ အလှအပရှုခင်းအမွေတွေလေ၊ ဒါက သဘာဝအလှပရုံသေးတယ်၊

အဖဘုရားသခင်က ပေးထားခဲ့တဲ့ သဘာဝမြေကြီးထဲက သံ၊ ဘော်၊ ငွေတွေရတယ်၊ မြေအရောင်ကိုလိုက်ပြီး သတ္တုတွေ ရတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ ဆန်စပါးစိုက်တာက နည်းနည်းလေး၊ ‘မေခနဲ့မလိခ’ မြစ်ဝှမ်းလောက်မှာသာ တောင်ယာစပါး၊ စူးထိုး စပါးကို လှေခါးထစ်နည်းနဲ့ အနည်းအကျဉ်းပဲစိုက်ပျိုးနိုင်တယ်၊ ဒေသတစ်ခုလုံး တောင်ကုန်းတောင်တန်း ထူထပ်တယ်၊ ရေခဲတောင် တွေ ရှိနေတယ်လေ၊ ဆီးနှင်းကျတာများလွန်းတယ်၊ အအေးလွန်ကဲ

တာကြောင့် သီးနှံတွေ မဖြစ်ထွန်းဘူးဆိုတာထက် ထင်သလောက် မရဘူး၊ အဲဒါ နန်းနေတဲ့ ဒေသပဲ၊ လိုက်နေနိုင်ပါ့မလားဟင်”

မင်းသူကို ကြည့်၍ ချစ်ချင်စဖွယ်အပြုံးနှင့် စိတ်ဝင်စားအောင် စီကာပတ်ကုံးပြောပြတတ်သည်။ ရေခဲတောင်တန်း ဒေသကို အတော်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ တိုင်းရင်းသူ ရဝမ်က မင်းသူ ချစ်နေသည်ကို သိသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖွင့်မပြောနိုင် ခဲ့သော်လည်း သူ့ဘက်က ရှင်းသည်။ မင်းသူ တွေဝေသွားသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ စိတ်၏ဆန္ဒနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေ၍မရ။ လက်တွေ့ဘဝများက ကွာခြားသည်။

“နန်းပြောတဲ့ ပြောင်းဆန်ဆိုတာ ဘယ်လိုစားရတာလဲ၊ ကျွန်တော် မသိလို့ပါ”

“ဪ ကိုမင်းသူရယ် . . . ပြောင်းဆန် ဆိုတာက ပြောင်းစေ့တွေကို မောင်းဆုံတို့၊ လက်ထောင်းဆုံတွေမှာထည့်၊ ကျည်ပွေ့နဲ့လေးစိတ်ကွဲရုံထောင်းထားတဲ့ ပြောင်းဆန်အသား တွေကို ထမင်းချက်သလို ချက်စားရတာလေ၊ ရေခန်းလည်းချက် တယ်၊ ထမင်းရည်ငဲ့ချက်လည်းရတယ် ကိုမင်းသူရဲ့”

အထင်သေးသွားရောသလားဟု ထင်မိသည်။ အမှန်တော့ မင်းသူ တကယ်မသိတာပါ။ ဆန်ကို ထမင်းအိုးထဲကရသည်ဟု ထင်ခဲ့သော လူတန်းစားများထဲတွင် မင်းသူပါဝင်ခဲ့ချေပြီ။

“ကျွန်တော် နန်းတို့ဌာနေကို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုမဟုတ်သေးဘူး၊ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုရှိနေတယ်၊ အဲဒါလေးပြီးရင် ပေါ့လေ၊ ကျောင်းပြီးရင်တော့ . . . ”

နှုတ်ကပြောမထွက်ရဲ၊ ဒေသကို မစွန့်ရဲသူဟု နန်းကို မမြင်စေလိုပေ။ နန်းပင်လျှင် ဖွံ့ဖြိုးမှုနည်းပါးသော သူ့အရပ်၊ သူ့ဒေသအတွက် ဘဝကိုရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်ပါလျှင် ယောက်ျား

တစ်ယောက်ဖြစ်သောမင်းသူအတွက် တစ်မျှင်တည်းသော ကြိုးသည်က နန်းသာလျှင်ဖြစ်သည်ကို သူသိရောသလား နန်းရယ်။

x x x x x

စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်သဖြင့် မင်းသူ၊ ခင်မောင်ထွန်းနှင့် မောင်မောင်လေးတို့သုံးယောက်သား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဘက် စောင်းတန်းကတက်၊ လက်ယာရစ်ပတ် လိုက်ကာ ဒေါ်မမလေးတန်ဆောင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ဘုရားဖူးသူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ နန်းတို့နှင့် ဘုရားဖူးခဲ့စဉ်ကအကြောင်းကို ပြန်၍ အမှတ် ရနေမိသည်။ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ အမျှပေးဝေသံများနှင့် ကြည်နူးဖွယ်၊ ရယ်ချင်စရာလေးများကို မေ့မရနိုင်ပေ။

“ဘာလိုလိုနဲ့ နွေကျောင်းပိတ်တော့မယ်”

မေ့ထားလိုသော်လည်း အဆွေးထုပ်ကို မောင်မောင်လေးက ဖြေချသည်။ ဘုရားကို နန်းတို့နှင့်ရောက်ပြီးနောက် ယခုတစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မင်းသူကိုသာကြည့်နေသည်။ မင်းသူ ဘာတွေ နေသည်ကို သူသိနေသည်။ ဘုရားထီးတော်မှ လွင့်ပျံ့လာသည့် သံစုံခေါင်းလောင်းသံစဉ်လေးများ နားဝတွင် ချိုမြိန်စွာ ဝင်လာသည်။

“မင်းသူ မင်းနဲ့နန်း အခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းတွေ လည်း ပိတ်တော့မယ်လေ”

“မပြောရသေးပါဘူးကွာ၊ အခွင့်အရေးတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ရက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ မင်းကလည်း ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ ခြိမ်းခြောက် တာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြစ်တော့ မဆိုလောက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးကွ မောင်မောင်လေးရဲ့ . . . ငါ့ကို အခွင့်အရေး သမားလို့ ထင်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်ကွာ”

“ငါတို့က မင်း ဖွင့်ပြောပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်နေတာ၊ တော်သေးတယ်၊ မနွေက စကားမလွန်မိလို့သာပေါ့”

အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဗယာကြော်သည်ကို လက်ပြခေါ်ရင်း မောင်မောင်လေးက ပြောသည်။ အပြစ် တင်နေခြင်းတော့မဟုတ်ပါ။ မင်းသူကို အားမလို၊ အားမရ ဖြစ်နေကြသည်။

ခင်မောင်ထွန်းက

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ငါတို့က မင်းတို့နဲ့မလိုက်ဘူး၊ အလိုက်တသိ ရှောင်နေတယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်လူက ဘာဆိုတာမှ . . .”

“ပြီးတော့ နန်းက မမနိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဘာလဲ မင်းထက် အသက်ကြီးနေလို့လား”

မောင်မောင်လေးက ဗယာကြော်ထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ အဝေးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဗယာကြော်သည် ကုလားလေးကိုကြည့်ကာ

“အချစ်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်မရှိဘူး၊ အကောင်အထည်လည်း မရှိဘူး၊ စွမ်းအားတော့ရှိနေတယ်၊ အဲဒါတွေ မင်းတို့ယုံသလား”

မောင်မောင်လေးက ပါမောက္ခတစ်ယောက်၏လေသံမျိုးနှင့် ခပ်တည်တည်ပြောသည်။ လက်ဖက်က ငရုတ်သီးကြော် တစ်တောင့် ကိုက်လိုက်၊ ဗယာကြော်တစ်ခုဝါးလိုက်နှင့် စကားကြီး စကားကျယ် ပြောနေသည်။

“မင်းတို့ ဘာပဲပြောပြော၊ ငါကတော့ မမနိုင်ကိုချစ်တယ်ကွာ၊ ကျောင်းတွေမပိတ်ခင်မှာ ဖွင့်ပြောမယ်၊ အဲဒါ မင်းသူ ဘယ်လို သဘောရလဲ ယောက်ဖ”

အတည်ပေါက်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းကပြောသည်။ မင်းသူ ထင်ထားလျှင် မလွဲပါ။ မမနိုင်၏ကိစ္စအတော်များများကို ခင်မောင်ထွန်းလုပ်ပေးနေသည်။ ပီရိသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အပြောအဆို ပြောင်းလဲလာသည်။ ဒဿနဆရာကြီး မောင်မောင်လေးက မည်သူ့ကိုမှစိတ်ဝင်စားပုံမရ။ အတွေးတွင် နစ်မြောလျက်ရှိသည်။

မိန်းမပျိုလေးများ ခိုစာကျွေးနေသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း ခင်မောင်ထွန်းကို ပြန်မပြောမိ။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဟု ကြားခဲ့ဖူးသည်။ မမနိုင်က ခင်မောင်ထွန်းထက် အသက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။ ကုန္ဒြေရှင်မမ မည်သို့အကြောင်းပြု၍ ရှောင်ထွက်လေမည်နည်း၊ တစ်ဖက်က သူငယ်ချင်း၊ တစ်ဦးက အစ်မလို သံယောဇဉ်ရှိသူ။ မသိသလိုနေပေးလိုက်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မင်းသူ တွေးမိလိုက်သည်။

ခင်မောင်ထွန်းက မမနိုင်၏အလှနှင့်ချစ်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာ၊ စာနာထောက်ထားတတ်သည့်စိတ်ဓာတ်နှင့် ခင်မင် တွယ်တာဖွယ်ရာအကြောင်းလေးများကို တက္ကသိုလ်၏အလှနှင့် တင်စား၍အမွမ်းတင်နေသည်။ မြကျွန်းညိုတွင် ခဏတာမျှ ကွန်းခို ပညာသင်ခဲ့ရသည့်နေ့ရက်များတွင် အလှဇကရီဘုရင်မ မမနိုင်ကို သူစတွေ့စဉ်က မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲညနေ၏ စင်မြင့်ပေါ်မှာ မဟုတ်။ အခမ်းအနား အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏နေရာတွင် အသံရှင်ကို စိတ်ဝင်စား၍ကြည့်မိရာမှ မမနိုင်ကို စတင် စွဲလမ်း ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူငယ်ချင်းမင်းသူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့မိ၊ နောင်မှသာ သူငယ်ချင်းမင်းသူ၏အစ်မ ဆိုသည်ကို သိခဲ့ရသည်။

ဟိုယခင်ကပင် မင်းသူကို ခင်မင်သည်။ နောက်ပိုင်း၌ မမနိုင်၏ကိုယ်ရေးကိစ္စများ သူငယ်ချင်းမင်းသူနှင့် အတူ

နှစ်ယောက်ကူညီဆောင်ရွက်ရင်းဖြင့် မမနိုင်၏ခင်မင်မှုကို အရယူနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် မင်းသူကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ထို့ကြောင့် နန်းနှင့် မင်းသူတို့ကိစ္စများကို မမနိုင်အား သွယ်ဝိုက်၍ အသိပေးကာ ကူညီနိုင်ရန် တွန်းအားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ထွန်းက ပြောပြနေသည်။ သူပြောနေသည်ကို မင်းသူ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ သေချာသည်က မမနိုင်ကို သူချစ်ခွင့်မပန်ရသေး။ ယခုမှ အားမွေးလျက်သာရှိသေးသည်။

သူလည်း ကိုယ့်လိုပါပဲ။ မင်းသူက သူတို့ကို နန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားတစ်ခွန်းမှဖွင့်ဟ၍ မပြောဖြစ်။ အချိန်ကာလဆိုသည်က အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ၍နေသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးတိမ်ပမာ။ တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်ကညိုမည်းလျက်နှင့် လျှပ်ရောင်လက်သည်။ လှပသည့် ညချမ်းမှာသာသည့်လကို မိုးခြိမ်းသံပေး၍ ခြိမ်းခြောက်သည်။ တိမ်ပုပ်တွေဖုံးအုပ်သည်နှင့် အလှအပတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပြီ။ တဒင်္ဂတောင် ပိုင်စိုး၍မရ။

ဘုရားမှာကပ်လှူထားသည့် ပန်းပေါင်းစုံ၏ရနံ့များ မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်၍လာသည်။ ခရေ၏ရနံ့သင်းသင်းက မွှေးလှသည်။ စံပယ်ရနံ့က ဦးလျှင် ခရေပန်း၏ရနံ့ကိုလွှမ်းသည်။ လောက၏ ဓမ္မတာပင်။ ယောက်ယက်ခတ်နေသောအတွေးများက နန်းဆီရောက်လိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နှင့်။ အမွှေးတိုင်မျိုးစုံတို့၏ရနံ့များ ကြောင့် ခေါင်းကိုက်လာသည်။ သောက်လေ့သောက်ထမရှိသော အရက်ကို သောက်ခဲ့မိသည်။ နောက်နေ့ စနေကျောင်းပိတ်ရက် ကိစ္စမရှိ။ သို့သော် ဘုရားရောက်မှ ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်က ဘာအတွက်သောက်တာလဲ။ နန်းအတွက်လား၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရ၍လား။ အကြောင်းပြချက်မခိုင်လဲ့။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အလုပ်ကိုမှ လုပ်ခဲ့မိသည်။ နန်းသာ သိသွားခဲ့လျှင် ဆင်ခြေ

ပေးစရာမရှိ။ မမနိုင်သိလျှင်တော့ ကောင်းချီးပြောဖွယ်ရာ စကားမရှိတော့ပေ။

ပဟန်းကြားတောရလမ်းထဲက ထမင်းဆိုင်လေးတွင် နံနက်စာစားခဲ့ကြသည်။ အဆောင်ရောက်တော့ သော့ကွင်းတွင် စာတစ်စောင်ချိတ်လျက်တွေ့ရသည်။ မမနိုင်က ညနေ အဆောင်ခဏလာခဲ့ရန် လူကြုံဖြင့် မှာလိုက်သည့်စာ ဖြစ်သည်။ မတွေ့တာကြာပြီ။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိနေရောသလား။ အဆူများ ခံနေရဦးမှာလား မသိ။ နန်းနှင့် ဆရာမဆီမှအပြန်တွင် မင်းသူ မြေနှီကုန်းပျော်ပွဲစားရုံအနီး ဆင်းနေခဲ့သည်။ မောင်မောင်လေး ထွက်ကြိုသည်ကို နန်း မြင်လိုက်သည်။ မမနိုင်ကို ပြန်ပြောလျှင် အဆူခံရဖို့သေချာပြီ။ ကျောင်းသားနှင့် ပျော်ပွဲစားရုံက မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်။ ဂုဏ်ထူးတန်းမီစေရမည်ဟု မမနိုင်ကို မင်းသူကတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

x x x x x

ထမင်းစားဆောင်တွင် မင်းသူထက် အရင်ရောက်နှင့်နေသော ကျောင်းသား သုံးလေးဦးရှိနေသည်။ သန်းဦးက အိမ်က ပို့ပေးလိုက်သည့် ဗာလချောင်ကြော်လာထည့်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းအတွက် စာတစ်စောင် မမတစ်ယောက်က ပေးလိုက်လို့၊ ငါ မင်းအခန်းက သော့ချိတ်မှာ ညှပ်ထားခဲ့တယ် တွေ့လား။”

“အေး တွေ့တယ် သူငယ်ချင်း၊ တစ်ဖုန်းနဲ့မရဘူးနော်”

“ဟာ စားပါကွာ၊ ငါက မင်းမကြိုက်ဘူးလားလို့ပါကွာ”

ဟင်းဘူးကို မင်းသူရှေ့တွင်ချကာ ခုံတစ်ခုံ ဆွဲထိုင်လိုက်သည်။ ထမင်းစားဖော်စားဖက်များ တစ်မြို့စီနေ၊ တစ်နေရာ

တည်းမှာ လာဆုံစည်းကြသည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းစားဆောင်မှာဆုံ၍ အိမ်ကပို့သော ဟင်းများကို သူငယ်ချင်းများနှင့် ဝိုင်း၍စားလိုက်ကြသည်။ တစ်ရက်နှင့် ကုန်လည်း နှမြောတွန့်တိုစိတ် မရှိကြပေ။

ကန်တီးကစောင့်ဆို၍ ကြိုတင်ရောက်ရန်စိတ်စောပြီးလာခဲ့ သော်လည်း ရောက်နှင့်သူက မမနိုင်ဖြစ်နေသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မင်းသူကိုမြင်လျှင် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်၍ ထိုင်ရန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား မမနိုင်”

သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး သူ၏ကင်းနုတ် အနက်ရောင်လေးကိုဖွင့်၍ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်လိုက် သည်။

“မင်းရှေ့လေးပဲ”

မမနိုင်ကမ်းပေးသည့် စာခေါက်ကလေးယူ၍ ဖတ်လိုက် သည်။ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့ခိုး လူမိသလို ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ညကအဆောင်မှာ နန်းက ဒီစာလေး မင်းကို ပေးပေးပါတဲ့။ သူကတော့ အေးဆေးပါတယ်၊ မမ အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆို မမှားဘူးပေါ့၊ စာလည်းကြိုးစားတာပဲ၊ မင်းထက်တော့ အသက်ကြီး မယ်၊ မမထက်တော့ ငယ်မယ်ထင်တယ်၊ စာက တခြားထွေထွေ မပါဘူး၊ စာမေးပွဲတွေပြီးရင်အပြန်မှာ အဆောင်ကနေ မီးရထား ဘူတာရုံလိုက်ပို့စေချင်ပုံပဲ၊ မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“မှန်းဆထားတာတော့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ မမနိုင်ရော”

“အေး အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ ငါ ကျောင်းကမခွာချင် သေးဘူး၊ ကျောင်းပြီးရင် ဆရာမပဲပြန်လုပ်မယ်၊ နန်းက မျက်နှာ သိပ်မကြည်လင်ဘူး၊ စာတော့ဖြေနိုင်ပုံရပါတယ်၊ တစ်နေ့က

ရေခဲတောင်ဘက်က လူတစ်ယောက် နန်းကို လာတွေ့တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာပျက်တာပဲ၊ မေးလည်း မပြောဘူး၊ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ခံစားမယ်တဲ့၊ အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးလို့ပြောတယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းသူ နင့်ကို ရည်ရွယ်ပြောတယ်လို့ မမနိုင်ကတော့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် နန်းကို ဘာမှမပြောရသေးဘူး မမနိုင်၊ ပြောမထွက်ရက်ဘူးလေ”

“အောင်မယ် မင်းသူ နှင့်မပြောလည်း တို့က သိပြီးသားနော်၊ နန်းက ပိုတောင်သိသေးတယ်”

“ဗျာ”

မမနိုင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ကြည့်သည်။ မင်းသူက ဟန်ဆောင် ခြင်း အတတ်ပညာနည်းပါးသည်။ သူရေးပေးလိုက်သည့်စာက ရိုးရိုးလေးပါ၊ ဘူတာကိုလိုက်ပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခြင်း သာဖြစ်သည်။

“နန်းလည်း လိုက်မလို့ပါ၊ သွားခါနီးမှ ဟိုနေ့ကရောက် လာတဲ့သူက ထပ်ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင်ပေးလိုက်တာ မြင်တယ်၊ ဒါနဲ့မလိုက်ဖြစ်တာ၊ စာလေးတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်လို့ ငါကပြောတာနဲ့ သူကရေးပေးလိုက်တဲ့စာပါ၊ နင့်ကိုစချင်လို့ သက်သက်ပြောတာ၊ နန်းကတောင် နောက်လိုက်သေးတယ်၊ ကလေးကို သိပ်မစနေပါနဲ့တဲ့၊ ငိုနေရင် ချော့စရာမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်ဟ”

“မမနိုင်ကလည်း လုပ်တော့မယ်၊ အဲဒီပညာတွေ ဘယ်က သင်ထားလဲ”

ပွင့်လင်းသော မမနိုင်ကို ဖွင့်မမေးရဲသေးသောကိစ္စရှိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းနှင့်ကိစ္စ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်အခြေအနေ

ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ မင်းသူသိချင်သည်။ ယခုတလော ခင်မောင်ထွန်းတို့နှင့် မတွေ့ဖြစ်သည်မှာကြာသွားပြီ။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနရုံးရှေ့ သစ်ပုပ်ပင်မှ ရွက်ဟောင်းများ လေအလှုပ် မှာ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေ၊ တစ်နှစ်လုံး မှီတွယ်ခဲ့သည့် ရွက်ဟောင်းများ ဝေ့ကာ ဝိုက်ကာဖြင့် လေရူးနှင့်အတူ ဝဲယုံနေကြသည်။

အချို့က စာမေးပွဲတွေ ပြီးကုန်ပြီ။ ဂုဏ်ထူးတန်းက အနည်းငယ်နောက်ကျမှပြီးသည်။ ဖြေဆိုပြီးသွားပြီမို့ ဒေသ ပြန်ကြရန် လုံးပန်းကြသည့်အထဲတွင် နန်းလည်းပါသည်။ သည်နှစ် တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းထုတ်မည်။ ဆရာဦးနန်းဝေက အနုပညာ အသင်းမှကျောင်းသားအချို့ကို ဝိုင်းကူရန်ခေါ်ထားသည့် အထဲတွင် မင်းသူလည်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် သထုံဆောင်မှ ရာမည ဆောင်တွင် ခဏပြောင်းနေရမည်။

“ဒါဆို ကိုမင်းသူ အိမ်မပြန်ဘူးပေါ့နော်”

သစ်ပုပ်ပင်အနီး ရေတမာပင်အုပ်စုက နွေကို အံတုအံတု ပြင်ဆင်ထားဟန်ရှိသည်။ ရွက်ဟောင်းတွေ သိပ်မကြွေပေ။

“နန်းရော ပြန်ရက်သတ်မှတ်ပြီးရင် ပြောလေ”

စကားများ ရှားပါးလွန်းလှသည်။ ရင်ထဲက ဆွေးရိပ်တွေ မျက်နှာမှာ ပေါ်နေချေလောက်ပြီ။ နန်းက အချိန်ကြာသည်အထိ အသံမထွက်လာပေ။

“အမှန်ပြောရရင် ဒီနှစ် နန်းမပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတာ၊ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှာ ခွင့်တောင်းပြီး အဆောင်နေခွင့်တင်မလို့ဟာ၊ ခုတော့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ နောက်ပိုင်းကပြန်လာဖို့ခေါ်နေတယ်၊ ဘဝက မရေရာပါဘူး ကိုမင်းသူရယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်၊ သူဖြစ်လိုရာဖြစ်တာပါပဲ၊ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်းပါပဲလေ”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ကြေကွဲသည့် ရင်လှိုင်းခတ်သံသည် မင်းသူ၏ရင်ကို ကူးစက်လာနေချေပြီ။

“မမနိုင်က စာခေါက်ကလေးထုတ်ပေးတော့ အံ့အားသင့်မိ တယ်၊ နန်းက အမြဲတမ်း မမနိုင်နဲ့မှာနေကျလေ၊ အဲဒါစာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတာပေါ့”

နန်းက ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့် မင်းသူကို ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“ဪ ခါလား၊ နန်းကလိုက်လာမလို့ပါ၊ ပြီး ကိုယ်တိုင် ပြောပြီးမှ အကူအညီတောင်းမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သွားခါနီးမှ နန်းတို့ နယ်က ဧည့်သည်ရောက်လာလို့ မလိုက်ဖြစ်တော့တာ၊ မမနိုင်က စာရေးပေးလိုက်ပါတဲ့၊ သူမေ့နေမှာစိုးလို့တဲ့လေ၊ တကယ်ပဲ အတော်ကိုနောက်တယ်”

နန်းက သူ့ဟာသူပြောပြီး ဘာတွေသဘောကျသွားသည် မသိ၊ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ရယ်နေသည်။ ပါးစုံနှစ်ဖက်က အနီရောင်သန်းလျက်ပင်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ် နန်းရယ်၊ မပြောလည်း ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ”

မင်းသူရဲ့အသံတွေ သာမန်မှဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ဆွေးမြည့်သံ၊ ရင်လှိုင်းခတ်သံ၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာနဲ့ ပါများသွားလေရော သလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သံသယဖြစ်မိသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ များလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ဆိုတာများလား နန်းရယ်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် နန်းနှင့်ဝေးမနေချင်။ နန်းသာ ခေါ်မည်ဆိုလျှင် ရေခဲတောင် ပေါ်ထိ လိုက်ပို့ပါရစေ၊ လျှို့ဝှက်၊ မြောင်တွေပဲ ဖြတ်ကျော်ရပါစေ၊ မောအံ့မထင်မိပါ။

“ပြန်ရက်တောင် မသတ်မှတ်နိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းသူကဲ့ပဲလိုက်ပို့စေချင်တာပါ”

တိတ်ဆိတ်သွားသောစကားသံများက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ကမ္ဘာခြားသွားသည့်နှယ်ပင်။

သစ်တိုပင်လမ်းကလေးအတိုင်း နှစ်ယောက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အံ့ဆိုင်းညိုမှိုင်းနေသည့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းဝယ် နန်းနှင့်မင်းသူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အင်းလျားကန်ကိုဖြတ်၍တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်လေညင်းသည်လည်း ပူလောင်နေသောရင်ခွင်ကို အေးမြနိုင်မည်မထင်။ တရုတ်စကားပွင့်လေးများ မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ နှစ်ယောက်သားဦးချစ်ဆိုင်ဘက် မတိုင်ပင်ဘဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေပြည်လေညင်းနှင့်အတူ စွယ်တော်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် ရှုပ်တိုက်လွင့်လာသည်။ သစ်ပင်အောက်ရှိစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက မင်းသူတို့နှင့်ရင်းနှီးနေပြီမို့ အထူးမှာနေစရာမလို။ မင်းသူအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် နန်းအတွက် ကော်ပြန့်လိပ်တစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်အသင့်ရောက်လာသည်။ ကျောင်းပိတ်ရန် နောက်ဆုံးနေ့ရက်များဖြစ်သည်မို့ ကျောင်းသားများအနည်းငယ်ရှင်းနေသည်။

“နန်း ကျွန်တော့်ဆီလာတာ မမနိုင်သိလား”

နန်းက ခေါင်းကို မသိမသာလေးခါပြသည်။

“သူ့ကိုပြောနေရင် စနောက်နေဦးမှာ၊ ကိုမင်းသူက ပြောစေချင်လို့လားဟင်”

မင်းသူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူငယ်ချင်းများမသိစေလို၍ အလစ်မှာ လာတွေ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မမနိုင်မသိစေချင်ပေ။

“နန်း... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ကြာအောင်များ ခွဲနေကြရမယ် မသိဘူးနော်၊ ဒီရက်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

နှစ်ဦးသားတိတ်ဆိတ်သွားရာမှ နန်းက

“ပြောဖို့မလိုတဲ့ စကားတွေပါ ကိုမင်းသူ၊ ပြောပြမှ သိကြမယ့် သူတွေမှမဟုတ်ဘဲလေ၊ အခြေအနေပေါ်မှာမူတည်ပြီး နန်းပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်တဲ့ ဘဝတွေပါ၊ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုအတိုင်းပါပဲ”

နန်းမျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။ တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းလေးမှာ မှန်ရီသွားသည်။ စားပွဲပေါ်လွင့်ကျလာသည့် စွယ်တော်ရွက်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“နန်း ဒီစွယ်တော်ရွက်ကလေးကြည့်စမ်းပါ၊ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် နှစ်လွှာပေါင်းထားသလိုပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရွက်တည်းပါ နန်း”

မင်းသူပေးလိုက်သည့် စွယ်တော်ရွက်ကလေးလှမ်းယူပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ စောစောကလိုမဟုတ်။ မျက်နှာပြန်၍ကြည့်လင်လာသည်။ မင်းသူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ဘာလဲ ကိုမင်းသူက တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ‘သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက စာသားတွေနဲ့ နန်းကို ရည်းစားစကားပြောတော့မယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မမနိုင်ကို ပြန်ပြောလိုက်မှာနော်”

မင်းသူက ရယ်လျက် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ခရမ်းပြာရောင် ကင်းနုတ်စာအုပ်ကလေးအသာဖွင့်၍ ညှပ်လိုက်ကာ စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“နန်း မီးရထားနဲ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသွားပြီ၊ လိုက်ပို့မယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းသူ၊ မန္တလေးရောက်မှ ပူတာအိုကို လေယာဉ်နဲ့ ပြန်မယ်၊ ပြီးမှ နောင်မွန်ပေါ့၊ ရေခဲတောင်တွေက နန်းကိုမျှော်နေလောက်ပြီ၊ ဖြူဖွေးပြီးအေးခဲနေတဲ့ ရေခဲတောင်ကြီးတွေက

သစ္စာသိပ်ရှိတာ ကိုမင်းသူ၊ အချိန်တန်ရင် သတ္တဝါတွေ အေးချမ်းစေဖို့ ရေခဲတွေပျော်ဆင်း နှင်းသောက်စေတဲ့မြစ်ဧရာလိုပေါ့။ အမြဲပဲ စီးဆင်းနေမြဲပါ ကိုမင်းသူရယ်၊ နန်း သတိရရင် ဧရာဝတီနဲ့ မှာလိုက်မယ်လေ၊ ရေခဲတောင်က တောင်ဇလပ်ပန်းလေးတွေ မျှောလိုက်မယ်”

နန်းပြောနေသည့်စကားများကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ မင်းသူပျော်ရွှင်အောင် တမင်ဖန်တီးပြောနေမှန်း သိသာနေသည်။

“နန်းက ကဗျာဆန်နေပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ စွယ်တော်ရွက်ကလေးက ခြောက်သွေ့ပြီး ညှိုးငယ်နွမ်းလျသွားရင် တောင် ခွဲခွာမသွားဘူး နန်း”

နန်း ခဏတော့ ငိုငိုသွားသည်။ ပြီးမှ မင်းသူကို ချစ်စဖွယ် အပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ ရင်တွင်းမှဝေဒနာများ သက်မချ၍ ဖြေလျှော့လိုက်သည်။

“ကိုမင်းသူက စွယ်တော်ရွက်ကလေးကို အမွမ်းတင်နေတော့ နန်းကလည်း ပြောပြရဦးမယ်၊ နန်းတို့ဆီမှာ မေခမြစ်ဖြစ်လာမယ့် မြစ်အမြွှာနှစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ကိုမင်းသူကို မပြောပြရသေးဘူး၊ ပေ ၁၆,၀၀၀ ကျော်မြင့်တဲ့ တိဗက်-မြန်မာကို သဘာဝက ခြားပေးထားတဲ့ ‘ဇလာဖောင် ရေဝေတောင်တန်း’မှာ မြစ်ဖျားခံတယ်၊ နောက်ပြီး မြန်မာပြည်မဘက် အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်းကို စီးဆင်းပြီး ‘ဇာလာဝမ်နဲ့ တွန်ဘာဝမ်’ ဆိုတဲ့ မြစ်လက်တက်နှစ်ခုတို့ ပေါင်းဆုံစီးဆင်းမှ စိန်ခူးဝမ်မြစ်ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ ဆုံတဲ့နေရာက အမြင့်ပေ ၁၀,၀၀၀ လောက်ရှိတယ်၊ ဆက်ပြီး တစ်ဆယ့်ခုနစ်မိုင် လောက် စီးဆင်းပြီးတဲ့အခါမှာ နမ့်တမိုင်မြစ်နဲ့သွားပေါင်းတယ်လေ၊ နောက်မြစ်တစ်ခုက ‘အဒွမ်ဝမ်မြစ်’ လို့ခေါ်တယ်၊ ‘စိန်ခူးဝမ်’နဲ့ အမြွှာညီနောင်လို့ ခေါ်ကြတယ် ကိုမင်းသူရဲ့”

နန်းက သူ့ဒေသအကြောင်းတွေကို စိတ်ပါလက်ပါပြောပြနေသည်။ မင်းသူက သူ့မျက်နှာလေးကိုငေး၍သာ ကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒီအမြွှာညီနောင်မြစ်နှစ်သွယ်ဟာ ပေ ၁၅,၀၀၀ ကျော်မြင့်တဲ့ ‘ဖာဆောင်ရာဇီ’နဲ့ အမြင့်ဆုံး ပေ ၁၉,၀၀၀ ကျော်ရှိတဲ့ ‘ဂမ်လန်ရာဇီ’တောင်တန်းမှာ မြစ်ဖျားခံတယ်၊ ရေခဲမြစ်တွေကို ဖြတ်ကျော်စီးလာရတဲ့ မြစ်ကျဉ်းပေါ် ကိုမင်းသူ၊ သူတို့ရဲ့ အင်အားက စိန်ခူးဝမ်၊ ထရုံဝမ်၊ သာလာဝမ်၊ တဇိုဝမ်နဲ့ အဒွမ်ဝမ် မြစ်တွေ ပေါင်းဆုံပြီး ‘နမ့်တမိုင်’ မြစ်ဖြစ်လာရတယ်၊ အဲဒီမြစ်ဟာ ‘မေခ’ ဖြစ်မယ့်မြစ်ဖျားပိုင်းပဲ”

စကားခဏရပ်ကာ မင်းသူငဲ့ပေးထားသည့် ရေနွေးပန်းကန်ကို ယူသောက်လိုက်သည်။ နန်းက သူ့ဒေသအကြောင်းများ ပြောနေရလျှင် မည်သည့်အချိန်မှ မောမည်မထင်ပါ၊ အမြဲတက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။

“ဒါဆို မလိခကရော သူ့အကြောင်းလေး ပြောပါဦး”

မင်းသူက ပြတ်သွားသည့်စကားကို ပြန်ဆက်စေသည်။

“ကိုမင်းသူ စိတ်ဝင်စားတယ်နော်၊ မလိခကတော့ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား မြောက်လတ္တီတွဒ် ၂၇ ဒီဂရီနဲ့ ၂၈ ဒီဂရီအကြား၊ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ် ၉၇ ဒီဂရီနဲ့ ၉၈ ဒီဂရီကြားမှာ မြစ်ဖျားခံပြီး စီးဆင်းတယ်၊ ထမ်းဝယ်ချောင်း၊ နွံဖဝမ်ချောင်း၊ ဖဒွေးဝမ်ချောင်း၊ နန်းအပြန်းဝမ်ချောင်း၊ နန့်တမ်ပီချောင်းတွေ ရေဝေ၊ ရေလဲချောင်းငါးခုစုပြီး စီးဝင်လာပြန်တယ်၊ နန့်တွန်းချောင်း၊ နန့်ပလပ်ချောင်း၊ တန်ဂျာချောင်း၊ နန့်လာချောင်း၊ မဇီခချောင်းတွေလည်း မလိခချောင်းထဲ စီးဝင်တာပါပဲ”

“သူတို့ မြစ်နှစ်သွယ်ပေါင်းမှ ဧရာဝတီမြစ်ကဖြစ်ရတာလေ၊ နှင်းသောက်တဲ့မြစ်၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်က စီးဆင်းနေတာများ သိပ်တန်ဖိုးကြီးတာပဲ နန်းရယ်”

သူက မင်းသူကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်က ပေးတဲ့ ဧရာဝတီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမင်းသူ”

ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်ကာ-

“အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျောင်းကို စစ်ဆေးရေးလာတဲ့ ပညာဝန်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးဖူးတယ်၊ ‘နှင်းသောက်တဲ့မြစ်က ဘယ်မြစ်လဲ’တဲ့၊ မသိလို့ မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်က ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့တန်ဖိုးကို နားမလည်၊ မသိခဲ့လို့ မဖြေနိုင်တော့ ကျောင်းသားတွေ ရွေ့မှာဆိုတော့ သိပ်ရှက်သွားတာပေါ့၊ လူကြီးက မဆူပေမယ့် အတန်းပိုင်ဆရာ ကတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး”

နန်းက ချစ်စဖွယ်အသံထွက်ကာ ရယ်သည်။

“ခုတော့ သိပြီပေါ့လေ”

နန်းက ပြုံးရယ်၍ နောက်လိုက်ရာ မင်းသူ ခေါင်းငုံ့ကာ ခပ်မဆိတ်နေကာ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“နှင်းသောက်တဲ့မြစ်ဆိုတာတော့ သိတာကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နန်းပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေထိ ကျွန်တော်မသိဘူး နန်းရယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်ဖြစ်လာဖို့ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ အများကြီးစုပေါင်း စီးဆင်းရတယ်ဆိုတာတော့ သိပါတယ်၊ နန်းလောက်တော့ မသိတာ အမှန်ပါ၊ နန်း အဲဒီနေရာတွေရောက်မှာပေါ့နော်”

အဝေးသို့လွင့်ပါးသည့် အတွေးများကို စုစည်းလိုက်ရသည်။ ငယ်စဉ်က ကျောင်းသားဘဝအတွေးများက စိုးမိုးနေသည်။

“ရောက်ပါတယ်၊ ကိုမင်းသူ မရောက်လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ နန်းတို့ရဲ့ဘဝပဲလေ၊ နန်း ခုလို ကျောင်းတက်နိုင်တာ သူတို့ကျေးဇူး တွေကြောင့်ပေါ့”

နန်းစကားများက မပီပိုတဝါးနှင့် အဖြေက မတိကျ။ သို့သိပ်နိုင်လွန်းလှသည်။

“ကိုမင်းသူကို တွေးစရာတွေများ ပေးထားနေမိပြီလား မသိ၊ စိတ်ထဲမှာ မထားပါနဲ့ ဖျောက်လိုက်ပါ၊ နန်းတို့က ဒီလိုပဲ သွားလာနေတာကိုပြောတာပါ၊ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာဆိုတာ လှမ်းမြင်နေရပေမယ့် မနီးပါဘူး၊ ရေစီးသန်တဲ့ချောင်းတွေများတယ်၊ အချို့နေရာတွေဆို ကြိမ်တို့၊ ဝါးတို့နဲ့ တံတားခင်းပြီးဖြတ်ရတယ်၊ မြေပြန့်နည်းတယ်လေ၊ မေခနဲ့မလိခမြစ်ဆိုနေရာအနီးမှာသာ ရှိတာ၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများတာမို့ လူသူ အရောက်ပေါက် နည်းပါတယ်လေ၊ နန်းတို့ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေ တောတောင် တွေထဲမှာ တောင်ယာလုပ်ကိုင်ကြပေမယ့် လူတိုင်း တောင်တန်း တွေပေါ်မရောက်ကြပါဘူး၊ တောလိုက်တဲ့ ဒေသခံမုဆိုးတွေ လောက်သာ ရောက်တာ၊ ရောက်ဖူးဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ကိုမင်းသူရဲ့၊ ခါကာဘိုရာဇီတောင်က နန်းတို့မြို့ရဲ့မြောက်ဘက် အစွန်ဆုံး မှာလေ၊ ပန်နန်းဒင်ရွာကြီးနဲ့ဆို သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ သိပ်လှတာ၊ ငွေရောင်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ စန်တာခလော့ခေါင်းနဲ့တူလို့ သိပ်ကျက်သရေရှိတာ၊ ခုတောင်မျက်စိမှာမြင်ယောင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ဘေးမှာ ရေခဲတောင်တွေရှိနေသေးတယ်နော်၊ စီးဆင်း လာတဲ့ရေက ရေစီးသန်တယ်၊ ရေတံခွန်တွေ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီး တွေ များတယ်၊ နောင်မွန်ဆိုရင် ကျောက်တုံးတွေ၊ သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်တောကြီးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားသလိုပါပဲ”

နန်းပြောပြသမျှ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရသည်ကို မင်းသူ မငြီးငွေ့နိုင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နန်းကို မင်းသူအနား အမြဲ ရှိနေစေချင်သည်။

“စိန်ပန်းတွေ ပြန်ပွင့်တဲ့ အချိန်မှာတော့ နန်းအရောက် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အိမ်မပြန်တော့ဘူးလေ၊

မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆရာကိုကူရမှာဆိုတော့ ကျောင်းမှာပဲရှိနေမှာပါ။ ဒီကစောင့်မျှော်နေမယ်နော်”

ရီဝေသွားသောမျက်ဝန်းမှာ ဆွေးရိပ်သမ်းလာသည်။ နန်း၏မျက်ဝန်းကို မင်းသူမကြည့်ရက်။ မင်းသူ၏ရင်ထဲမှာလည်း သောကမုန်တိုင်း ထန်နေပါပြီ နန်းရယ်။ သောကရင်ခွင်မှာ ပူလောင်ပြင်းသည့် ဝေဒနာက ရီဝေနေသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ကို ကူးစက်ချေပြီ။ နှင်းတောင်များက ပျော်ဆင်းလာသည့် နှင်းရေစက် တွေကလည်း အေးမြချမ်းမြေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

“သွားစို့လေ၊ ကိုမင်းသူ”

လေပွေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ အထီးကျန်သစ်ပုပ်ပင်မှ ရွက်ဝါတချို့ လူးကာလွန်ကာကျလာသည်။ မင်းသူ၏စိတ်တွေက ရော်ရွက်ဝါများနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ နန်းသတိပေးမှ မင်းသူ ထိုင်ရာမှထလိုက်မိသည်။ နောက်နေ့ နန်းကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ လိုက်ပို့ရမည်။

x x x x x

ခုံပြာပြာလေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသူနှစ်ဦးမှာ မမနိုင်နှင့် ခင်မောင်ထွန်း...။

“တို့တစ်တွေ ရှေ့နှစ်ပြန်ဆုံကြမှာပါကွယ်၊ ကျောင်းမပြီးကြ သေးဘူးလေ၊ နောက်မှ အဖြေပေးလို့မရဘူးလား”

ကလေးငယ် မုန့်ပူဆာသကဲ့သို့ ခရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် ခင်မောင်ထွန်းကို ဘယ်ကစပြောရမည်မသိ။

“နောက်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ မမနိုင်ရယ်၊ ခုဆို ကျောင်းတွေ ပိတ်ပြီလေ၊ ဘယ်အချိန်မှာ အခြေအနေတစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ဆုံမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘဝဆိုတာ တိုတောင်းလွန်းပါတယ် မမနိုင်ရယ်၊

ကျွန်တော် မနေသာလို့ ဖွင့်ပြောရတာပါ။ ဒီနေ့မှာ ရင်ပူအောင်တော့ မထားရစ်ခဲ့ပါနဲ့နော်”

မမနိုင် ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြုံးလိုက်ပြီး

“မမနိုင်က ငြင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျောင်းမပြီးသေးတဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောနေတာ”

သက်မကိုချ၊ ပင့်သက်ကို ဖြည်းဖြည်းရှူလိုက်သည်။ မည်သို့ ပြန်ဖြေပေးရမည်ကို မမနိုင်သိပါသည်။ အချိန်ဆွဲ၍ တစ်ဖက်သား အနေခက်အောင်မပြုလိုသော်လည်း အခြေအနေတွေက ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာသေးသည့်အချိန်တွင် ခဏတာ ဝေးနေသည်က အကောင်းဆုံးဟု ထင်မိသည်။

x x x x x

နှစ်စက မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲတွင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးများက မမနိုင်ကို ကြိုဆိုပွဲ၌ တစ်ခုခုလုပ်ရန် တောင်းဆိုသဖြင့် ကြီးကြပ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်စိုးကြည်နှင့် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ခင်စိုးကြည်က ရောက်မလာသေး။ သူက အစီအစဉ် ကြေညာသူ၏တာဝန်ကို လစ်ဟင်းမှာစိုးရွံ့သည်။ သူမရောက်မီ တာဝန်ကို ကိုယ်က ခဏယူထားပေးရတော့မည်။ စင်ပေါ်တော့ တက်စရာမလိုပေ။ စကားပြောခွက်ရှေ့တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံမစဲဘဲနှင့် အစီအစဉ်များ အထစ်အငဲ့မရှိ ပြီးသွား သည်။ ခင်စိုးကြည်ရောက်လာသဖြင့် နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ အမှတ်မထင် မိမိကို စူးစိုက်ကြည့်နေသူတစ်ယောက်ကို သတိထား လိုက်မိသည်။ ထိုသူက မင်းသူနှင့်ကပ်၍ ထိုင်နေသည်။

နောက် အဆောင်ကို မင်းသူနှင့် ပါလာတတ်သည်။ စိန်းစိန်း ကြည့်သည့်မျက်လုံးအစုံက မမနိုင်ကို ရင်ခုန်စေခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ထက်တော့ ငယ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့နာမည်က ခင်မောင်ထွန်း။ မြင်ဖန်များတော့ မျက်မှန်းတန်းမိလာသည်။ ကျောင်းကော်ရစ်ဒါ တွင်လည်း မကြာခဏဆုံသည့်အခါတိုင်း သူက ဦးစွာနှုတ်ဆက်လေ့ ရှိသည်။ မင်းသူနှင့်တော့ အများဆုံးတွဲလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းသူကို မတွေ့သည့်အခါများတွင် သူနှင့်သာ မှာရသည်။ မင်းသူက ခြေအများသား။ ကိုယ့်ကိုတော့ အစ်မတစ်ယောက်လို လေးစားခင်မင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်က ပေးလိုက်သော စားစရာများပေးချင်လျှင် မင်းသူကိုရှာ၍မရ၊ ခင်မောင်ထွန်းနှင့်သာ ပေးလိုက်ရသည်။ ရိုကျိုးပြီး ခင်မင်ဖွယ်တော့ ကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိလိုချင်သောစာအုပ်များကို စာကြည့်တိုက်တွင် သူ့ကိုရှာခိုင်းရသည်။ စိတ်ရှည်သည်။ မရသည့် စာအုပ်မရှိစေရ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မင်းသူထက် ခင်မောင်ထွန်းကိုသာ ရှာမိသည့် အခါများ ရှိလာသည်။ အဆောင်တွင်အတူနေ မြစ်ကြီးနား ကောလိပ်မှ ကျောင်းလာတက်သူ ရဝမ်တိုင်းရင်းသူကို မင်းသူ မျက်စိကျနေကြောင်းကို ခင်မောင်ထွန်းက ရိပ်ဖမ်း၊ သံဖမ်း အသိပေးသည်ကို မသိကျိုးကျွန်နေလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း သတိထားမိလာသည်။ အဆောင်ကို မင်းသူတစ်ယောက် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ရောက်လာတတ်သည်။

တစ်နေ့ နန်းက မိုးမခလမ်းတွင်နေသော ဆရာမ တစ်ယောက်ထံ စာမေးရန်ခေါ်သည်။ လက်တွေ့ဝင်နေရသည်မို့ အချိန်နောက်ကျမှ အဆောင်ပြန်ရောက်မည်။ မင်းသူကို ခင်မောင်ထွန်းနှင့်မှာပြီး တိုင်းရင်းသူကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် နားလည်မှုပိုရစေရန် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မင်းသူကိုတော့ သိက္ခာစောင့်ရန် ထိန်းရသည်။ အထင်သေးခံရသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မဖြစ်စေရန်

သတိပေးရသည်။ သုံးယောက်တစ်ခန်းတွင် ခုတင်ချင်းကပ်၍ အတူနေရသည်မို့ စည်းကမ်းရှိသော နန်းကို ချစ်သည်။ ‘နန်းရိဒိုဒင်းဒရွန်း’အမည်က ခေါ်ရန်ခက်သည်။ ‘ရေခဲတောင် ပေါ်မှာ ပွင့်သော တောင်ဇလပ်ပန်းပွင့်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နာမည်ခေါ်စတွင် မေ့နေတတ်သဖြင့် ‘နန်း’ ဟုသာ ခေါ်ပါရစေ ပြောတော့မှ တိုင်းရင်းသူသဘောကျကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ခေါ်ခွင့်ပြုသည်။

အနေအေးသည်။ ရိုးစင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းအစွန်က ရေခဲတောင်များအကြောင်းနှင့် ‘ခါကာ ဘိုရာဇီ’ တောင်ထိပ်၏အလှတို့ကို ရှာဖွေမြင်အောင် ပြောနိုင်သည်။ သူပြောပြလျှင် အားလုံးက စိတ်ပါဝင်စားလျက် နန်းအနား ပိုင်းလာသည်။

“ခါကာဘိုရာဇီတောင်က ပေပေါင်း ၁၉,၃၁၅ ပေ မြင့်တယ် မမရဲ့၊ မြန်မာပြည်ဘက်က မတ်စောက်ပြီး ကျောက်ဆောင်တွေ၊ ကမ်းပါးယံကြီးတွေ ပြည့်နှက်နေတာလေ၊ ဒါကြောင့် တောင်တက် မယ် ဆိုရင် တရုတ်ပြည် တိဗက်ပိုင်းကပဲ တက်ကြတာ လွယ်ကူမယ်၊ အဲဒီဘက်မှာ ဆင်ခြေလျှောတွေ၊ တောင်တန်းတွေများတယ်၊ လူတွေ သိပ်မသွားကြဘူး။ အနီးဆုံးရွာဖြစ်တဲ့ ‘တဟောင်းဒမ်း’ တိဗက်ရွာက သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ဆယ်ရက်ခရီးလောက် ခပ်ပြင်းပြင်းသွားမှ၊ ဒါတောင် တောင်ခြေပဲရှိသေးတယ်၊ တောင်ပေါ်မရောက်သေးဘူးလေ”

နန်းက သူ့ဒေသအကြောင်း အားလုံးကို ဆွဲဆောင်ပြီး ပြောပြနိုင်သည်။ သူတို့အားလုံးထဲတွင် ကိုယ့်ကိုအခင်မင်ဆုံး၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက်လိုချစ်သည်ဟု မကြာခဏပင် ရဝမ်သံ ဝဲဝဲလေးနှင့်ပြောတတ်သည်။ စကားစပ်မိလျှင် မင်းသူအကြောင်း

ကြားညှပ်ကာမေးတတ်သည်။ သူ၏နယ်မြေဒေသ၊ သဘာဝ အကြောင်းကလွဲပြီး အခြားသောအကြောင်းအရာများ မပြော။ လူနေမှုအဆင့်နှင့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုမလေ့ထုံးစံများမေးလျှင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပြောပြသည်။ အာဂကလေးမ၊ စည်းရုံးရေး ကောင်းသည်။ ‘အဇူးလန်ပွဲ’အကြောင်း၊ ရဝမ်တို့ရိုးရာနတ် ပူဇော်ပွဲအကြောင်း ပြောပြသည်။

အဆောင်နေကျောင်းသူဘဝက ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ဘယ်သွားသွား ကိုယ့်အဖွဲ့လေးနှင့် စပ်မိစပ်ရာပြောကြ၊ စိတ်ညစ် စရာများရှိသလို ပျော်စရာများက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါ။

မမနိုင်၏အတွေးထဲတွင် ခင်မောင်ထွန်းပုံရိပ်က ကြီးစိုး လွန်းနေ၏။ အတိတ်က အတွေးပုံရိပ်များကိုပြန်၍စုစည်းလိုက်ရ သည်။ တွေဝေငေးမောကာ ထိုင်နေသော ခင်မောင်ထွန်းကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်မိရာ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားသည်။ ကိုယ်က အရင်ဆုံး မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။

“မမ ကျောင်းဆက်တက်ချင်သေးတယ်၊ နောက် ဒီမှာ ကျူတာဝင်လုပ်မှာဆိုတော့ မောင်လေးနဲ့တွေ့နေရမှာပါကွယ်၊ မင်းသာ စာကြိုးစားပါ၊ မမ မင်းကို ခုတော့ အဖြေမပေးပါရစေ နဲ့နော်၊ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် ပြန်ဆုံကြမယ်လေ၊ မမပြန်လာရင် မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်မယ်၊ လာကြိုမှာလား”

ခင်မောင်ထွန်း ငိုသွားသည်။ အဖြေက မရေရာ၊ မသေချာ နှင့် ချည်နှောင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ မည်မျှနွဲ့ရှိသည်ကို စောင့်ကြည့် ချင်သည်။ တစ်ဘဝတာလက်တွဲမည့် ဘဝခရီးဖော်အတွက် အချိန်တိုကာလအတွင်း နှလုံးသားရေးရာကိစ္စခံစားချက်ကို ဦးစား မပေးနိုင်။ အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အချိန်ယူရ ဦးမည်ဖြစ်သည်။

“မင်း နောက်သုံးနှစ်ကြီးများတောင် ကျန်သေးတယ်၊ မမနိုင်က ကျောင်းမှာရှိနေမှာလေ၊ ဘာလဲ စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

ခင်မောင်ထွန်း မမနိုင်ရဲ့အမေးကို မဖြေနိုင်၊ မထင်မှတ် သည့်အဖြေက ခင်မောင်ထွန်းရင်ကို မအေးမြနိုင်မှန်း မမနိုင် သိနေသည်။ သူ့ကို မောင်လေးတစ်ယောက်အပေါ်ထားသည့် မေတ္တာများထက်ကျော်လွန်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။ အချိန်က စောလွန်းသေးသည်။ ကင်းနုတ်စာအုပ်ကလေးကို လွယ်အိတ်မှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယင်းစာအုပ်ထဲတွင် ကံကော်ပန်းပွင့်ခြောက် ကလေးက ရနံ့ကင်းနေသော်လည်း ပုံစံမပျက်ရှိနေသည်။ ရနံ့ရှိနေခဲ့သည့် အချိန်က ယုယကာ နမ်းရှုပ်ခဲ့ရသလို မက်မောစွာပဲ နမ်းလိုက်သည်။

“ရော ဒီကံကော်ပန်းခြောက်ကလေး ယူထားလိုက်၊ မမနိုင် ကိုယ်စားပေါ့၊ ရနံ့ပြယ်နေပေမယ့် အလှမပျက်သေးဘူး၊ ဒီနွေမှာ မမနိုင် မင်းနားမှာမရှိပေမယ့် မမက မင်းနားမှာရှိနေသလိုပါပဲ၊ ဓာတ်ပုံလေးပါ ပေးထားခဲ့မယ်”

ခင်မောင်ထွန်းမျက်နှာ နှင်းရည်ဆမ်းသည့် ပန်းနှယ် ချက်ချင်းပင် လန်းဆန်းလာသည်။ မြတ်နိုးယုယစွာဖြင့် လှမ်းယူ လိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် လက်အစုံသည် မမနိုင် လက်ကို စီးကူးစေသည်။ မေတ္တာ၏စွမ်းအားပေးလား၊ အချစ် သင်္ကေတပေးလားဟုပင် ခွဲခြားမရနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

“မမနိုင် တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

ခင်မောင်ထွန်း အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ မမနိုင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ

“အို တကယ်ပြောနေတာပေါ့၊ လိုက်တော့မပို့နဲ့၊ မင်း ပျော်ရွှင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာကိုပဲ မမနိုင် မြင်ချင်တယ်၊ ဒီကနေပဲ

ပြန်တော့နော်၊ မမအဖော်တွေနဲ့လာတာ၊ ခဏဆိုထွက်လာခဲ့တာ ကြာတောင်ကြာနေပြီ၊ ကဲ သွားစို့”

သစ်ပုပ်ပင်ထက်က ဥဩငှက်ငယ် လွမ်းဆွေးသည့် တေးတစ်ပုဒ် စတင်သီကျုံးနေပြီ။ ရော်ရွက်ဝါတွေ ကြွေတာလား၊ ခြွေနေတာလားဆိုသည်ကို ခင်မောင်ထွန်း တွေးနေမိသည်။ ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည့် မမနိုင်ရဲ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖြတ်ဓာတ်ပုံက အလွမ်းကို လတ်တလောပြေစေသည်။ ရင်မှာခဏတော့ အေးမြနေသည်က အမှန်ပင်။

လုပ်လီလုပ်လဲ့လွမ်းသွားသော ခြေလှမ်းများကို ရေတွက်ကာ ဝေးသွားသော မမနိုင်ကို လွမ်းမောစွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခင်မောင်ထွန်း၏အနားသို့ မောင်မောင်လေးရောက်လာသည်။

ကမ်းပေးသောလက်ကို အားပြုပြီး ခင်မောင်ထွန်း ထရပ် လိုက်သည်။ နောက် နှစ်ယောက်သား အဓိပတိလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောမိကြ။ အတွေးကိုယ်စီ နှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရောက်လာသည်။

သထုံဆောင်ရှေ့ရောက်မှ လမ်းတစ်ဖက်ကူးကာ သထုံလမ်း အတိုင်းလျှောက်ပြီး ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွင်ရှိသည့် ခင်ခင်ထားကို သွားတွေ့ရမည်။ မောင်မောင်လေးကိစ္စ၊ ဘီအီးဒီတက်နေသည့် မွန်မလေးဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွေပိတ်တော့မည်။ ကိုယ့်နယ်သို့ ပြန်ကြရတော့ မှာမို့ မှာစရာရှိကြပေမည်ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်လေးနှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့သာ ကျောင်းပိတ်ရက်အိမ်ပြန်ရသည့် ခံစားမှု ရသများ ငတ်မွတ်သည်။ သူတို့က ရန်ကုန်ကြည့်မြင်တိုင်မှာ နေကြသူများသာဖြစ်သည်မို့ ကျောင်းကို သတိရလျှင် ဆယ်ပြားသာ ကုန်ပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်နိုင်သည်။ အဓိပတိ

လမ်းကို လျှောက်နိုင်သည်။ ယခုနှစ် တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းထုတ်မည် ဖြစ်သဖြင့် အနုပညာအသင်းမှာပါသည့် မင်းသူတစ်ယောက် သူ့မြို့ကိုပြန်ရမည်မဟုတ်၊ ဆရာဦးနန်းဝေ ခေါ်ထားသဖြင့် သထုံဆောင်မှ ရာမညဆောင်သို့ ပြောင်းနေရမည်။ ယခုနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တက္ကသိုလ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် မင်းသူထံတော့ ရောက်ကြမည်။

“မောင်မောင်လေး နဝဒေးဆောင်ရှေ့က စောင့်မှာလား၊ ပညာရေးလေ့ကျင့်ကျောင်းရှေ့နားက သစ်စိမ့်ပင်ကြီးအောက်က စောင့်မှာလား”

ဆေးကျောင်းဆောင်များရှေ့ ရောက်လာသည်။ အချိန်ရလျှင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်သည်။ ဆိုင်တန်းလေး တွေရှိရာသို့ကြည့် ရင်း မေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်လေး နာရီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စောင့်နေခဲ့၊ ငါ ပြန်လာမှ ပြန်နော်”

ဆွေး၍ ပြုတ်နေသော သံတိုင်ငယ်ဝင်းပေါက်ကဋ်၍ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုယ်လိုက်သွားလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် အနေအထိုင်ခက်ရုံသာဖြစ်မည်။ အလိုက်တသိ ရှောင်နေပေးခြင်းသာလျှင် ကူညီရာရောက်ချေမည်။ လွတ်နေသည့် ခုံပုလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက်လာသည်။

“လက်ဖက်ရည် ချိုကျတစ်ခွက်၊ ဆေးလိပ်ချကွာ... ရေနွေးလည်း ဖြည့်ပေးဦး...”

x x x x x

နန်းကို လိပ်ခုံးသို့ပို့ပေးပြီး အပြန်တွင် ပြည်ဆောင်နှင့် တကောင်းဆောင်လမ်းကြား မြေနှီလမ်းအတိုင်း သထုံလမ်းဘက်သို့ ဖြတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်တန်းလေးများမှာ လူတွေရှင်းနေပြီ။ အစွန်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းသူ”

ဆိုင်ထဲမှ အသံ၊ ကြည့်လိုက်မှ ခင်မောင်ထွန်းဖြစ်နေသည်။ နီးရာခုံပုလေး တစ်လုံးဆွဲပေးကာ အကြမ်းပန်းကန်ထဲ ရေနွေး ထည့်ပေးသည်။

“မင်းက ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ ပြောပါဦး”

သူငဲ့ပေးထားသည့် ရေနွေးယူသောက်ရင်း မင်းသူ မေးလိုက်သည်။

“မောင်မောင်လေးရဲ့ဒုက္ခလေကွာ၊ လိုက်လာပြီး ဒီကနေ စောင့်နေရတာပေါ့ကွ”

မင်းသူ သိလိုက်ပြီ၊ ဆက်ပြီးမေးစရာမလိုတော့ပေ။

“မင်း နန်းကိုလိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတာ မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြီး စားပွဲထိုးလေးချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

စိတ်က နန်းဆီပြန်ရောက်သွားသည်။ တစ်စက္ကန့်လေး တောင်မှ နန်းနှင့်မဝေးလိုပေ။ နောက်ဆုံးရက် ဆရာမတစ်ဦးက ခေါ်တွေ့သည်ကြောင့် လိုက်ပို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြန်တွင် ဆရာမက ပြန်ပို့မည်ဆိုသဖြင့် နန်းကိုစောင့်စရာမလိုတော့ပေ။ နောက်ရက် ရန်ကုန်မီးရထားဘူတာကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးရန်သာ ရှိတော့သည်။ နန်း၏ပစ္စည်းများ၍တော့မဟုတ်၊ သေတ္တာတစ်လုံး၊ ဆွဲခြင်း တစ်လုံးသာဖြစ်သည်။ သေတ္တာက သယ်စရာမလို၊ ယခင် နန်းထံ

လာတွေ့နေကျဖြစ်သော ပြည်နယ်ကဧည့်သည်ဆိုသူက သယ်ယူ သွားပြီ။ ခရီးစဉ်များကို ထိုသူက အားလုံးလိုလိုလိုက်လုပ်ပေးသည်။ နန်းကတော့ မောင်နှမဟူသာ သာမန်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြလျှင် ရဝမ်လိုသာပြောသည်။ အနီးက မမနိုင်တို့ပင် ဘာပြောသွားသည်မသိ၊ သူပြန်သွားလျှင် နန်းမျက်နှာမကောင်း။ စိတ်ဆင်းရဲရသည်ဟု မမနိုင်ကို ပြောပြသည်။ မည်သည့် ကိစ္စကြောင့်တော့ မပြောပြပေ။

“မောင်မောင်လေး ခုပြန်လာတော့မယ်ကွ၊ ငါရောက်နေတာ နာရီဝက်ကျော်သွားပြီလေ၊ အတူပြန်မယ်ဆိုလို့ပါ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် မင်းအဆောင် ဘယ်နေ့လာရမလဲ၊ မင်းပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးဖို့ လိုမယ်”

ပစ္စည်းများကို ခဏပြောင်းနေရမည့် အဆောင်သို့ သယ်ထားရန်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းက သိပ်မများပါ။ သေတ္တာတစ်လုံးထဲ ထည့်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးသွားပြီ။

“ဒါနဲ့နေပါဦးကွ၊ မင်းနဲ့ မမနိုင်ကိစ္စပြောပြီးပြီလား၊ မမနိုင်က ဘာပြောလဲ၊ အခြေအနေလေး ငါ့ပြောပြပါဦးဟ၊ သိချင်လို့ပါကွ”

ခင်မောင်ထွန်းက သူ့အဆွေးဇာတ်လမ်း၏အခန်းဆက်ကို ဇာတ်စုံပြောပြပါတော့သည်။ မီးရထားဘူတာကြီးတောင် လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ခွင့်မရသောသူအဖြစ်။

မောင်မောင်လေးပြန်လာမည့် သထုံလမ်းဆီ မျှော်ကြည့် မိသည်။ အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရ။ သူတို့က နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ကြမည်။ မင်းသူသာလျှင် တစ်ယောက်တည်း အဆောင် ပြန်ရမည်မို့။

“နောက်မှ တို့တွေကြရအောင်၊ ငါ ပြန်နှင့်မယ်”

နန်းဆီရောက်မှ taxi ငှားမည်ဟုတွေးထားသည်။ ညရထားစီးရမည်ဟု နန်းက ပြောထားသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အဆောင်က ထွက်လာခဲ့သည်။ နန်းတို့အဆောင်မှ ကျောင်းသူ အချို့ ပစ္စည်းများအငှားကားပေါ်တင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မမနိုင်က ပြန်သွားပြီ။ သူ့ကိုတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ အဆောင်မှူးကို နန်းနှင့်တွေ့ရန်ခွင့်တောင်းသည်နှင့်

“မောင်မင်းသူ မဟုတ်လား၊ နန်းရဲ့ဒိုဒင်းဒရုန်းက စာ တစ်စောင်ပေးသွားတယ်ကွဲ့၊ မင်းလာရင် ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ တီချယ်ကို ပေးထားခဲ့တယ်”

အဆောင်မှူး ဆရာမအခန်းပြန်ပြီး နန်းပေးသွားခဲ့သည့် စာအိတ်ကလေးယူကာ မင်းသူကိုပေးသည်။ ကိစ္စပြီးပြီပဲ။ နန်းအဆောင်မှာမရှိတော့ပြီ။ ဘူတာရုံလိုက်ပို့ရန် လာခဲ့သည့် မင်းသူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိ။ နောက်ဆုံးခွဲလူနီးအချိန်ထိ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးလိုက်ပို့ရန်ပြောခဲ့သော နန်း။ မည်သည့်စိတ် ကြောင့် ဤသို့လုပ်ရက်သည်မသိ၊ သူ၏ ပင်ကိုစိတ်ရင်းဖြင့်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

“နောက် ဘာများ ကျွန်တော့်ကို မှာသွားသေးလဲ တီချယ်” ဆရာမ တစ်ခုခုကို သတိရသလိုဖြင့် ပြန်စဉ်းစားပြီး

“မှတ်မိပြီ၊ ထွေထွေတော့ မမှာဘူးကွဲ့၊ အခန်းသော့လာပေး တော့ တီချယ်ကို သူလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲ လေးကို နှစ်သစ်အကြိုလက်ဆောင်ဆိုပြီး ပေးထားခဲ့တယ်”

စာအိတ်ကလေးက မင်းသူကို လျှောင့်နေသလိုပင် ခံစား ရသည်။ မည်သို့များ ပြုရက်တာလဲ နန်း၊ စိမ်းကားရက်စက်ပါပေ။ လျှို့ဝှက်ချက်များရှိနေရော့သလား၊ ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော နန်းကို မည်သို့ နားလည်ရမည် မသိဖြစ်ရသည်။ သူနှင့် နောက်ဆုံးထိုင်ခဲ့သည့် နေရာလေးရောက်မှ နန်းပေးထားခဲ့သော စာအိတ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ကိုမင်းသူ. . .

နန်းကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အရင်ဆုံးပြောလိုပါတယ်။ ကိုမင်းသူနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့က ယခုအချိန်ထိ နန်း မီးရထားနဲ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ လိပ်ခုံးကအပြန်မှာ အစီအစဉ်ပြောင်းသွား တာကို နန်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါဘူး ကိုမင်းသူရယ်၊ နန်းကို ဆရာမက အဆောင်ရှေ့ထိ ပြန်လိုက်ပို့ပါတယ်၊ အဆောင်မှာ အခန်းဖော်တွေလည်း ပြန်ကုန်ပြီလေ။ နန်းကို အဆောင်မှူးက စာတစ်စောင်လာပေးတယ်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပူတာအိုထိ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုမင်းသူ အဆောင်ပြန်ရောက်ချိန် ဆိုရင် နန်း ပူတာအိုမှာရောက်နေလောက်ပြီ။ လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှပြောချိန်မရလို့ ကိုမင်းသူကို မမှာခဲ့နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက်နေ့နံနက် စောစော မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကို သူတို့ကားနဲ့ လိုက်ပို့တယ်။ ပစ္စည်းတွေက သူတို့နဲ့တစ်ပါတည်း ယူသွားပါပြီ။ စွယ်တော်ရွက် ကလေးတော့ နန်းနဲ့အတူပါ။ ရင်နှင့်မခြား မခွဲစေရဘူး။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်တဲ့ သစ်ရွက် တစ်ရွက်တည်းပါ ကိုမင်းသူ။

တစ်ခု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ နန်းက ကိုမင်းသူကို ဘာမှမပေးခဲ့နိုင်တာပါ။

နန်းရဲ့ဒိုဒင်းဒရုန်း

မင်းသူ စာကို အခေါက်ခေါက် အခါခါဖတ်နေမိသည်။
ခေါက်ရိုးကျိုးကြေပြီး ဝါကျင်နေပြီ ဖြစ်သည့် စာရွက်ကလေးမှာ
နာကျင်အော်မြည်သံပင် ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာကြာပါပြီ။
တက္ကသိုလ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်၏အလှကို သောကအဆွေးများနှင့်
ရောထွေးယှက်တင်ကာ နန်းကို လွမ်းရပေတော့မည်။

x x x x x

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လေးဆယ်အထူးထုတ်မဂ္ဂဇင်း
အတွက် ဆရာကိုကူရန် တရားဝင်နေခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်
နွေရာသီကာလမို့ လူရှင်းသည်။ ကျောင်းဆောင်ကြီးများမှာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ငိုက်မြည်းလျက်ရှိနေသည်။ ရုံးပိတ်ရက်
များတွင် ပိုမိုခြောက်သွေ့နေသည်။ အဖော်မဲ့စွာဖြင့် လွမ်းဆွေး
တေးသီနေသော ဥဩဌာန်ငယ်၏အသံက ရင်နှင့်စွာဖြင့်
နားအတွင်း ဝင်လာသည်။

ညနေစောင်းနေပြီ။ အဓိပတိလမ်းမတစ်လျှောက်
သစ်ပင်ကြီးများ၏အရိပ်များ ဝိဇ္ဇာခန်းမရှေ့မြက်ခင်းပြင်ကို
စွန်းထင်းစပြုနေပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် နန်းကိုပိုပြီးသတိရသည်။
ညနေဆည်းဆာတွင် ဂျပန်ဆင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ဘုရားဝတ်ပြု
သူတို့၏ ဓမ္မတေးသံကို နန်း အမြဲလိုက်၍ ဆိုတတ်သည်။ ပူလောင်
ပြင်းပြသည့်နွေ၏ လသာညများကို အဓိပတိလမ်းမဘေးက
အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်ကာ လွင့်ယုံ့လာသည့် တယောသံက စိတ်ကို
ပိုမိုဆွေးမြည့်စေသည်။

နန်းပြောသည့် ‘သူတို့’ဆိုသော နာမ်စားက မည်သူတွေနည်း။
ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြသနည်း။ တွေးစရာ၊ ဆွေးဖွယ်ရာ
မြောက်မြားစွာနှင့် ကသုတ်ကရက်ထွက်ခွာပြေးတဲ့နန်းကို မေးချင်

မိသည်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် နန်းတစ်ယောက် ကျောင်းမှ
ပြန်တက်နိုင်ပါ့မလား၊ နန်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ နောက်နှစ်
ကျောင်းပြန်တက်ဖို့မေးတိုင်း မရေမရာနှင့် စကားလမ်းကြောင်းကို
လိမ်မာပါးနပ်စွာ ရှောင်လွှဲသည်ကို သတိပြုမိသည်။

အဓိပတိလမ်းမကြီးမှာ သစ်ရိပ်တွေခိုပြီး အင်းလျား
ကန်ပေါင်ဘက် ပေါက်ချောင်းကြောင့် ရေနွေးကို တစ်ယောက်
တည်း လာစားဖြစ်သည်။ ယခုတော့ နှင်းတောင်တွေဆီ
ပြန်သွားသည့် နန်းကို အမှတ်ရတိုင်း အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း
လာထိုင်သည့် ကျွန်တော့်ကို မသိလိုက် မသိဘာသာ အကဲခတ်
သူတို့ ရှိလာသည်။

ခင်မောင်ထွန်းနှင့်မောင်မောင်လေး အဆောင်ရောက်လာ
လျှင် လှည်းတန်း ပန်းကမ္ဘာမှာထိုင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က အလိုက်
တသိ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ သူတို့က မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့်
ရှင်သန်နေသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက မမနိုင်နှင့် ဖုန်းအဆက်
အသွယ်အမြဲတမ်းရနေပြီး အဖြေမရသေးသည်သာ ရှိနေသည်။
မောင်မောင်လေးက ပြောစရာမလိုတော့။ ကျောင်းပြီးလျှင်
လက်ထပ်ကြမည်။ မင်းသူ၏အခြေအနေနှင့်က ကွာဝေးသည်။
ဘယ်ဆီများရောက်နေသည်မသိသော ရေခဲတောင်မှာပွင့်သည့်
တောင်ဇလပ်ပန်းကလေးရယ်၊ အလွမ်းအဆွေးတွေ မည်သည့်
အချိန်မှ ကုန်ဆုံးရတော့မည်ကို မသိနိုင်သည့်ဘဝ။ သူ့စာထဲတွင်
နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်သော သက်မဲ့သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရေးတေးတေးလေး သတိရစေခဲ့သည်။
မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သည်လောက်နှင့်ပင် လုံလောက်
နေချေပြီ။ ယောက်ျားဖြစ်သော မင်းသူကသာ မဖွင့်ဟလိုက်မိသော
နောင်တများ ရင်မှဝေဒနာကို သောကဝေစေသည်။ မင်းသူကို

သတိရသည့်အချိန် ဧရာဝတီမြစ်ရေလျဉ်မှာ တောင်ဇလပ် ပန်းပွင့်လေး မျှောလိုက်မည်ဟု သူ့ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်ပဲလား နန်းရယ်။ မင်းသူရင်ထဲမှာဖြင့် ယခုအချိန်မှာ နှင်းရည်စက်များ ဖျန်းပက်သည့်တိုင် စိတ်၏ဝေဒနာ သောကအပူကို အေးချမ်း စေမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ကိုယ်တည်းညည်းတွားနေမိသည့် သူရူး တစ်ယောက်နှယ်သာဖြစ်ရသည်။

အဝေးမှလွင့်ပျံ့လာသော တယောသံရှင် သီးကျူးသည့် တေးက 'တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း' တဲ့။ တန်ခူးလပြည့်ပြီ။ ဝိုင်းစက် နေသည့် လပြည့်ဝန်းက သစ်ပုပ်ပင်ထိပ်ဖျားရောက်လာပြီ။ ပိတောက်ပန်းရနံ့သင်းသင်းလေး မွှေးပျံ့လာသည်။ သင်္ကြန် အကျနေ့ဖြစ်၍ ရေပက်ခံသူ၊ ရေပက်သူများ၏အသံများ တစ်ခါ တစ်ရံ ရေကစားမဏ္ဍပ်မှ လျှံထွက်လာသည်။ မင်းသူသာ ထီးတည်း ကျန်ပြီး ဆွေးမြည့်ကာ တက္ကသိုလ်ညအလှများက လွမ်းမောဖွယ်ရာ အတိ ဖြစ်စေသည်။

သင်္ကြန်ရက်များကို ကျောင်းမှာသာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မောင်လေးနှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက် အဆောင်သို့ရောက်လာတတ်သည်။ ယနေ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကွက်ထဲမှ ရေကစားမဏ္ဍပ်တွင် ရောက်နေလောက်ပြီ။ မောင်မောင်လေးတို့သာဓုလမ်းတွင် အနုပညာရှင်များ၊ ရပ်ကွက် ယိမ်းအကများ၊ စင်တင်တေးများ၊ တစ်ဦးချင်း သီဆိုဖျော်ဖြေပွဲများ ဖြင့် စည်ကားလှသည်။

မင်းသူကတော့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ရန် နေ့မအား၊ ညမအား လုံးပန်းနေရသဖြင့် သူတို့လာခေါ်သည်ပင်လျှင် မလိုက်နိုင်။ သင်္ကြန်သည် မင်းသူနှင့် မဆုံနိုင်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နန်းနှင့် အတူသွားလာခဲ့သည့် နေရာများသို့ ထီးတည်းသွားထိုင်သည်။ ယခုလည်း ဝိဇ္ဇာခန်းမရှေ့မြက်ခင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း

လွမ်းစိတ်ကိုဖြေနေရသည်။ မင်းသူရင်ထဲမှာရှိနေသည့် ရေခဲတောင် သခင်မအပေါ် လွမ်းဆွေးသည့် ခံစားမှုဝေဒနာက နန်းကိုယ်တိုင် နှင်းရည်ဆမ်းမှသာ အေးမြပေတော့မည်။

ဆရာဦးနန်းဝေရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားများကြည့်ကာ အလွမ်းကို အစားထိုးဖြေဖျောက်နေရသည်။ နန်းလည်း မင်းသူလို အထီးကျန်နေမလားပဲ။ အတူနေခဲ့ရသည့် အမိတက္ကသိုလ် နယ်မြေကို လွမ်းဆွေးနေမှာပါ။ သည်သို့ဆိုပါမူ မင်းသူကိုလည်း နန်းနှလုံးသားရဲ့တစ်နေရာမှာ ဝေဒနာတစ်ခုအနေနှင့် ရှိနေမည် ဧကန်သာဖြစ်မည်။ တစ်ခုတော့ ကွာခြားသည်။ နန်းက နှင်းတောင်တန်းတွေ ဝိုင်းရံနေသည့်ဒေသ၊ အမြစ်မီးလန်းနေသည့် သစ်တောများရွက်ကြွေမဲ့ရာဒေသ၊ နုနုဖပ်ဖပ်နှင့် နေခြည်ဖြာမှ နှင်းသက်ကုန်သည့်အရပ်။ မင်းသူ၏ဘဝနှင့် ကွာခြားသည်။ ရွက်ကြွေတောမှာ ရင်တွင်းက သောကဝေဒနာ အပူဒဏ်ကို အထီးတည်း၊ အနုညာတတစ်ယောက်လိုခံစားရင်း အတိတ် အကြောင်းတွေ ယူကျုံးမရစိတ်မှာမဖြေသာနိုင်ခဲ့ပါဘူး နန်းရယ်။ ဦးတည်ရာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဘဝကိုမနစ်မွန်းအောင် နွမ်းချည့် နှေးကန် ခြေလှမ်းများနှင့် နှစ်လည်ခါကျူးတော့မည် နန်း။

x x x x x

ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှာဖြင့် နန်းက ကျောင်းကိုကျောခိုင်းပြီး မင်းသူတို့ကျောင်းပြီးသည်ထိ ရောက်မလာတော့ပါ။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒတွေကြာခဲ့ပြီ။ ခင်မောင်ထွန်းက တက္ကသိုလ် စစ်တပ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ မောင်မောင်လေးတစ်ယောက်သာ နယ်ကောလိပ်တွင် ဒဿနိကဌာန၌ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေသည်။ မမနိုင်တစ်ယောက် သူ့ရည်မှန်းချက်အတိုင်းပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။

မင်းသူတစ်ယောက်သာ မထင်မရှားမြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် မြို့ပိုင်ကလေးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ခဏရောက်လာခဲ့သည်။ စစ်အာဏာသိမ်းပြီး အစည်းအဝေးများအပြီး လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့အရောက်တွင် မမနိုင်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့သည်။

“မမအေးနိုင်လားလို့ပါ။ ကျွန်တော် မင်းသူပါ ခင်ဗျာ”

ဖိနပ်ရွေးရာမှ မင်းသူကို မော့ကြည့်ကာ

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဟင်”

မင်းသူကို သေချာအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး

“မင်းသူ နင် မင်းသူမဟုတ်လား”

မှတ်မိသွားသည်။ သူ့အနီးမှလူတွေအားလုံးကို မေ့သွားသည်။ အသက်အရွယ်ရလာကြပြီမို့ ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ။ မင်းသူဆိုလျှင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသည့် လုပ်ငန်း၏သဘာဝအရ လူကြီး ဆန်သွားသည်။ မမနိုင်သည်လည်း ဤသို့ပင် ဖြစ်သည်။

“လာ တစ်ခုခုစားရင်းနဲ့ စကားပြောကြရအောင်၊ ယမုံနာကို သွားကြမယ်”

“ဟာ မမနိုင်လုပ်ပြီ၊ မမရဲ့အဖော်တွေက မပြီးသေးဘူးလေ”

အားလုံးက မင်းသူနှင့်မမနိုင်ကို ဝိုင်းပြီးငေးကြည့်နေကြသည်။

“သမီးတို့ သူက တီချယ်ရဲ့မောင်လေးပါ၊ ယမုံနာ စားသောက်ဆိုင်လိုက်ခဲ့နော်၊ တီချယ် အဲဒီကစောင့်နေမယ်”

မင်းသူက အားနာနာနှင့်ကြည့်မိသည်။ ကျောင်းသူလေးများ နှင့် လာခဲ့ပုံပါ။ မင်းသူနှင့် ယမုံနာစားသောက်ဆိုင်တန်းများဘက် ထွက်လာကြသည်။ ပင်လယ်စာ အကုန်ရသည်။ စားပွဲလွတ်သို့ ဧည့်ကြိုက နေရာပေးသည်။ အထဲတွင် လေအေးစက် ဖွင့်ထား သောကြောင့် အေးမြမြအရသာခံစားရသည်။ ငါးညှီနဲ့တော့ မပျောက်။ သို့သော် ခံသာသည်။

မမနိုင်က ယခင်ကလိုပင် သွက်လက်သည်။ အသက်ရလာပြီး တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေသည့် လုပ်ငန်းသဘာဝကြောင့် ပိုပြီးကုန်နေသည်။ သိက္ခာရှိအောင် နေတတ်၊ ပြောတတ်နေပြီ။ ယခုလည်း ကျောင်းအဆောင်သူလေးတွေမရောက်မီ သူသိလို သမျှနှင့် သူ့အကြောင်းများ ပြောပြနိုင်ရန် လမ်းခွဲထွက်ကာ အချိန်ပိုယူလိုက်သည်။ အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာသည့် မမနိုင်။ သူ့အထာကို အနေများခဲ့သည့်မင်းသူက သိနေသည်မို့ ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။ မိနူးကတ်ကိုကြည့်ပြီး မှာနေရင်း မင်းသူကိုစောင်းခဲ့ ကြည့်ကာ

“ကဲ မင်းသူ၊ နင့်အကြောင်းစပြောမှာလား၊ မမနိုင်ရဲ့ အကြောင်းပဲပြောပြရမှာလား၊ ကလေးတွေရောက်မလာခင် ပြောနော်၊ တော်ကြာ အရှိသတန်မယ်”

မမနိုင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောသည်။ မောင်နှမလို နေခဲ့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။ ကျောင်းတွေပြီး၍ သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာ ခွဲခွာသွားကြသော်လည်း မမေ့နိုင်သော ငယ်စဉ်က အကြောင်းတွေရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်မောင်ထွန်းနဲ့တွေ့သေးလား၊ ဒီကောင်ကြီး ဘယ်ရောက် နေလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့တာဆို နှစ်တွေကြာပြီ မမနိုင်ရဲ့”

မမနိုင် ခေါင်းကို မသိမသာငုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ နီရဲသွားသော မျက်နှာကို မပျက်အောင်ထိန်းရင်း ကုန်နေသည်ကာ

“မမနဲ့တော့ အဆက်သွယ်ရှိပါတယ်၊ သူ ကချင်ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေတယ်၊ ဟိုတလောကတောင် မမဆီရောက်လာသေး တယ်၊ မင်းနဲ့အဆက်သွယ်မရဘူးလားလို့တောင် မေးနေတာ၊ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာတဲ့”

လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည်။ အမှန်တော့ မမနိုင်က မင်းသူကို ရှက်နေသည်။ ခုထိ လက်မထပ်ကြသေး။ ကျောင်းကို

သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်အောင် ခင်တွယ်နေပုံရသည်။ ယခုတိုင် အဆောင်က ကျောင်းသူများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

“မမနိုင်တို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ၊ မမက ငြင်းနေတာလား”

မင်းသူက လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ရာ

“မင်းသူ နင်မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ သူ လက်ထပ်သွားပြီ”

သည်တစ်ခေါက် အံ့အားသင့်ရသူက မင်းသူပါ။ မထင်ထားသည့်စကား ကြားလိုက်ရသည်။

မင်းသူ မှတ်မိနေသည်မှာ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ မမနိုင်ကို သွားကြိုဖို့ မင်းသူ့ဆီ ခင်မောင်ထွန်းရောက်လာသည်။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသောသူငယ်ချင်းကို အားကျမိသည်။

အဲဒီတုန်းက မမနိုင်၏ ရှက်သွေးဖြာသည့်မျက်နှာကို မင်းသူ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ မေးရမည်။ အလွန်ချစ်ကြသည့်သူတွေ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်တာလဲဟု မေးမည်ရည်ရွယ်လိုက်ရာ မှန်တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး မမနိုင်၏အဖွဲ့များဝင်လာသည်။ ပြောမည့်စကား သည်မှာပင် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူညံ၍သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦး၊ နန်းနဲ့အဆက်သွယ်ရသလား၊ နင်လည်း ပျောက်ချက်သားကောင်းလိုက်တာ၊ မြို့ကို တစ်ခေါက်တောင် မပြန်ဘူးလား”

“အဲဒီတုန်းက နန်းပြန်မလာဘူးလေ၊ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး”

မမနိုင်က တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသည်။

“ဒါတော့ မမနိုင်သိတယ်လေ၊ မမကျောင်းပြန်တက်တော့ နန်းမရှိတော့ဘူး၊ ဆရာမပြောတာတော့ သူမီးရထားနဲ့ ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်က နောက်နေ့နံနက်မှာ လေဆိပ်ဆင်းသွားတယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ သူ့အကိုက ကားနဲ့လာသယ်သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူ့ရဲ့အခန်းကို သက်ဆိုင်ရာက လာပြီးစစ်ဆေးတယ်တဲ့၊ ကျောင်းပိတ်ချိန်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူးလေ”

ဒီအကြောင်းတွေ မင်းသူ မသိခဲ့ပါ။ မမနိုင်ပြောမှသာ သိလိုက်ရသည်။ နန်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ခြေရာဖျောက်ပစ်ခွာလှမ်းရသနည်း။

“မင်းသူ အဆောင်ကိုလာခဲ့ဦးဟာ၊ မမနိုင် ပြောစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ခုဟာက လမ်းကြိုလို့တွေ့ရတာ၊ နင် မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ သွားစို့”

မင်းသူက နေရာမှထလိုက်သည်။

“လာခဲ့ပါမယ်၊ သီရိဆောင်မှာ မဟုတ်လား၊ အဆောင်မှူးက လာလည်တာ လက်ခံပါမလား”

မင်းသူကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။ မမနိုင် အရင်ကလို လှနေလျက်ပင်။ ကလေးတွေနှင့်အပြိုင် အရွယ်တင်လျက်။ မျက်နှာက ပို၍ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်တော့ နန်းကိုပိုသတိရမိသည်။

x x x x x

ရုံးကိစ္စများပြီးပြီ။ မပြန်မီ မမနိုင်ကို လာတွေ့မည်ဟု ကတိပေးထားသော်လည်း သွား၍မတွေ့နိုင်တော့ပေ။ အစည်းအဝေးများ ဆက်နေသည်။ ညွှန်ကြားချက်များက လှုပ်နိုင်စရာမရှိ။ ပြည်နယ်

တွေက မအေးချမ်းသေး။ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်များနှင့် အုပ်ချုပ်မှုဖရုံဖရဲမဖြစ်စေရန် အထက်လူကြီးများက ကြပ်မတ် လုပ်ကိုင်နေကြရသည့်ကာလဖြစ်သည်။ မင်းသူ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေသောမြို့ကလေးမှာ ပဲခူးရိုးမနှင့် မနီးမဝေးမြို့ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် လုံခြုံရေးအခြေအနေများ အထက်သို့ အဆက် မပြတ် သတင်းပေးပို့နေရသည်။

ယခုလည်း မြို့သို့အမြန်ပြန်ရမည်။ မြို့နယ်ရှိ အဖွဲ့အစည်းများ၊ အစည်းအဝေး၏ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ ညွှန်ကြားလွှာများကို ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ အထက်သို့ အလျင်အမြန်တင်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ တောင်းခံစရာများကိုလည်း ရက်မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်း တောင်းယူရမည်ဖြစ်သည်။ မြို့လုံခြုံရေးကိစ္စက ပို၍အရေးကြီး သည်။ တပည့်တပန်းများက ပြန်ရန် ပစ္စည်းများပြင်ဆင်ပြီးနေကြပြီ။ သူတို့မိသားစုများ မြို့တွင်ကျန်ခဲ့သည်။ ဤအချိန်ကာလတွင် မိသားစုနှင့်ဝေးကွာ၍မည်သူမှ မနေလိုကြပေ။ နောက်အချိန်ရမှ မမနိုင်ကိုသွားတွေ့တော့မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသည်။ အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားမပျက်စီးရန် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ပြည်ထောင်စုကြီး မပြိုကွဲရန် အရေးကြီးနေချိန်ဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေ ခေါင်းပူနေသည့် ကာလတွင် မိမိကိုယ်ရေးကိစ္စ ရှေ့တန်းမတင်လိုပေ။

မမနိုင်က မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝကြောင်းများကို မောင်နှမလို ခင်မင်နေသည့် မင်းသူကို ပြောပြချင်နေပုံရသည်။ အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည့် လက်မထပ်ဖြစ်သည့်ကိစ္စ။

မင်းသူနှင့်ခင်မောင်ထွန်း မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ နှစ်တွေ ကြာပြီ။ အဆက်အသွယ်မရသည်မှာလည်း ကြာချေပြီ။ သူတပ်ထဲ ဝင်သွားချိန်တွင် မင်းသူတို့ကျောင်းပြီးရန် တစ်နှစ်လိုသေးသည်။

မမနိုင်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ။ ကျောင်းမှာ မမနှင့် မောင်လေးဟု သူငယ်ချင်းများက စနောက်ကြသည်။ သူတို့၏ အပျော်ဆုံးကာလများဖြစ်ပေမည်။

မင်းသူ၏ အချစ်ဝေဒနာသည် ထိပ်ဖျားသို့ရောက်နေသည်။ နန်းက ကျောင်းပြန်၍ပင်မတက်တော့။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနှင့် မျှော်သော်လည်း ပေါ်မလာ။ သူမြတ်နိုးသော နှင်းတောင်တန်း ပေါ်မှာ ရှိနေမလား။ မောင်မောင်လေးက ခင်ခင်ထား၏ ကိုယ်ရံတော်အမှုတော်ထမ်း ခန့်အပ်ခြင်းခံထားရသည်မို့ မင်းသူဆီ သိပ်မလာဖြစ်ပေ။ မွန်မလေး၏ အငြူစူမခံနိုင်။ ငြိုငြင်မှာကို စိုးရွံ့နေသည်။ နောက်ဆုံးစာသင်နှစ်တွင် သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြပေ။ သူတို့လည်း သူတို့ကိစ္စ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ်မို့။

လစ်လပ်လျက်ရှိသော အလုပ်တစ်နေရာလျှောက်လိုက်သည်။ မကြာခင် အလုပ်ခေါ်စာရသည်။ လက်ထောက်မြို့ပိုင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာပညာရပ်များကို မြို့ပိုင်ကြီးက မှားယွင်းမှုမရှိအောင် ခြွင်းချန်မှုမရှိ သင်ပေးသည်။ အထူးသဖြင့် တရားစီရင်ရေးကိစ္စများ၊ မြေယာကိစ္စဖြေရှင်းမှု ဆိုင်ရာ သိသင့်သိအပ်သောအကြောင်းအရာများကအစ စေတနာ ထား သင်ကြားပေးသည်မို့ ကျေးဇူးကြီးမားသည်။ ယခုအခါ သူမရှိတော့ပါ။ ဆုံးပါးသွားသည်မှာ မကြာသေး။

လက်ရှိလုပ်ငန်းများကို မင်းသူက လက်စသတ် လုပ်ဆောင် နေရသည်။ အထက်က ယာယီမြို့ပိုင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင် စေသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့အစည်းအဝေး လာတက်သည့် အချိန်တွင် မမနိုင်နှင့်တွေ့ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော ရဲစခန်းနှင့် လက်နက်၊ အင်အား၊ ခဲယမ်းမှအစ ဘဏ်စာရင်းရှိငွေများ စစ်ဆေးဆဲအမှု၊ စီရင်ချက်ချပြီး အမှုများ

အားလုံးသိထားရသည့်အတွက် ဌာနဆိုင်ရာအရာထမ်းများ၊ သက်ဆိုင်ရာဌာနများ၏လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်များ ဆောင်ရွက်နေသည့်ကြားမှ တိုးတက်မှုမရှိသောအကြောင်းများ လေ့လာရသည်။ အမတ်ကြီးကြီးငွေ ထုတ်ချေးပေးရေးကိစ္စများ ကြွေးမကျသေးသည့်အတွက် မည်သို့ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို မြို့ပိုင်ကြီးက သင်ပေးသွားခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီတက်ပြီးချိန်ကာလမှ သတိထားပြီး လုပ်ကိုင်နေရသည်။

အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မြို့ပိုင်တာဝန်ယူနေရသဖြင့် အချို့အရာထမ်းကြီးများ၏ မခန့်လေးစားပြုခြင်းကိုလည်း သည်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ရသည်။ တရားရေးမှ စက်ရှင်မင်းကြီးက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသည်။ ပညာရည်ဝသည်။ သို့သော် ဆရာဖြစ်သူ မြို့ပိုင်ကြီးက လက်ဆင့်ကမ်းသင်ပေးထားသည်မို့ မမျှ၊ ဆရာမရှိ၍ အနည်းငယ်တော့ အားငယ်မိသည်။ သူတို့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မင်းသူဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြု၊ ပြဿနာကို အကြံပေးခြင်းကို ပင်လျှင် တောင်းခံမှဆောင်ရွက်သည်။ မင်းသူက လူလွတ်တစ်ယောက်မို့ စားသောက်မှုလွယ်ကူစေရန် နှံ့အကူတစ်ယောက်က ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ဧည့်ခံပွဲများ မကြာခဏတက်ရသည်။ သီးသန့်ဖိတ်ကြားခံရခြင်းများရှိလာလျှင် တတ်နိုင်သရွေ့ရှောင်သည်။ အချိန်အားလျှင် ဂေါက်ရိုက်သည်။ စိန်ခေါ်ပွဲများရှိသည်။ နန်းကို သတိရလျှင် ဂေါက်ရိုက်ရင်းဖြင့်သာ အလွမ်းဖြေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အိမ်ရှေ့လသာဆောင်တွင် ဘိယာသောက်ဖြစ်သည့် နေ့ရက်များလည်းရှိခဲ့သည်။ အဖော်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်းသောက်ရသည်မို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ခံစားရသည်။

ရှေးက အင်္ဂလိပ်ဘုံအိမ်ကြီးများကို ပြန်လည်၍ပြင်ဆင်ဆောက်ထားသည်မို့ ကျယ်ဝန်းသည့်ခြံ၊ ကြီးမားသည့်အိမ်ကြီးတွင်

ပျင်းရိစွာဖြင့် ဘဝကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပုန်းညက်ပင်မှအပွင့်များ မိုးရေစက်နှင့်အတူ ကြွေကျနေသည်။ သူ၏ရနံ့သင်းသင်းလေးကို မင်းသူနှစ်သက်သည်။ နန်းနှင့်ကျောင်းတက်စဉ် ပုန်းညက်ပင်ကြီးအနီးမှ ဖြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း အပွင့်တွေဝေကာ ရနံ့သင်းသင်းကို အမြဲရှုရစမြဲ၊ အရွက်ဖားဖားနှင့် ပုန်းညက်ပင်ကို နန်းက သဘောကျသည်။ ရေခဲတောင်တန်းပေါ်က သစ်ပင်တစ်မျိုးနှင့်တူသည်ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

ရုံးနှင့်အိမ်က စည်းရိုးသာခြားသည်။ မပြီးသေးသော အလုပ်များ တစ်ဆက်တည်းလုပ်ပြီးမှသာ အိမ်ပြန်ရသည်။ အိမ်ပြန်လည်း တစ်ယောက်တည်း။ မျှော်သူမရှိ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ကိုသာ ဇောက်ချလုပ်နေမိသည်။ သေဆုံးသွားသည့်မြို့ပိုင်ကြီးက မင်းသူကို အားကိုးသည်။ သူ့အတွက် လက်တစ်ဖက်ရသည်ဟု မင်းသူ၏ ကွယ်ရာ၌ အမြဲပြောသည်။ အလုပ်တွေပိနေသောကြောင့် ဇာတိမြို့သို့ပင် မပြန်နိုင်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု မင်းသူတို့ တာဝန်ကျရာ မြို့သို့ပြန်ကြရန် ပြင်ဆင်ကြသည့်အချိန် ရန်ကုန်မိုးက နှုတ်ဆက်နေပြီ။

x x x x x

ရေခဲတောင်တွေရှိရာအရပ်၊ ပူတာအိုအထက်ပိုင်း မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားရှိ နောင်မွန်းမြို့ငယ်သို့ပြောင်းရန် အမိန့်စာရသည့်နေ့က မင်းသူပျော်သွားသည်။ ယခုလက်ရှိမြို့ကလေးတွင် လက်ထောက်မြို့ပိုင်အဖြစ် တာဝန်ယူနေရာမှ ပြောင်းရွှေ့မိန့်နှင့်တစ်ပါတည်း ရာထူးတိုးကာ ကချင်ပြည်နယ်ရှိ မြို့ငယ်လေးသို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်စဉ်အစည်းအဝေးတွင်

နယ်ပြောင်းရန်သိခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အရပ်ဒေသဆိုသည်ကိုတော့ မသိခဲ့ရပေ။

နယ်စွန့်၊ နယ်ဖျားမြို့ကလေး။ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးဖွင့်သည်မှာ မကြာသေး။ နယ်ပိုင်ရုံးစိုက်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးလုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်နိုင်ရန် နယ်ပိုင်တစ်ဦးခန့်အပ်တာဝန်ပေးမည့် သတင်းသုံးသွားသည်မှာကြာပြီ။ သို့သော်လည်း နယ်မြေမအေးချမ်းသေးသည့်အတွက်ကြောင့် ဆိုင်းငံ့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ငြိမ်းချမ်းစပြုပြီ။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုများဖြင့် ဒေသဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ရန် လက်ခံစပြုပြီ။ ယခုအခါ ယင်းဒေသသို့ မင်းသူ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရပေတော့မည်။ နှင်းတောင်တန်းများနှင့် ရေခဲတောင်များရှိရာ ဒေသသို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့ရာ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကံကော်တောမှာ နန်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် နန်းနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည်။

ပြောင်းရွှေ့ကိစ္စနှင့်စပ်ဆိုင်သော ရုံးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် ရန်ကုန်အတွင်းဝန်ရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အတွင်းဝန်နှင့်တွေ့ကာ အဓိကလုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များ ညွှန်ကြားသည်ကို နာယူမှတ်သားရသည်။ တိုးချဲ့မြို့ပြများ တည်ဆောက်ဆဲကာလဖြစ်သည်မို့ အစစအရာရာ ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ရန် အထူးမှာကြားသည်။

ရန်ကုန်မှာရှိနေစဉ် မမနိုင်နှင့်တွေ့မည်။ ပြည်နယ်သို့ သွားရမည်မို့ လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ တစ်ပါတည်း ဝယ်ယူရမည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးမပြတ်ဟူ၍ နန်း ပြောဖူးသည်။

ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းမြတ်ဆွေကို သတိရမိသည်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက မတွေ့သည်မှာ ယခုထိအဆက်ပြတ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်ကာ

လမ်းသုံးဆယ်ထိပ် စာအုပ်ဆိုင်တန်းများတွင် ဖတ်လိုသည့် စာအုပ်များရှာဖွေရင်း ဆရာဇေယျ၏စာတမ်းစာအုပ်ကလေး၊ တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ကိုရဲ့ တောင်တန်းပြာနဲ့ကျောပိုးအိတ်၊ မဟာခရီးသည်စာအုပ်တို့ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ စာအုပ်တန်းက ငေးစရာ၊ ရွေးစရာ စုံလင်လှသည်။

စာအုပ်နှင့်ပစ္စည်းအချို့ဆွဲရင်း ကုန်းကျော်တံတားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဘူတာကြီးအောက်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီးငှားပြီး မြတ်ဆွေတို့အိမ်ရှိရာ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းရောက်လာသည်။ မြတ်ဆွေတို့အိမ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးဖြစ်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် မြတ်လေးပန်းရုံ စင်တင်ထားသည်။ ကားရုံလေးဘေးတွင် ရွက်လှပန်းများတန်းစီစိုက်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း တီးကြည့်သည်။ မကြာပါ။ မြတ်ဆွေ ထွက်လာသည်။ မင်းသူကို မြင်သည်နှင့် လက်ကို အူယားဖားယား ဆွဲလျက် အိမ်တွင်းဝင်စေသည်။ မတွေ့ရသည်မှာကြာပြီ။ ရန်ကုန်သို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါရောက်သော်လည်း သူ့ထံမရောက်။ အလုပ်ကိစ္စများနှင့်သာ ရှုပ်နေသည်မို့ စိတ်မအား လူမအား ဖြစ်ရသည်။ တာဝန်များက ရှိနေသည်။

မြတ်ဆွေက စီးပွားရေးလောကတွင် အတော်အောင်မြင်နေသည်။ မင်းသူရောက်သည့်အချိန်တွင် မြတ်ဆွေ၏ဇနီး မရှိ။ လင်မယားနှစ်ယောက် စီးပွားရှာရာတွင် ဘက်ညီသည်။ မြတ်ဆွေနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပြောရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့သည်။ မင်းသူက ပြန်ဖို့ နာရီကြည့်ချိန်တွင် သူ့ဇနီး ပြန်ရောက်လာသည်။

မြတ်ဆွေက သူ့ဇနီးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နှစ်ယောက် စလုံးက ညနေစာထမင်းစားပြီးမှပြန်ရန် အတင်းတားကြသည်။ မင်းသူ မည်သို့မှ ငြင်းဆန်၍မရ။ မမနိုင်ဆီသွားရန် အကြောင်းပြ

သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ နောက်နေ့ ကုမ္ပဏီမှကားလွှတ်ပြီး ပို့ခိုင်းမည်။ ကိစ္စပြီးမှသာ ကားကိုပြန်လွှတ်ရန်ပါပြောသည်။ ငြင်းဆန်၍ မရမည့်အတူ သူစီစဉ်သလိုသာ နေလိုက်တော့သည်။ အပြန်တွင် မြတ်ဆွေက ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မင်းသူ ခဏတည်းခိုသည့် မနော်ဟယ်ရီလမ်းမှအိမ်ကြီးသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။

နောက်နေ့ အိပ်ရာနိုးချိန်တွင် ဧည့်ခန်း၌ ဧည့်သည် တစ်ဦးအား ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ မင်းသူထွက်လာသည့်အခါ ထ၍အရိုအသေ ပြုလျက် နှုတ်ဆက်သည်။ စားပွဲထိုးက မင်းသူအတွက် ကော်ဖီ တစ်အိုး၊ နို့ကရားတစ်အိုး လာချသည်။ ဤအိမ်ကြီးသည် မင်းသူတို့ နယ်ဘက်မှလာသော အရာထမ်းများ ခဏတည်းခိုရန် အထက်က စီစဉ်ပေးထားသည့် ဧည့်ဂေဟာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဦးမြတ်ဆွေက ဆရာသုံးဖွဲ့ ကားလွှတ်လိုက် လို့ပါ။ ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးမှသာ ပြန်လာဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးပဲဆိုပါတော့၊ ဆရာပြန်လွှတ်မှ ပြန်ဖို့ မှာလိုက် ပါတယ်”

မင်းသူ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ အိမ်အောက်ဆင်ဝင်တွင် မောရစ်မိုင်းနားကား အစိမ်းပုပ်ရောင်တစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို သတိထားမိသည်။ မြတ်ဆွေက သူစီးနေသည့်ကားကိုသုံးရန် လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့က သူကိုယ်တိုင်မောင်း၍ လိုက်ပို့ကာ တည်းရာအိမ်ကိုမှတ်ပြီး သည်နေ့ယာဉ်မောင်းကို သေချာမှာ၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ ယနေ့သွားစရာကိစ္စ သိပ်မရှိတော့ပါ။ မမနိုင်ထံ သွားရန်သာရှိသည်။ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး မမနိုင်ရှိရာ ကျောင်းသို့လာခဲ့သည်။ အဆောင် ဂိတ်စောင့်အား ဒေါ်အေးအေးနိုင်ကို တွေ့လိုကြောင်းပြောသည်နှင့်

ဆင်ဝင်ရောက်သည်အထိ ကားဝင်ခွင့်ပြုသည်။ မမနိုင် ဝမ်းသာ အားရ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောလို့မကုန်နိုင်အောင်ပင်။ သို့သော် ခင်မောင်ထွန်း အကြောင်းမပါပေ။ မမေးဘဲနှင့် ပြောမည့်ပုံမပေါ်။

“မမနိုင် ခင်မောင်ထွန်းနဲ့တွေ့သေးလား”

မင်းသူကပင် ဦးဆောင်၍မေးရသည်။ အနီးအနားတွင် ကျောင်းသူအချို့ရှိနေသည်။

“သူရန်ကုန်လာရင် မမနိုင်ဆီ ရောက်လာတတ်ပါတယ်” သိပ်ဖြေချင်ပုံမရပေ။

“ဒီကောင်က သစ္စာဖောက်သွားတာလား၊ တော်တော် ဆိုးတာပဲ”

မင်းသူက ခင်မောင်ထွန်းကို အပြစ်တင်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး မင်းသူရဲ့၊ မမနိုင်က သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်တာ”

မင်းသူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မမနိုင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် နားမလည် နိုင်တော့ဘူး”

မမနိုင်ကိုကြည့်၍ နားမလည်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ရသည်။ မမနိုင်မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့လူလား၊ မေတ္တာတွေခန်းခြောက်နေ ပြီလား၊ ဘာမှမခံစားတတ်သည့် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလား။

“မမနိုင်ရဲ့ဘဝကို ချုပ်ချယ်တာ၊ မမရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို အကြွေးတစ်ခုလိုပေးဆပ်နေရမှာ မမ မလိုလားဘူး၊ မင်းသူ ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ စိတ်ရဲ့စေတသိက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာတစ်ခုပါ။ သွေးသားဆန္ဒက တောင်းဆိုတာမဟုတ်ဘူး မင်းသူ၊ တကယ်တော့ မမနိုင် ခင်မောင်ထွန်းကို အိမ်ထောင်ဖက်

အဖြစ် ဘယ်လိုမှခံစားကြည့်လို့မရဘူး။ မောင်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်ကလွဲလို့ မမနဲ့လုံးသားက လက်မခံဘူးလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာတမ်းပြောရရင် အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဘဝမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့နေချင်တယ်။ ဒါက မမနိုင်ရဲ့ဆန္ဒပါ။ တခြားသူတွေက ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာတော့ မမနိုင် မပြောလိုဘူး။”

မင်းသူက သူ့ရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်၊ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်၊ အချစ်ကို သံယောဇဉ်များနှင့် နှောင်ကြိုးတည်းထားခဲ့သည့် မင်းသူမှာ ပြောစရာမရှိ။ သို့သော် ခင်မောင်ထွန်းက တပ်ကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာတိုင်း မမနိုင်ရှိရာအဆောင်သို့ ရောက်လာ မြဲပင်။ မမနိုင်ကလည်း ယခင်အချိန်ကအတိုင်းပင် ကုန်သွယ်သိက္ခာရှိရှိ ထွက်၍တွေ့သည်။ ဘာမှပြောင်းလဲမသွားပါဟု သူက အမြဲ ပြောသည်။

နန်းအကြောင်းကို သိပ်မပြောဖြစ်။ မင်းသူ နန်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများ ကြားလိုသည်။ အတူနေခဲ့ကြသည့် မမနိုင်က ပြန်ပြောပြသည်ကို မင်းသူကြားလိုသည်။ တီးမှမြည်သည့် စည်ကဲ့သို့သာတည်း။ ယခုတော့ နန်းရှိရာဒေသ၊ ရေခဲတောင်ရှိရာ၊ တောင်ဇလပ်တို့ပွင့်လန်းရာ နှင်းတောင်တန်းကြီးများဆီသို့ မင်းသူ တာဝန်ဖြင့် မဖြစ်မနေသွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မမနိုင်အား ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်ကျသည်ကိုတော့ ပြောဖြစ်သည်။ သို့သော် နန်းရှိရာအရပ်ဟုတော့ မပြောဖြစ်။ အချစ်ကိုကိုးကွယ်သူဟု အမြင်မခံယူလို၍သာ ဖြစ်သည်။ နန်းအပေါ် ထားခဲ့သည့် မင်းသူမေတ္တာသည် မည်သူနှင့်မှ တူနှိုင်း၍အယှဉ် မခံလိုပါ။ အမြင်ချင်း၊ တွေးခေါ်ယူဆပုံချင်း မတူသည်မှို့ အလိုက်သင့်ပြောဆိုပြီး မမနိုင်၏အဆောင်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားအနီးသို့ ရောက်သည်အထိ မမနိုင်က လိုက်ပို့သည်။ သူ၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေဝေလျက်ရှိနေသည်။

ဖြူစင်သည့်မေတ္တာသည် မည်သည့်ကာလမှ မညှိုးနွမ်းချေ ပါတကား။ လတ်ဆတ်မွှေးပျံ့နေသည့် ကံ့ကော်တော၏ပန်းရနံ့ သင်းသင်းလေးက နှုတ်ခွန်းဆက်နေပြီ။ မင်းသူနှင့် ကံ့ကော်တော၏ နောက်ဆုံးနေရက်များသာဖြစ်ချေပြီ။ သစ်တိုပင်လမ်းကလေးနှင့် ကံ့ကော်ပင်တန်းလေးတွေကြားက ထီးတည်းကျန်ရစ်သည့် သစ်ပင်ပင်အောက်တွင် မမနိုင်တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဘဝကိုပီပြင်စွာလျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း တည်းခိုရာအဆောင်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝေးသီခေါင်ဖျား တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ နန်းကို တွေ့အောင်ရှာရမည်၊ တွေ့ကိုတွေ့ရမည်သာ။

x x x x x

ရဝမ်သွေးချင်းတို့ အများဆုံးနေထိုင်လျက်ရှိပြီး ကမ္ဘာ၏ ဥတ္တရယဉ်စွန်းတန်းဖြစ်ရာဒေသ၊ တောတောင်များပိတ်ဆီး၍ ညိုညိုဆိုင်းလျက် နှင်းမိုးအဆက်မပြတ်ရွာသွန်းသည့်ဒေသ။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးချုန်းသံကြားနေရသည့်ဒေသ။ ရှေးအခါက လုံးမုန်နိုင် တိုင်းရင်းသားများ အများဆုံးနေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှို့ ‘လုံမုန်ဒမ်’ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ မြင့်မားလွန်းသည့် တောင်တန်းကြီး ငါးလုံးမှာ ညိုဆိုင်းဝေမှိုင်းလျက် သစ်ရိပ်၊ တောတောင်များ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ ညနေစောင်းလျှင် မည်သူ့ကို လွှမ်းမည်မသိ၊ နေထွက်ကနေဝင် အလင်းတန်းပြောင်းလေတိုင်း သဘာဝ တောတောင်များက ရှုမငြီးနိုင်ဖွယ်ရာ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ထောင်ထားသည့်နယ်ပင်။

မြို့ငယ်လေးဧရိယာတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး တောင်တန်းများ၊ အဝေးမှရေခဲတောင်တန်းကြီးများ၊ လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် စိမ့်ကြီး၊ မြိုင်ကြီး၊ ဂနိုင်းကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။ ရုံးဆောက်ထားသည့် ‘ကဆန်ချောင်း’တစ်ဝိုက်သာ မြေပြန့်လွင်ပြင်လေးရှိနေသည်။ မြို့နှင့်မနီးမဝေးနေရာလေးတွင် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသည့် တဆာချောင်းသည် အလွန်လှပလွန်းသည့် ရေတံခွန် ဖြစ်လာသည်။ သူပြုတ်ကျလာရသည့်ကမ်းပါးက အမြင့်ပေ (၁၀၀) ခန့်ရှိပေမည်။ ပြင်းထန်စွာကျလာသည့် ရေအားကြောင့် ဆူညံနေသည့် ရိုက်ခတ်သံသည် မြိုင်မဟာ၏ ဂီတသံပေလောဟုပင် တွေးထင်မိသည်။ နန်းပြောခဲ့သည့် တာဆာချောင်း၏အလှအပကို ကြားခဲ့ရသည်မှာကြာသော်လည်း ယနေ့ထိ စိတ်မှာစွဲလျက် ရှိနေသည်။ ယခုတော့ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရပြီ။ သတိရလိုက်တာ နန်းရယ်။

ရှေးက နောင်မွန်းကို ရဝမ်လူမျိုးများက ‘လုံမွန်’ဟုခေါ်သည်။ တောင်တန်းဒေသအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြည်မအုပ်ချုပ်ရေး၌ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏သွေးခွဲနည်းစနစ်ကြောင့် ‘လုံမွန်’ကို တောင်အုပ်များအား ရုံးစိုက်အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။ ICS (Indian Civil Service) ကို မခန့်သေးသည့် သမိုင်းနောက်ခံရှိခဲ့သည်။ ယခုအခါမှသာလျှင် မြို့တစ်ခုအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး နယ်ခြားဝန်ထောက်ရုံးနှင့် မြို့ပိုင်ရုံးများ စတင်ဖွင့်လှစ်သည်မှာ မကြာသေးပေ။ လုံခြုံရေးသိပ်စိတ်မချရ။ ပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်းအချို့သာ ခြေကုပ်ယူဆဲ ဖြစ်သည်။ လုံလောက်သောကာကွယ်မှု မရှိသေးပေ။ စည်းရုံးရင်း အုပ်ချုပ်မှုလုပ်ငန်းစတင်၍ချင်းနင်းဝင်ရောက်စေခြင်းသာတည်း။

မြို့နယ်၏ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးမှာ တောင်တန်း၊ လျှိုမြောင်၊ ချောက်ကမ်းပါး၊ ရေခဲတောင်တန်းများ၊ တောင်မြင့်ကြီးများ နေရာ

ယူထားသည်က များသည်။ ‘ကဆန်ချောင်း’၏အနီးအနားတွင်သာ မြေပြန့်အနည်းငယ်ရှိသဖြင့် အရေးပိုင်ရုံးများတည်ဆောက်ထားရသည်။ မင်းသူရောက်စတွင် ခရီးကပန်း၊ လမ်းကမကျွမ်းကျင်နှင့် အတော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။ လူမျိုးရေးအလွန်အရေးထားသည့် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများနှင့် အလွန်းသင့်ရန် ကြိုးစားရသည်မှာ အတော်မလွယ်ပေ။ မင်းသူထက်စော၍ရောက်နေသည့် အရာရှိမှာ မြစ်ကြီးနားမှ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး ပူတာအိုလေဆိပ်မှာ လာကြိုနေ၍သာ တော်သေးသည်။ သူ့အကူအညီဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် အထောက်အကူရသဖြင့် အောင်မြင်မှုများစွာရသည်။ မင်းသူ၏လုံခြုံရေးကစ၍ အစစအရာရာကို တာဝန်ယူကာ စားသောက်ရေးအထိ ပူပင်သောကရောက်စရာမလိုပေ။ နယ်မြေခံ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ထိတွေ့ရသည့်အခါ ဒေသခံလည်းဖြစ်၊ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်ကလည်းတူသဖြင့် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကို ယုံကြည်လာသည်။

ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်သည် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လူမှုကိစ္စဆောင်ရွက်ရာတွင် လွန်စွာအထောက်အကူဖြစ်စေသော မေတ္တာအတိမ်အနက်သဘောပေါ်၌ တည်သည့်ရလဒ်ဟုဆိုလျှင် မှားအံ့မထင်။ ရိုးရာကချင်မနောပွဲများ ကျင်းပသည့်အခါများတွင် သူက တာဝန်ယူ၍ မင်းသူတက်ခဲ့ရသည့်ပွဲများမနည်းပါ။ ဤပွဲများသည် စည်းရုံးခြင်းကို အခြေခံကျင်းပသောအကြောင်းများဖြစ်သည်ဟု အတန်အသင့်သိထားသည်။ ရဝမ်စကားအချို့ကို သူတို့ထံမှ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ သင်ယူ၍တတ်လာသည်။ စည်းလုံးညီညာသော ကကြိုးကကွက်များသည် အမဲလိုက်ခြင်း၊ သီးနှံဆွတ်ခူးခြင်း သရုပ်ပြအကများဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ခေါင်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံခြင်း

သည်လည်း သူတို့တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၏ ရိုးရာ ဓလေ့များဖြစ်သည်။ အသားကင်ရနံ့က မွေးမွေး၊ ခေါင်ရည် ရှုတရှုတနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်။ လုံခြုံရေးမပြည့်စုံသည့် အရပ်မို့ မင်းသူ သိပ်မသောက်ရဲ။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်သဘောသာ သောက်သည်။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင် ယုံကြည်မှုအတန်သင့်ရှိလာခဲ့ သည်။ သူတို့၏ ရိုးသားသောခင်မင်မှုကို အလေးအနက်ထားကာ မင်းသူ၏စိတ်က သံသယအနည်းငယ်ကို ခဝါချထားသည်။ သို့သော် သတိတော့ထားသည်။ လိုင်စင်ဖြင့်ထုတ်ပေးထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ မသိမသာထားရသည်။ ဤသို့ ပြုမူနေထိုင်ရသည်ကိုပင် မင်းသူမလိုလားပါ။ ပြည်သူများကို စော်ကားနေသည့်နှယ် စိတ်မလုံခဲ့ပါ။ အားလုံးကိုလေးစား၍ အေးချမ်းစေချင်သည်။ ယခုတော့ မင်းသူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာသေး။ လူမျိုးရေးသွေးခွဲအုပ်ချုပ်မှု ခံစားခဲ့ရသည်။ သွေးလည်း ကွဲခဲ့ကြရသည်။ အချင်းချင်းလည်း သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ နှင့် အတော်ပင်အကျဉ်းတန် အရပ်ဆိုးခဲ့ကြရသည်။ စနစ်တကျ သွေးခွဲခဲ့သည်မို့ အတော်ကြိုးစား၍ စည်းရုံးရဦးမည်။ မင်းသူကို အားကိုးယုံကြည်လာကြသည်အထိ စောင့်ရဦးမည်။ မင်းသူ၏ လက်အောက်တွင် လုပ်ကိုင်သူများအတွင်းမှာ တစ်ဖက် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းမှလူများ မည်မျှရှိနိုင်သည်ကို မင်းသူ မသိ။ သို့သော် အားလုံးကို မင်းသူ၏လူဟု သတ်မှတ်၍သာ လုပ်ကိုင်နေရသည်။ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာစက် သက်ရောက်ခါစ အချိန်ကာလလေးသာဖြစ်သည်။

စားဝတ်နေရေးလူမှုကိစ္စများ ပီပီပြင်ပြင်မဆောင်ရွက်နိုင် သေးသကဲ့သို့ ကျန်းမာရေးကိစ္စသည်လည်း ထို့အတူပင်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးသည်လည်း မိုးကင်းလွတ်ရာသီများတွင်

သာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးနှင့်မကင်းပေ။ မိုးသံလေသံများကြား၌ အလုပ်ကိုပြီးစီးအောင်လုပ်ရသည်။ တည်ဆောက်ပြီးတံတား၊ တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် သွားလာမှု လွယ်ကူ စေရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း တစ်ဖက်က သူတို့၏အမြင်ဖြင့် ဖျက်ဆီးသည်။ ကြားက ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့ နစ်နာသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့်လူမျိုးရေးအမြင်သည် မြို့ပြတည်ဆောက်ရာ၌ အန္တရာယ်များသည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်သာ လေကြောင်းလိုင်း အားထားရသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံက အပတ်တိုင်းမဆင်းနိုင်၊ မရှိသည်က များသည်။

ယခုလည်း မင်းသူ၏စားပွဲပေါ် အဇူးလန်ပွဲတော် တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားစာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ရဝမ်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာပွဲတော်ကြီးကျင်းပသည့်အခါ လူကြီးအရာ ထား၍ အလေးအနက်ပြုဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ လုံခြုံမှုဆိုင်ရာ ကိစ္စများအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် လက်အောက်မှ သက်ဆိုင်သည့် အရာထမ်းများနှင့် အစည်းအဝေးပြုလုပ်ရသည်။ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသော အရာထမ်းက ဖိတ်ကြားခြင်း ကို လက်ခံလိုက်ရန်နှင့် လုံခြုံရေးကိစ္စတာဝန်ယူကြောင်း အာမခံ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယုံကြည်သည်။ အဇူးလန်ပွဲတွင် ကျွန်တော်၏ အနီးကပ်လုံခြုံမှုကို သူတာဝန်ယူမည်။

ရဝမ်တို့၏ရိုးရာအထိမ်းအမှတ်ပွဲတော်ကြီးမို့ စုပေါင်းပါဝင် ကြသည့် အဇူးလန်ပွဲဖြစ်သည်။ မဏ္ဍပ်ကနားထိုး၍ အကြီး အကျယ်ကျင်းပကြရာ ကျေးရွာပေါင်းစုံက စုပေါင်း၍ လာတတ် သည့်ဓလေ့ရှိသည်မို့ နန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်တွင်းမှငုပ်လျှိုး ဒဏ်ရာက ပြန်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းတာဝန်များ ကြားတွင် ပျောက်ဆုံးနေသောအချစ်ရုပ်ကြွင်းကို ပြန်၍မဖော်နိုင် အောင်ပင်ဖြစ်ရသည်။ မွေးထုံသင်းပျံ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းရနံ့

အေးမြမြသည် လေပြည်နှင့်အတူပါလာသည်။ ရဝမ်၊ လီဆူ၊
ဂျိန်ဖော့၊ ခန္တီးရှမ်းတို့ အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။ ခေါင်လန်ဖူး၊
ပူတာအို၊ မချမ်းဘော၊ နောင်မွန်းတို့ ဆက်သွယ်သွားလာနိုင်ရန်
မြေသားလမ်းနှင့် ကျောက်ခင်းလမ်းအချို့ရှိသည်။

မင်းသူနှင့်မရွေးမနှောင်းရောက်နေသည့် ဆရာဝန်မ
တစ်ယောက်ရှိသည်။ ပူတာအို၊ မချမ်းဘော၊ နောင်မွန်းနှင့်
ခေါင်လန်ဖူးတို့၏ကျန်းမာရေးတာဝန်ယူထားရသည်။ ဘားအံမြို့သူ
ဆရာဝန်မလေး နော်မရီနာနှင့် အစည်းအဝေးများ၌ မကြာခဏ
တွေ့ဆုံကြရသည်။ ကျောင်းမှာ မျက်မှန်းတန်းမိရုံသာ ရှိသော်လည်း
သည်အရပ်မှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများပမာ ချစ်ခင်
ကြသည်။ အလှည့်ကျဆေးကုသရန် ဆေးရုံများမှာ ထိုင်ပေး
ရသည်။ သို့သော် ရိုးရာနတ်ကိုးကွယ်သည့်ဓလေ့က ကြီးစိုး
နေသေးသည်မို့ ပညာပေးရန် အလွန်လိုအပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ
နော်မရီနာတွင် အခက်အခဲများစွာရှိနေသည်။ ဖုန်ရဲခါ သူ့အတွေ့
အကြုံများက စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း
ကောင်းလှသည်။ ယခုတော့။

နန်းရှိနေသည့် နေရာဒေသကို မင်းသူရောက်နေပါပြီ။
တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။ အုပ်ချုပ်မှု
လုပ်ငန်းဆိုင်ရာများ၊ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၍
မအားလပ်နိုင်သည့်ကြားမှာပင် ရဝမ်တို့၏ရိုးရာကောက်သစ်
စားပွဲတော်တွင် ပါဝင်ရန်ဖိတ်ကြားလာသည်။ ရောက်သည့်နေ့မှ
စပြီး တစ်နေ့မှနားရသည်မရှိသေး။ ရဝမ်တို့၏ရိုးရာဓလေ့များနှင့်
တိုင်းရင်းသားအများစု ရိုးရာဓလေ့တွေကို နီးစပ်ရာဒေသခံများနှင့်
မေးမြန်းကာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများ ဥပဒေကအစ လေ့လာနေ
ရသည်။ မင်းသူကို အားလုံးက နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုသည်ကို
မြင်ရသောအခါတွင် ခရီးပန်း၍နွမ်းနယ်ခြင်းများ ဘယ်သို့ပြေးကုန်

သည်မသိ။ သို့သော် အမောပြေပါသော်လည်း အလွမ်းတော့
မဖြေနိုင်သေးပါ။

ကွင်းလယ်တွင် ‘ရိန်ဒန်တိုင်’ကို ဆေးများရေးချယ်ထား
သည်။ ရိုးရာကကွက်များပါသည်။ လူစုလူဝေးနှင့်ကရသော
အကများ၊ အဖွဲ့လိုက်ကခုန်ကြရသောအကများဖြင့် စည်ကားနေ
သည်။ အဇူးလန်ဟု ခေါ်သည့်အကမှာ လူပေါင်းများစွာ ပါဝင်
ကနိုင်သည်ဟု အနီးမှထိုင်နေသည့် ရဝမ်လူမျိုးရုံးမှ အရာထမ်း
တစ်ဦးက ရှင်းပြသည်။ မင်းသူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဆရာ ခေါင်ရည်လေးသောက်လိုက်ပါဦး၊ ဒီပွဲက
ကျွန်တော်တို့ရွာကနေ မြို့ဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲပါ။ ဟိုး ကနေတဲ့
လူတန်းကြီးရှေ့ဆုံးက အဲ သူကဦးဆောင်ကတာလေ၊
သူ့ခေါင်းဆောင်းကို ‘ဂိန်ချန်မနော့’လို့ ခေါ်တယ်၊ ခေါင်းဆောင်း
ရယ်၊ ဓားရယ် မပါရင်မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းပြီး
ဓားကိုကိုင်ကရတယ်၊ ရိုးရာဝတ်စုံပြည့်ပေါ့၊ အဲဒါ အဇူးလန်အကလို့
ခေါ်တယ်”

စစ်ထားသည့် ခေါင်ရည်ကို ဝါးဆစ်ခွက်နှင့်ထည့်ပြီး
နွားနောက်ကင်ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ လည်ချောင်းဝတွင်
ရှုတတလေးနှင့် သောက်၍ကောင်းသည်။ လူတန်းကြီးမှာ ကကွက်
အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ကနေကြသည်။ ကိုယ်ကိုဘယ်ညာယိမ်း၊
လက်ကိုမြှောက်ချည် ကွေးချည်နှင့် ညီညာပြီးကြည့်၍လှသည်။
သီချင်းသံက ‘မန်ရောင်’ ရဝမ်ရိုးရာသီချင်းကြီးကို သီဆို၍ကကြ
သည်။ မန်ရောင်ဆိုသည်မှာ အပျော်တမ်းသီဆိုကြသော
တေးသီချင်းဖြစ်သည်ဟု ရဝမ်လူမျိုးအရာထမ်းက ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားစွာ ပြောပြသည်။ မင်းသူက ရီဝေဝေလေးဖြစ်လာသည့်
ခေါင်ရည်ကို အရသာတွေ့လာသည်။

ဘူးသီးခြောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ပလွေသံ၊ တောအုန်းပင်မှ ရသည့် အမျှင်များကျစ်ပြီး ကြိုးအဖြစ် တယောတွင် တပ်ဆင်ကာ တယောထိုးသည်။ နို့ဆီဘူးခွံကဲ့သို့ သံဘူးခွံကိုဖောက်ကာ သစ်သားဖြင့် ဂီတာပုံသဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ပြီး ကြိုးလေးချောင်းတပ် ‘တော်ရော်’ ဟုခေါ်သော တူရိယာကိုတီးခတ်သည်။ မောင်း၊ လင်းကွင်း၊ စည်များတီးခတ်ကာ တေးသီဆိုသူက စင်မြင့်ပေါ်မှ သီဆိုသည့် တေးသွားအလိုက် စုစည်းကာ တန်းစီ၍ ကနေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး မြူးကြွလာသည်။ နွားနောက်သားမီးကင်ကိုက်လိုက်၊ ခေါင်ရည်ကို သောက်လိုက်ဖြင့် လာ၍တိုက်သူအားလုံးကို မငြင်းဆန်မိ။ သို့သော် မသောက်မိရန် ကြိုးစားရသည်။ သောက်သည့်ဟန်ဖြင့် မသိမသာ သွန်ပစ်ရသည်။

မင်းသူလက်ကိုဆွဲကာ ကကြရအောင်ဟု ခေါ်သည်။ ငြင်းသော်လည်း မရ၊ အတင်းသာ လက်ကိုဆွဲ၍ ထစေသည်။ လုံခြုံရေးအရာရှိကို မင်းသူ မသိမသာကြည့်မိသည်။ မျက်ရိပ်ပြ၍ လိုက်သွားရန် တိုက်တွန်းသည်မို့ အလိုက်သင့်ပင် ကနေသည့် လူတန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ သီဆိုနေသည့် ရဝမ်အမျိုးသမီးကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ နှင်းပွင့်လေးလို ဖြူဖွေးနေသည့်အသားရောင်မှာ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ရိုးရာဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်ပါပေ။ ခေါင်းပေါင်းမှာ အလှအပများ စီမံထားသည်။ အဖြူရောင်ကိုအခြေခံထားပြီး အနီ၊ အစိမ်း၊ အဝါများ ပါဝင်သည့် သိုးမွေးမျှင်များဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ခေါင်းပေါင်းကို ခေါင်းစွပ်သာဆောင်းထားသည်။ ခေါင်းပေါင်း၏အပေါ်အနားနှင့် အောက်ခြေအနားများကို ကွပ်ထားပြီး ဒေါင်လိုက်အစင်းများပါသော ပန်းများကို အကွက်များ ဖော်ရက်လုပ်ထားသည့် နေရာကို ရှေ့မျက်နှာစာထား၍ သုံးထပ်ရစ်ပတ်ပေါင်းပြီး ချည်မျှင်ကြိုးများ

နှင့် အလှဆင်ကာ တွဲချည်ဆောင်းရ၊ ပတ်ရသော ခေါင်းပေါင်းမှာ ပန်ရသည်။ လှပသည့် မျက်နှာနှင့် သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်ရှည်တို့က ရဝမ်သမီးပျို၏အလှဂုဏ်ကိုမြင့်စေသည်။ နားတွင် ‘အနာမဆူ’ ဟုခေါ်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများက တလျှပ်လျှပ် လက်နေသည်။ လည်ပင်းတွင် ‘ရှုဝါနန်’ ခေါ် ပုတီးများဆွဲလျက် ‘ခရောင်ကကျီး’ ဟုခေါ်သော တန်ဖိုးကြီး ရွှေ၊ ငွေ ဆွဲပြားများဖြင့် လည်ဆွဲတန်ဆာဆင်မြန်းထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ကာ ‘မန်ရောင်’ တေးကိုသီနေသူကို ကြည့်ရင်းဖြင့် နန်းဟု ထင်လာသည်။ ခေါင်ရည်မူးနေသည် ကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်။ ခေါင်ရည်မူးအောင်သောက်ခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာလျှင် အသိဆုံးပါ။

‘ရိန်ဒန်တိုင်’များသို့ ဦးတိုက်ကာကနေသည့် လူတန်းကြီးအတွင်း ရောယောင်ကာ ကရင်းပါသွားခဲ့ရသည်။ ဝဲဘက်တစ်တန်း၊ ယာဘက်တစ်တန်းခွဲထွက်ပြီး အဇ္ဈလန်ကွင်းပြင်ကို အတန်းလိုက် လည်ကာ ဝိုင်းကာဖြင့် ကလိုက်ကြသည်။ သီဆိုနေသည့် ရဝမ်အမျိုးသမီးကို မျက်စိထဲကမထွက်။ ရဝမ်ဘာသာဖြင့် သီဆိုသည်မို့ နန်း၏အသံဟု တထစ်ချမှတ်ယူ၍မရသော်လည်း နန်းကို အလွန်သတိရသွားသည်။ ဧည့်ဝတ်ပြု၍လာပေးသော ခေါင်ရည်ကို မငြင်းနိုင်တော့။ ပြီး နန်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရှာနေမိပါသည်။ စင်မြင့်မှာတော့ နောက်တစ်ဦးဆိုနေပါပြီ။

ရဝမ်အမျိုးသမီးများသာသီဆိုကြပြီး အမျိုးသားများက တူရိယာတီးမှုတ်ကြသည်။ ‘ရိန်ဒန်တိုင်’ တိုင်တွင် ဆေးရေးခြယ်ထားသည့် ရိုးရာကကွက်များအတိုင်း သရုပ်ဖော်ကကြရသည်။ အဇ္ဈလန်အကသည် ကကွက်များစွာပါဝင်သော ရဝမ်ရိုးရာဓလေ့တွင် ထူးခြားထင်ရှားသည့် အကတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မင်းသူမှာ

အများနည်းတူလိုက်ကရင်း နောက်မှ ကပ်ကာကနေသည့် ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပြောပြနေသည်ကို နားထောင်ရသည်။ သူများကသလို လိုက်ကရုံပင်ဖြစ်သည်။ အကသည် တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်တန်းပေါင်းလိုက်၊ ရိန်ဒန်တိုင် ဦးတိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ဝဲဘက် တစ်တန်း၊ လက်ယာဘက်တစ်တန်းခွဲထွက်ကာ အဇူးလန် ကွင်းပြင်ကို ဝိုင်းပတ်၍ကကြသည်။

နွားနောက်တစ်ကောင်လုံး သပ်လျှိုကာ မီးကင်ထားသည့် အသားကင်ရနံ့၊ ခေါင်ရည်သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် နားဝင်ချိုသည့် ရဝမ် တေးသွားများနောက် တစ်ကောက်ကောက်လိုက် ရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းလောင်ကျွမ်းနေသည့်ထင်းတုံးများက မီးကျိုးခဲမျှသာ ကျန်တော့သည်။ ညဉ့်ဦးယံကိုကျော်ခဲ့ပေမယ့် ကကောင်းကြ တုန်းပင်။ မင်းသူက နားနေဧည့်မဏ္ဍပ်တွင် နားနေလိုက်သည်။ ပြန်ချင်နေပြီ။ ရုံးကအဖွဲ့ နေရာပြန်မရောက်လာသေး၍ ကနေသူ များကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

ရီဝေနေသောမျက်လုံးများကြောင့် အားလုံးသည် ယိုင်နွဲ့ နေသလိုပင်။ ထိုစဉ် ရဝမ်ရိုးရာဝတ်စုံပြည့်နှင့် လှပကြော့ရှင်းသည့် ရဝမ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါရန် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ခွင့်တောင်းကာ လွတ်နေသည့် ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းသူကို သေချာစွာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ခေါင်ရည်အချို့သောက်ထားသည့်မို့ မင်းသူ ရီဝေနေသည်။ ဧည့်ဝတ်ပြုသည့် ခေါင်ရည်တစ်ခွက် ထပ်ရောက်လာ ပြန်သည်။ မင်းသူမလှမ်းမီ သူက လှမ်းယူလိုက်သည်။ နောက် ခေါင်ရည်လာပေးသူကို ရဝမ်စကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ ခေါင်ရည်ခွက်ကို ပြန်ယူပြီး အနားမှထွက်သွားပါတော့သည်။ နောက်ပိုင်း မင်းသူကို ခေါင်ရည်လာမပေးကြတော့ပါ။

“ကိုမင်းသူ တော်လောက်ပါပြီ၊ ခေါင်ရည်ဆက်မသောက်ပါနဲ့ တော့၊ သိပ်များသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ကိုမင်းသူက သောက်လေ့ သောက်စမရှိဘူးလေ”

ကိုယ့်နားကိုပင်လျှင် အယုံကြည်မဲ့သွားသည်။ ယောင် အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ အပြုံးပိုင်ရှင် နန်း။ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားသည့် ရဝမ်အမျိုးသမီးခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်ကာ

“မှတ်မိပြီလား ကိုမင်းသူ၊ နန်းရိုခိုဒင်းဒရွန်းလေ”

ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်စွာထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့အသံကို မင်းသူ မှတ်မိပါသည်။ လောကကြီးက ဆန်းကြယ်သည်။ ဆုံစည်း လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ မင်းသူ အလွန်ပင် အံ့အား သင့်သွားသည်။

“အို နန်းရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်ကမှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး”

လူအများရှေ့သို့ ကုန်ဆောင်နေရသည်။ မလွတ်လပ်သည့်ဘဝမို့ နန်းကို မချင့်မရဲကြည့်မိသည်။ ဆွေးမြည့် ခဲ့ရသော သောကဗျာပါရများ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ပျောက်ပြယ်သွား သည့်နှယ် ခံစားရသည်။

“နန်းရိုနေတဲ့ နှင်းတောင်တန်းတွေ၊ အေးခဲနေတဲ့ ရေခဲ တောင်တန်းကြီးတွေရှိတဲ့အရပ်ဒေသကို ကျွန်တော်ရောက်အောင် လိုက်လာခဲ့တာပါ နန်းရယ်”

ညဉ့်အတော်နက်လာပြီ။ ရင်ထဲက စကားများ အစီအစဉ် မရှိ ပြောလိုက်မိသည်။ ခံစားချက်နှင့်ရောပြွမ်းကာ ထွက်ပေါ်လာ သည့် မေတ္တာစကားများက အနှစ်နှစ် အလလခံစားခဲ့ရသည့် နန်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ နန်းက မညည်းမညူတမ်း နားထောင်သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာပြော နေမိသည့်စကားများက နန်းကိုချစ်သည့် စကားတွေသာဖြစ်သည်။

အချိန်မလွန်မီ ဖွင့်ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်နောက်ကျနေပြီလားဟု နန်းကို မေးမိသည်။ ခေါင်းကို မသိမသာခါယမ်းသည့်အခါ၌ ခေါင်းပေါင်းမှ ပိုးဇာမျှင်တန်းလေးများက လှုပ်ခါလျက်ရှိနေသည်။

ရုံးအဖွဲ့ကလူများ ပြန်ရောက်လာသည်။ နန်းနှင့်မင်းသူတို့ စကားပြောနေသည်ကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ဝဲယာဘေးသို့ စောင်း၍ကြည့်ကြသည်။ အနီးသို့ရောက်မလာကြပေ။ “ခဏနော်”ဟု ဆိုကာ ခေါင်ရည်နှစ်ခွက်နှင့် နွားနောက်သား မီးကင်ထားသည့် အသားများလာချပေးကာ ရိုကျိုးစွာဖြင့် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ မင်းသူနှင့် နန်းအနီးသို့ တစ်ယောက်မှ မလာကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“နန်းတို့ဆီ ကိုယ်လိုက်လို့ရမလား”

နန်း၏မျက်နှာ မှန်ရီကာ မချီတင်ကဲ မင်းသူကိုကြည့်သည်။ ရွာတော့မည့် မိုးနှယ် အံ့မှိုင်းသွားသည်။

“နန်း ပြန်လာခဲ့ပါမယ်” ဆိုနှစ်ကြေကွဲစွာထွက်လာသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမှာလဲ၊ နန်းရယ်”

ခံစားမှုများ ထိန်းချုပ်ရင်း မေးလိုက်တော့

“နန်းဆီမှာ စွယ်တော်ရွက်ကလေးရှိနေသေးတယ်လေ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြုံး၍ပြောသည်။ လက်ရိပ်ပြသည့်သဏ္ဌာန် ပြုကာ နန်းထိုင်ရာမှထသည်။ မင်းသူက တားမည်အလုပ်တွင် ရီဝေစွာဖြင့် မှန်မှိုင်းကာ မတားလိုက်နိုင်မီ ယိုင်လဲမသွားစေရန် ခန္ဓာကိုယ်ထိန်းရင်း နှင်းမှုန်ထဲသို့ ဝေဝါးစွာပျောက်ပြယ်သွား ခဲ့သည့် နန်းနောက်သို့ အပြေးလိုက်လိုပါသည်။ သို့သော် မလိုက်နိုင်တော့ပါ။

x x x x x

“ဟော သတိရလာပြီ၊ ကိုမင်းသူ... ကိုမင်းသူ”

မင်းသူကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးက ဝမ်းသာသည့်မျက်နှာအသွင် ပြောင်းသွားသည်။ မရီနာက သွေးချိန် သည်။ လိုအပ်သောဆေးဝါးများထုတ်ကာ သောက်ဆေးများ ချိန်ဆနေသည်။ နောက် ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ၊ နှလုံးအားနည်းနေတယ်၊ နားနေလိုက် ပါနော်၊ အစာကြောင့်ဖြစ်တာပါ၊ ဆန်ပြုတ်အရည်ကျဲကျဲလေး တိုက်ပါ၊ မကြာခင်သက်သာလာမှာပါ”

ဒေါက်တာ နော်မရီနာပြန်ခါနီး ဆေးအိတ်ကိုကိုင်ရင်း တစ်စုံ တစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုမင်းသူ နန်းရိုဒိုဒင်းဒရွန်းနဲ့သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဒီရောက်မှသိတာလားဟင်”

“ကျောင်းမှာကတည်းက သိခဲ့ကြတာပါ နော်မရီနာ”

မင်းသူက အားယူကာပြောလိုက်သည်။

“အို ကြာပြီပဲ၊ ရိုဒိုက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက် သူကျောင်းကပျောက်သွားပြီး ခုတော့ ဒီမှာပြန် ဆုံ ကြရတာလေ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

မရီနာက စကားကိုရှေ့မဆက်တော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ နောက် ဇော်ထူးရယ်နှင့် ရုံးအုပ်ကြီး ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကချင် တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မင်းသူရောက်စဉ်ကပင် အကူအညီများစွာ ပေးသူများ ဖြစ်သည်။ ဇော်ထူးရယ်က မင်းသူနှင့်အတူနေကာ ဝေယျာဝစ္စများ အားလုံးကို လုပ်ကိုင်ပေးသူဖြစ်သည်။ မရီနာက မိမိထက်စောစွာ ပူတာအိုတွင် တာဝန်ကျသည်။ ယခုမြို့နယ်များသို့ အလှည့်ကျ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကရင်တိုင်းရင်းသူ၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ဘားအံမြို့မှ မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားသို့ရောက်လာရသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းအိမ်ရာ၌ နေထိုင်သည်။ မင်းသူတို့နှင့် သိပ်မဝေး၊ ရုံးများကို ကျော်လိုက် သည်နှင့်ရောက်သည်။

“ဆရာရယ် ခုမှ အသက် ၅၂ ရသက်သာတော့တယ်၊ တော်သေးတယ်၊ ဒေါက်တာရှိနေလို့ပေါ့”

ရုံးအုပ်ကြီးပြောသည်ကို ပြုံး၍သာနေလိုက်သည်။ ဇော်ထူးရယ်က အခန်းတွင်းမှရှုပ်ပွနေသောပစ္စည်းများရှင်းလင်း နေသည်။ နောက်ရုံးအုပ်ကြီးအိမ်မှ ဆန်ပြုတ်ချိုင့်ကိုလှယ်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ အတော်အလုပ်ရှုပ်သွားတာ အားနာလိုက်တာဗျာ”

ရုံးအုပ်ကြီးက ချိုင့်များပြန်ဆင့်ရင်း မင်းသူဘက်ပြန်လှည့် ကာ

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာကို စိုးရိမ်နေတာ၊ ကျွန်တော် အဇူးလန်ကပြီးပြန်လာတော့ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက် ကိုကိုင်ထားပြီး သူညွှန်ပြတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းထားတယ်၊ ဆရာနားမှာ ရှိခိုရောက်နေတယ်လေ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်းသိတာပေါ့၊ နယ်မြေလွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ်ပါ၊ သူ့ကို စစ်ရေးအရ ရေခဲတောင်မင်းသမီးလို့ခေါ်ကြ တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီရုံးမှာ အလုပ်စဝင်တဲ့အချိန်ကဆိုရင် ရှိခိုက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာကျောင်းတက်တုန်းလေ၊ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ထောက်ပံ့ငွေနဲ့ဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အနောက် ဥရောပမှာ ကျောင်းဆက်တက်တယ်လို့ကြားရတယ်၊ အခု

ပြန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သုံးလ ဝန်းကျင်ပဲရှိဦးမယ်၊ ဒီနယ်ဒေသမှာ သူ့ကိုချစ်ကြတယ်၊ မဟုတ် မမှန်တာမလုပ်ဘူး၊ သူ့အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကလည်း မဟုတ်တာတွေ၊ မမှန်မကန်တွေလုပ်ခွင့်မရှိဘူးလေ၊ ကျူးလွန်ခဲ့ရင် ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ပေးခြင်းခံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြောက်လည်း ကြောက်ကြတယ်လေ၊

ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတာက ဆရာက ခေါင်ရည်လည်း သောက်ထားတယ်၊ အနီးနားမှာ ကျွန်တော်တို့တွေထဲက တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ သူ့လူတွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဝိုင်းဝန်းရံ ထားတယ်၊ ဆရာတို့အနားကို တစ်ယောက်မှ အဝင်မခံဘူးလေ၊ အားလုံးက လက်မရွံ့တွေပဲ၊ ကျွန်တော် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ဘေးက ကြည့်နေရုံပဲ တတ်နိုင်တာ၊ ဆရာ သူက ပြန်တော့မယ်လုပ်တော့ ဆရာနေရာက မထနိုင်တော့ဘူး၊ အတော်မူးနေပြီ၊ ဒါနဲ့ သူ့လူတွေကို ဆရာအိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ပါ ပြောလိုက်သံကြားရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနားတောင်မကပ်ရဘူး၊ နောက်တစ်ခု သိပ်အံ့ဩရတာက ဒေါက်တာနော်မရီနာရောက်လာတာပဲ၊ ညကြီးနော်၊ တစ်ချိန်လုံး ဆရာအနားမှာ သူရှိနေတာ၊ ထူးရယ်ကို ခေါ်ထားတယ်၊ သူလည်း မအိပ်ရသေးဘူး၊ မိုးလင်းလို့ ဆရာ သတိရမှ ပြန်သွားတာလေ”

ဒေါက်တာ မရီနာ ဘယ်လိုသိပြီးရောက်လာတာလဲ၊ ဇော်ထူးရယ်နှင့်ရုံးအုပ်ကြီးသွားမခေါ်သည်မှာ သေချာသည်။ ပွဲခေါင်ရည်ကို အခြေအနေဆိုးရွားစွာ သောက်ခဲ့မိသည်လား၊ သိက္ခာမဲ့စွာဖြင့် ဘာတွေပြောခဲ့သနည်း၊ စဉ်းစား၍မရတော့ပြီ။ တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ နန်းနှင့်မဝေးတော့ပါ။ တစ်နေ့တော့ သူ့ထံရောက်လာပေလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်

နန်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။ အနှစ်နှစ်၊ အလလ မပြောနိုင်ခဲ့သည့် စကားတွေ၊ နှင်းတောင်တန်းများကို သက်သေပြပြီး ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်အောင်ထိများ ပြောပြနေမိ သလား။

“ဆရာ ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် အားကြီး အံ့ဩတယ်”

ရုံးအုပ်ကြီး ပြန်သွားသည်နှင့် ဇော်ထူးရယ် အနားရောက် လာပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်သည်။ နောက် မင်းသူဆီပြန်လာကာ ခုတင်အနီးလာရပ်ပြီး စကားကိုရှေ့သို့မဆက်ဘဲ တုံးတံ့ရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇော်ထူးရယ်”

သူက ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မင်းသူကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ နှုတ်မှ တစ်လုံးချင်းထွက်လာသည်က

“ဒေါက်တာ နော်မရီနာနဲ့ နှင်းတောင်မင်းသမီးပါ တစ်ချိန် လုံးပဲ ဆရာနားမှာရှိနေကြတယ်လေ၊ ဆရာ့ကိုစိတ်ချရပြီလို့ ဒေါက်တာကပြောမှပြန်တာ”

နန်းရှိနေခဲ့သည်ကို ရုံးအုပ်ကြီး သိပုံမရ။ နန်း ပြန်သွားပြီးမှ မင်းသူထံရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကြာမှ မင်းသူ ရုံးပြန်တက်နိုင်သည်။ တစ်ချိန်လုံး နန်းကို သတိရနေသည်။ အိပ်မက်ထဲ တွေ့လိုက်ရ သလိုပင် စိတ်မှာ ခံစားနေရသည်။

x x x x x

ရုံးရှေ့ ကားတစ်စီးရပ်သံကြားလိုက်သည်။ ခေါင်လွန်းသည့် ဒေသဖြစ်၍ ကားလမ်းရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင်မရှိ၊ နယ်ဘက်ကတော့

မဖြစ်နိုင်။ စစ်ဘက်က ဖြစ်နိုင်သည်။ တပ်နှင့်ဝေးသည့် စိန်လုံကမ္ဘာ၊ စိန်လုံပန်ဂျီဘက်တွင် အသွားအလာများသည်။ မင်းသူ ရုံးထိုင် ကတည်းက တစ်ခေါက်မှမတွေ့ရသေးပေ။ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများတွင် ဆက်စပ်မှုများရှိနေသည်။ နယ်မြေခံတပ်များ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေကို မင်းသူ မသိသေး။ ပြည်စောင့် ရဲတပ်ရင်းက မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ရှိနေသည်။ နယ်မြေခံတပ်နှင့် လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ကာကွယ်မှုများအတွက် ဆက်စပ်မှုများရှိနေသည်မို့ တပ်က အဝင်အထွက်ရှိနေသည်။

“စစ်တပ်က အရာရှိတစ်ယောက် ဆရာ့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ သတင်းပို့ခိုင်းလို့ပါ ဆရာ”

ဖတ်လက်စ ကချင်ရိုးရာတောင်တန်းဒေသ၊ ဥပဒေစာအုပ် ကိုပိတ်၍ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ဇော်ထူးရယ်ဖြစ်နေသည်။ ဘာများ ကိစ္စရှိပါလိမ့်၊ မလာစဖူး အလာထူးနေသည်။

“ဪ ဝင်ခိုင်းလိုက်ပါ၊ ဧည့်ခံဖို့တစ်ခုခုလုပ်ပါဦးကွာ”

ဇော်ထူးရယ် အခန်းတွင်းမှထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ စစ်ဝတ်စုံအပြည့်၊ မည်းနက်နေသော သပြေခက်သုံးချောင်းက ပခုံးထက်မှာ။ ပစ္စတိုသေနတ် ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲလျက် မြေနီဖုန်မှုန့်များ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ကပ်ငြိနေသည်။ ပိုက်ကွန်စွပ်ထားသည့် ဖိုက်ပါ ဦးထုပ်ကို ကိုင်၍ဝင်လာသည်။

“ထိုင်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဟာ”

“မမှတ်မိဘူးလား မင်းသူ”

“ခင်မောင်ထွန်း အဲ ဗိုလ်ကြီး”

ထိုင်ရာမှထကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ကွဲကွာခဲ့သည်မှာ နှစ်တွေမနည်းတော့ပါ။ ကျောင်းပြီးကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တာဝန်ကိုယ်စီ

ထမ်းရွက်ရင်း တစ်နယ်စီရောက်နေကြသည်။ ယခုမှ ပြန်တွေ့ကြရသည်မို့ စကားများပြော၍မကုန်နိုင်။ ထိုစဉ် ခင်မောင်ထွန်းက

“မင်း နန်းကိုလာရှာတာမဟုတ်လား မင်းသူ”

“ဟာ မင်းကလည်းကွာ၊ နှစ်တွေကြာနေပါပြီ”

“ဘာလဲ မေ့လို့မရဘူး မဟုတ်လား”

သူတစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလိုဖြင့် မင်းသူ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုကို အဖြေရှာနေသလိုပင်။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့မမနိုင်ကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းက မမနိုင်ကိုပစ်ထားပြီး အသစ်ရှာသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သူငယ်ချင်း မင်းငါ့ကို တစ်မျိုးထင်နေပြီ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ယခုတိုင်ရှိနေဆဲ၊ ခံစားနေရစမြဲပါကွာ”

ဆွေးမြည့်မြည့်ထွက်လာသည့် သူ့စကားကို မင်းသူ မယုံပါ။ မင်းသူကိုတွေ့မှ အားနာပါးနာနှင့် လွမ်းပြနေသည်ဟုထင်သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် သူပြောခဲ့သည့်စကားများ ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ မျက်နှာနှင့်လေသံကမပြောင်း၊ နေရာဒေသအချိန်ကာလ ရပ်ဝန်းသာပြောင်းလဲသွားသည်။ မမနိုင်သဘောထားကို ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ပြီးပြီမို့ သူ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းအိမ်ထောင်ကျသွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မင်းသူကို ငေး၍ကြည့်သည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဇော်ထူးရယ်နှင့်ရုံးအုပ်ကြီးတို့ ဝင်လာကာ စားစရာများ လာချပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များ ပြောကြရင်းဖြင့် မင်းသူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အမှတ်မထင်မေးလိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်းက

“နန်းနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား မင်းသူ”

“တစ်ခါတော့ တွေ့လိုက်တယ်ကွ၊ အဖူးလန်ကပွဲမှာ၊ ခဏပါကွာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ ခေါင်ရည်မူးနေတယ်၊ ဘာတွေပြောလိုက်မိတယ်ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွာ”

သူ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။

“မင်းကို တွေ့သေးလားလို့ပဲ မေးတာပါကွာ၊ ငါ အမှုစစ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

မင်းသူတစ်ခါတည်း အပြီးဖြေပေးလိုက်သည်ကို ခင်မောင်ထွန်းက မလုံမလဲနှင့် သူ့စကားကို ပြန်၍ဖာထေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နန်းက ဘယ်သူဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား မင်းသူ”

“အခုတော့ သိတန်သလောက်သိပါတယ်၊ ငါနဲ့နန်းရဲ့ကြားမှာ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေမရှိဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ ဒါကို မင်းငြင်းမလား”

ခင်မောင်ထွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်

“မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့တွေရဲ့ကြားမှာ တာဝန်တွေက ခြားထားတယ်လေ၊ အင်းလျားကန်ပေါင်မှာ ဘူးသီးကြော်စားနေတဲ့အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါတော့ မင်းသိပါတယ် မင်းသူ”

“ငါမင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ခင်မောင်ထွန်း”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းငါ့ကို အထင်လွဲနေပြီထင်တယ်၊ ငါက သူငယ်ချင်းကို သိတန်သလောက်သိထားဖို့ပဲ သတိပေးချင်တာပါ”

မင်းသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ခပ်အေးအေးပင်။ ခေါမုန့်နှင့် ရေနွေးတစ်ပန်းကန်မှုတ်၍ သောက်နေသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှသွားကွာ၊ ငါစိစဉ်လိုက်မယ်၊ နော်မရိန်ကုလည်း လှမ်းပြီး ဖိတ်လိုက်မယ်လေ၊ သူလည်း ဒီမှာရှိနေတယ်”

ခင်မောင်ထွန်းက သောက်လက်စ ရေနွေးပန်းကန်ပြန်ချပြီး ပြုံးကာ

“ငါ နော်မရီနာဆီက ပြန်လာခဲ့ပြီးပြီ မင်းသူ၊ မအားဘူးကွ၊ မလုပ်နဲ့၊ အရေးကြီးလူနာခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေတယ်၊ နောက်မှ ပြန်ဆုံမယ်၊ ငြိမ်းချမ်းလာတဲ့အခါဆို ပိုကောင်းတယ်၊ ခုတော့ ငါ့မှာ တာဝန်တွေရှိနေလို့ပါကွာ”

“ထမင်းတော့ စားဖို့အချိန်ရှိတယ် မဟုတ်လားကွာ”

“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အချိန်လင့်ရင် ဒီဒေသက အသက်နဲ့ပေးဆပ်သွားရလိမ့်မယ်၊ မင်းလိုတော့ ရုံးပေါ်မှာ ကြာရှည်ထိုင်နေလို့မရဘူး၊ ငါတို့အသက်က သတင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ မရီနာနဲ့က”

“ဟေ့ကောင် တလွဲလျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ငါ့အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီရောက်တိုင်း အမြဲဝင်တွေ့နေကျကွ”

“မင်း အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်းမှာ အစ်မရှိတယ်လို့ မင်းမပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်က အစ်မရှိလာပြန်တာလဲ”

“ဟာကွာ၊ မင်းကို ငါလိမ်မပြောပါဘူးကွာ၊ တစ်ဝမ်းကွဲ အစ်မပါ”

“နောက်မှ ဒီကိစ္စရှင်းမယ်၊ ထမင်းစားဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ချပြန်တော့မှာ၊ နောက်မှပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နန်းနဲ့ ထပ်တွေ့ရင် ကိုယ့်ကိုပြောပါဦး သူငယ်ချင်း”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ဒါက တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ duty is duty လေကွာ”

“သူငယ်ချင်း တို့က ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားရှိက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ခင်မောင်ထွန်းက ဦးထုပ်ကိုစနစ်တကျပြန်ဆောင်းရင်း နေရာမှထသည်။ လျော့ထားသည့် ခါးပတ်ကိုပြန်ပတ်ရင်း ပြုံးပြုံးကြိုးကြည့်ကာ

“အေးကွ၊ မင်းသူ ခုဟာက ဗိုလ် နန်း ရှိဒိုဒင်းဒရွန်း ဖြစ်နေ လို့ပဲ သူငယ်ချင်း”

equipment များကို စနစ်တကျပြန်လည်ဝတ်ဆင်နေသည်။

အံ့ဩခြင်းမဖြစ်မိပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကြောင့်ပင် ထင်သည်။ ရန်သူကိုမှ ချစ်မိနေသည်။ မီးကိုကိုင်မိနေပြီလား၊ သို့သော် မင်းသူနှင့်တွေ့သည့်အချိန် လွန်ကျူးသည့်စကား နှုတ်မှု ကျွဲခြင်းမရှိ။ ဝေးနေကြရမည်ကို စိုးရွံ့နေသကဲ့သို့သာ နန်းမျက်ဝန်းမှာ ပေါ်လွင်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ တာဝန်များ လွတ်ကင်းနေသလို သာတည်း။ အခြားသူတစ်ယောက်၊ အရေးပိုင်တစ်ဦးဖြစ်နေလျှင် မည်သို့ဆက်ဆံမည်နည်း။ တွေးစရာများ ပေါ်လာသည်။ ပြည်နယ်သားမဟုတ်က အသက်ပင်မလုံခြုံသော အရပ်ဒေသ၊ လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သောကာလတွင် ဤအရပ်၌ အသက်ဆက်၍ ရှင်သန်နိုင်ခွင့်ရနေသေးသည်ကို နန်းကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“သွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့တွေရဲ့ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုလာဦး မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ၊ အစစအရာရာကိုပေါ့၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ် ဆည်းဆာမှာ လမ်းလျှောက်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သိပ်အန္တရာယ်များတယ်၊ တစ်ချက်လွဲသွားခဲ့ရင် ဘဝမှာဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်နော်၊ အဲဒါတော့ သတိထားပါ၊ ငါဒီစကားတွေပြောရလို့ စိတ်မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်း၊ နန်းက မင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီညက နန်းငါ့ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ငါတို့လည်း ဒီလိုပဲသုံးသပ်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗိုလ်နန်းရဲ့ဒီဒင်းဒရွန်းက မင်းအနားမှာလေ၊ သူတို့ မင်းကို ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

မင်းသူက သူစီးလာသည့် M.38 Jeep car အနီးသို့ လိုက်ပို့သည်။ သူကားပေါ်ရောက်မှ မင်းသူ၏ရုံးဝန်းကျင်၌ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူနေသည့် ရဲဘော်များ အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ ဖုန်များ အလိပ်လိုက်ထလျက် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသည့် ကားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း တူသယောင်နှင့် မတူညီကြသည့် ဘဝများကို တွေးကြည့်နေမိသည်။ ယခုချိန်မှာ နန်းတစ်ယောက် မည်သည့်အရပ်များ ရောက်နေလေသနည်း။

တောင်ကမ်းပါးယံမှ ကွေ့၍ပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ အတွေးထဲတွင် ခင်မောင်ထွန်းက နောက်ပြောင်သည့်နယ် သတိပေးစကားများ တစ်လုံးချင်း ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ လက်ကိုဖြန့်၍ထောင်ကြည့်သည့်နယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်တော့ လက်ဖဝါး၊ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ လက်ဖမိုးဖြစ်နေသည်။ ဒေါင်လိုက်ကြည့်ပြန်လျှင် နှစ်ဖက်၏အမြင်ကွယ်ပျောက်ပြီး မျဉ်းမတ်တစ်ခုသာ မြင်နိုင်သည်။ ရှေးဟောင်း ဂရိအတွေးအခေါ်ပညာရှင် ‘အာရစ္စတိုတယ်’က “လူသည် ဆင်ခြင်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်” “man is a rational animal” ဟု ဆိုထားသည်။ ဤအဆိုကို မောင်မောင်လေး အမြဲပြောသည်။ လူသည် စဉ်းစားတွေးတော ဆင်ခြင်တတ်သည့်အတိုင်းပြုမူသည်။ ဆင်ခြင်မှုပြုတိုင်း မလွဲမသွေ မှန်သည်ဟု မထင်မှတ်ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ ဆန္ဒစွဲ၊ အတ္တစွဲသည့် အလေ့ရှိသည်။ ယုတ္တိဗေဒပညာနှင့် စဉ်းစားခြင်းနှင့် ဆင်ခြင်ခြင်း၏

သဘောသဘာဝဆက်စပ်မှုများကို အသိဉာဏ်အရှိဆုံး လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မင်းသူသည် မှန်ကန်ပြီး ဖြောင့်သည့် မျဉ်းမတ်တစ်ချောင်းနယ်သာဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ အားလုံးကို ပေယျာလကန်ထား၍ တော့မဖြစ်ပေ။ လုပ်နိုင်သရွေ့ စွမ်းနိုင်သလောက် အရာထင်စေလိုသည့် စေတနာက ရှိနေသည်။

“ဆရာ ထမင်းစားဖို့အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီ”

ဒေသထွက်ပြောင်းဆန်ကို ထမင်းဟုခေါ်ကာ စားရန် လာခေါ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆန်ကိုတစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ရန် စရိတ်စကကြီးလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခမရှာတော့ဘဲ ဒေသဓလေ့ပြောင်းဆန်ကိုသာ စားခဲ့သည်မို့ အလေ့အကျင့် ရနေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ယာစူးထိုးစပါးနှင့် ပြောင်းဆန်ကို ရောထွေး၍ချက်သည်။ မင်းသူက ပြောင်းဆန်သီးသန့်ချက်စားရသည့် အရသာကို ပိုနှစ်သက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ‘တဆာ’ ချောင်းမှ ငါးရလာလျှင် စေတနာဖြင့် လာပို့သောငါးဟင်းကို စားရသည်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများက အလွန်ရိုးသားကြသည်။ ရေခဲတောင်များ၌ ကျက်စားသော ကတိုးကောင်ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ပေခြောက်ထောင်အထက် ကိုးထောင်ခန့်အမြင့်များ၌ပေါက်လေ့ရှိသည့် ‘ခန်းတောက်’ မြစ်တူးကာ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ရောင်းခြင်း၊ နွားနောက်မွေးမြူခြင်းများဖြင့်သာ စီးပွားရှာကြသည်။

ခင်မောင်ထွန်းစားလျှင် အသင့်ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ထားသည်မို့ ထမင်းပွဲမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိနေသည်။ သူငယ်ချင်းများ ထမင်းလက်ဆုံမစားဖြစ်သည်မှာ နှစ်ကာလကြာနေပြီ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်အကြောင်းပြပြီး ငြင်းသွားခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ဤဒေသနယ်မြေအတွင်း၌ မကြာခဏတိုက်ပွဲများ ရင်ဆိုင်တိုက်

ခိုက်သည်က နည်းပါးပြီး ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကသာ များသည်။ အင်အားများလျှင် မြို့ငယ်လေးများကို ဝင်၍စီးနင်းသည်။ လိုအပ်သည်တို့ကိုယူပြီး ပြန်ထွက်သွားတတ်ကြသည်။ မြို့တွင်း၌ ကြာရှည်မနေပေ။ အစိုးရတပ်နှင့်မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲများရှိသည်။ နယ်စွန့်အဖျား၌ ပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်းသာရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း တိုက်ခိုက်မှုစွမ်းရည်ရှိကြသူများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်မို့ အတွေ့အကြုံရှိကြသူများသာဖြစ်သည်။ မင်းသူအနေဖြင့် လုံခြုံမှုအားလုံးသည် ပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်းနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် မင်းသူဘက်က လုပ်ပေးနိုင်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ ကူညီပံ့ပိုးပေးရသည်။

နောက်မှပြန်ဆုံကြမည်။ ငြိမ်းချမ်းလာလျှင် ပိုကောင်းသည်ဟုဆိုသွားသည်။ နန်းကိုတွေ့ဆုံလိုဟန်တူသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်တော့များ ထမင်းလက်ဆုံစားနိုင်ပါမည်နည်း။ မျှော်လင့်သည့်အချိန်တော့ တစ်နေ့ဖြင့်ရောက်လာစေရမည်ဟု စိတ်တွင် ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ထမင်းစားကောင်းရန် လိုအပ်သည့်ဟင်းတစ်မည်က ငြိမ်းချမ်းရေးသာဖြစ်သည်။ နင်နေသောပြောင်းဆန်ထမင်းကို ရေအေးတစ်ခွက်ဖြင့် မျှောချလိုက်သည်။ ထမင်းစားခြင်း လက်စသတ်လိုက်သည်။ ဇော်ထူးရယ်က စားပြီးပန်းကန်များ ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် ထမင်းစားခန်းအတွင်းရောက်လာသည်။

မင်းသူအပေါ် အလိုက်သိ ကျိုးနွံသည်။ သူက ရဝမ်လူမျိုး၊ မြစ်ကြီးနားတွင် အထက်တန်းပညာအထိ သင်ယူဖူးသည်။ ခပ်အေးအေးနေတတ်သည်။ ရုံးအဖွဲ့သားများနှင့် သိပ်ရောနှောသည်ကိုမတွေ့ရ။ ခိုင်းလျှင်မညည်းမညူဘဲ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ပါးနပ် လိမ္မာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ စပ်စုခြင်းကိုမကြိုက်။ သူကိုယ်

တိုင်ကလည်း စပ်စုသည့်ကိစ္စများမရှိပေ။ လုံခြုံရေးစိတ်မချရသည့်နေရာများနှင့် လုပ်ငန်းသဘောဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများ ပေါ်လာလျှင် မင်းသူအနီးမှမခွာတော့ပါ။

x x x x x

ဘုန်ရီဒန်အား ခပ်မာမာပြန်ပြောနေသည်ကို မင်းသူတွေ့ရသဖြင့် မသိလိုက် မသိဘာသာ ရုံးခန်းအတွင်းမှ နားထောင်လိုက်မိသည်။ သူတို့ပြောနေသည်က ရဝမ်စကားများဖြစ်နေသဖြင့် မင်းသူ နားမလည်ပါ။ မလှမ်းမကမ်း၌ ရုံးအုပ်ကြီးရှိနေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ပြီး တစ်ရက်လုံး ဇော်ထူးရယ်ပျောက်နေသည်။ ညနေမှပြန်ရောက်လာသည်။ သူပြန်လာသည့်အခါ အိတ်တစ်လုံးထဲတွင် တောင်ယာထွက်သီးနှံများနှင့် ခန်းတောက်မြစ်အချို့ပါလာသည်။ သူပြုမှ ခန်းတောက်မြစ်ကို မင်းသူမြင်ဖူးပါသည်။ တောင်ယာ၌ မမရောက်နေသဖြင့် သွားတွေ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆိုသည်။

“ထူးရယ် မင်းရဲ့မမက ဘယ်ကလာတာလဲကွ၊ ဘာလို့ တောင်ယာထဲခေါ်ရတာလဲ”

ထူးရယ် ခဏတွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ

“မမက အဝေးကြီးကလာရတာ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် သွားတွေ့သင့်တယ်၊ အဲဒါ ဘုန်ရီဒန်က မသွားရဘူးပြောတယ်လေ၊ မမခေါ်တာဆိုမှ လွှတ်တယ်”

“ထူးရယ် ငါမေးတာက တခြား၊ မင်းဖြေတာတစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီကွ”

ရုံးအုပ်ကြီးက ဇော်ထူးရယ်နှင့် မင်းသူတို့ကို ကြည့်ပြီး လေအေးအေးဖြင့်ပြောသည်။

“ဇော်ထူးရယ် ဆရာ့ကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

မင်းသူကို နားလည်အောင် ရုံးအုပ်ကြီးက ရှင်းပြပါတော့သည်။ ထူးရယ်ကို ခွင့်လွှတ်သည့်အပြုများဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ထူးရယ်က မပြောတတ်လို့ပါ။ သူ့အစ်မက တစ်နယ်ကို ကုန်ရောင်းသွားရတယ်၊ အပြန် ကိုယ့်မောင်လေးကို တွေ့ချင်စိတ်နဲ့လာတွေ့တယ်၊ သူ့အထက်က ဆရာဘုန်းရီဒန်ဆီ ခွင့်တောင်းတယ်၊ ဘုန်းရီဒန်က မသွားဖို့ပြောတယ်လေ၊ ဒါကို ထူးရယ်က မကျေနပ်ဘူး။”

“သူ့အစ်မက ဘာကုန်တွေရောင်းဝယ်နေတာလဲ၊ ပြည်မဘက်ကိုလား၊ မြစ်ကြီးနားဘက်လား။”

“ဒါတော့မသိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါက သူပြောပြလို့သိရတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လွှတ်လိုက်တာပါပဲ၊ ဆရာဘုန်းရီဒန်က ဆရာငြိုငြင်မှာစိုးရိမ်လို့ပါ။”

မင်းသူက ထူးရယ်ကိုကြည့်တော့ ခေါင်းငုံ့၍နေသည်။ သူ့မှာ ဆင်ခြေပေးစရာမရှိ။

“ထူးရယ် နောက်ကို ကိုယ့်အထက်ကလူကြီးတွေ စကားနားထောင်နော်၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြန်မပြောရဘူးနော်၊ အဲဒါ သတိထား၊ လူချစ်ခင်အောင်နေ မမုန်းစေနဲ့၊ မခင်ရင်နေ၊ မမုန်းစေနဲ့ကွ ကြားလား။”

မင်းသူ ပြောစကားများကို နားထောင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဤသို့ကြမ်းတမ်းသော စကားများဖြင့် ပြန်လှန်၍ပြောဆိုသည်ကို မကြားရတော့ပါ။

x x x x x

“လုံထယ် နင်ပြောတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ လူသတ်တိုင်း ငါတို့လုပ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးက အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊

လူတွေ သာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေကုန်တယ်၊ ဘာတွေများ တိုးတက်လာတာရှိလို့လဲ၊ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နင်ဒီ ICS ကို သတ်လိုက်လို့ တို့ပြည်နယ်ကောင်းစားသွားမှာလား ပြောစမ်းပါ၊ နင်က သူဗမာဖြစ်လို့ သတ်ချင်နေတာလား၊ အဲဒါဆို ငါ နင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်၊ တို့နိုင်ငံရေးလုပ်နေတာ၊ လူသတ်ဖို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ရိုးခို နင်အနောက်နိုင်ငံကပြန်လာပြီးမှ လူတွေကို သိပ်တန်ဖိုးထားနေတယ်၊ ငါတို့ပြည်နယ်အတွက်ဆို သတ်သင့်ရင်သတ်ရမှာပဲ၊ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ဆိုတာ ငါတို့တော်လှန်ရေးအတွက် ဘေးဆိုးပဲလေ။”

“နင်တို့ပို့တဲ့ကျောင်းတွေမှာ ပညာသင်ခဲ့တယ်၊ လူတွေ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို ဘယ်လိုကယ်တင်ရမယ်ဆိုတာတွေပဲ သင်ခဲ့ရတယ်၊ ခရစ်တော်ကလည်း ကောင်းချီးပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ လုံထယ် နင်လုပ်နေတာတွေအားလုံး ရပ်လိုက်ပါ။”

“ရိုးခို နင်နော်၊ ငါက မောင်နှမဖြစ်နေလို့ သည်းခံနေတာ၊ တခြားတစ်ယောက်သာဆိုရင် ငါ့လက်ထဲက သေနတ်စာမိသွားမယ်မှတ်၊ နင်နဲ့ဆက်ပြီး မဆွေးနွေးရင်ကောင်းမယ်။”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်လုပ်ရပ်တွေကို ရှုတ်ချတယ်၊ ပြည်နယ်က မတိုးတက်ရတဲ့အထဲမှာ နင် ဟိုတစ်လောက တံတားကို မိုင်းခွဲတယ်၊ ဒါကောင်းသလား၊ ရိုးသားတဲ့ တို့ပြည်နယ်သားတွေကို သတ်ကွင်းထဲ မောင်းသွင်းနေသလိုမျိုး နင်လုပ်နေတယ်။”

“ဟ ရိုးခို၊ ဒါက စစ်ရေးသဘောအရ ဆောင်ရွက်တာလေ၊ ဒါဟာ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်ဟ၊ ခက်နေပြီ နင်နဲ့တော့။”

“တစ်လောက ရီဒန်ရွာက သူကြီးကို ဘိန်းမစိုက်လို့ နင် သေနတ်ဒင်နဲ့ဆောင့်တယ်ဆို၊ ကောင်းသလား၊ သူတို့က ရိက္ခာအစုံ အခြောက်ထောက်ပံ့ပေးနေတာလေ၊ နင်မေ့နေပြီလား လုံထယ်။”

“အစိုးရဒေါက်တိုင်ကိုများ နင်က သနားနေသေးတယ်၊
ငါတို့ဘက်ကို ဘာများအထောက်အပံ့ရနေလို့လဲ”

“နင်လွဲနေပြီ၊ နင်တို့ပဲ ပြည်နယ်ကောင်စီဖွဲ့တုန်းက
တင်မြှောက်ခဲ့တာလေ၊ မေ့နေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး ရှိဒို၊ တို့တင်မြှောက်ခဲ့တာမှန်တယ်၊ တစ်ရာ
ခုနစ်ဆယ်အပိုဒ်ငါးကအတိုင်းဆိုရင် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော
အထက်ပုဒ်မအရ တင်သွင်းသောဥပဒေကြမ်းကို တရား
လွှတ်တော်ချုပ်သို့ မလွှဲဘဲနဲ့ဖြစ်စေ၊ လွှဲပြီးမှဖြစ်စေ နိုင်ငံတော်
သမ္မတက လက်မှတ်ထိုးပြီးခဲ့လျှင် ဆိုတဲ့အပိုင်းကို နင်ဖတ်ကြည့်
လိုက်၊ တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဘာပဲပြောပြောလေ၊ နင်တို့လူသတ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး၊
ငါ့ရဲ့စည်းရုံးရေးကျဆင်းတယ်၊ လုံထယ် ငါကစည်းရုံးတယ်၊
နင်တို့က လူသတ်တယ်၊ ငါက မကျန်းမာသူတွေကို ဆေးဝါးနဲ့
လိုက်ကုတယ်၊ နင်တို့က နတ်ဆရာတွေကို မြှောက်ပေးတယ်၊ ငါ့မှာ
လုပ်ကိုင်ရတာခက်တယ်၊ ဘာလဲ ပြည်နယ်ကို အမြင်ကျယ်ပြီး
တိုးတက်လာမှာမကြိုက်လို့ ဒီလိုလျှောက်လုပ်နေတာလား၊ ပြီးတော့
နင်က တော်လှန်ရေးအကြောင်းပြပြီး လက်နက်ခိုးသွင်းတယ်၊
ဈေးနှိမ်ပြီးဝယ်တဲ့တစ်ဖက်နိုင်ငံက မတရားစီးပွားရေးသမားတွေ
ဆီကို နင် ကျောက်စိမ်းရောင်းဖို့လုပ်နေတယ်လေ၊ အဲဒါက
တို့တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ အမွေလေ၊ နင်မသိဘူးလား၊ မသိချင်
ယောင်များဆောင်နေတာလား လုံထယ်၊ ငါ သူတို့ဆီ ကျောင်းတွေ
သွားတက်မှ တို့နစ်နာနေတဲ့ တကယ့်အချက်တွေ သဘောပေါက်
လာတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုပြောပြနေတာ၊ ခန်းတောက်မြစ်တွေကို
တို့တိုင်းရင်းသားတွေက သက်စွန့်ကြိုးပမ်းနဲ့ ရေခဲတောင်တွေပေါ်
တက်ရှာရတယ်၊ မတန်တဆဈေးနှိမ်ပြီး ပေးတယ်၊ မသိတော့

သူတို့မှာ ရလှပြီလို့ထင်ပြီးရောင်းနေတယ်၊ နောက်ပြီး ပိုဆိုးတာက
သူတို့ရဲ့ဆေးဝါးတွေကို ထောက်ခံချက်၊ အာမခံချက်တွေမရှိဘဲ
ခိုးသွင်းလာပြီး မသိနားမလည်တဲ့ တို့တိုင်းရင်းသားတွေကို
အစမ်းသပ်ခံလူသားတွေအဖြစ်နဲ့ သဘောထားပြီး မေတ္တာထား
သလိုနဲ့ ကုနေတာတွေ၊ အဲဒါတွေ နင်မသိလို့လား၊ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေတာလား၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ခု နင်နဲ့ငါ တွေ့တုန်း
တစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ နောင်မွန်းက ICS ကို နင်တို့ တစ်ခုခုထိခိုက်ဖို့
လုပ်ရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ သည်းမခံဘူးနော်”

လုံထယ်ကို ကြည့်ပြီး ရှိဒိုကပြောလိုက်သည်။ ခါးမှ
ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဂျာမန်လူဂါပစ္စတိုကိုထုတ်ကာ မက်ခေါင်ပင်ပေါ်
တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး အပင်မြင့်ထိပ်ဖျားမှ မက်ခေါင်သီးတစ်တွဲကို
ပစ်ချလိုက်သည်။ ဖွာလန်ကြဲ့၍ ကျလာသော သစ်သီးများ
မြေပြင်ပေါ်သို့ မိုးသီးကြွေသလို ပြန့်ကျဲ၍ကျလာသည်။

“လုံထယ် ပြီးခဲ့တဲ့ မနောပွဲမှာ ငါသာရောက်မလာရင် နင်တို့
သူ့ကို လက်စဖျောက်မှာ၊ ဘယ်လောက်အရုပ်ဆိုးတဲ့ပွဲ ဖြစ်သွားမလဲ၊
နင်တို့ မစဉ်းစားဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို မသိဘူး၊
နားမလည်ဘူး၊ သူက စာရိတ္တကောင်းတဲ့လူ၊ မှန်ကန်တဲ့ အတွေး
အခေါ်ရှိတဲ့သူကို နင်တို့သတ်ပစ်ရင် နင်ဟာလူမိုက်ပဲ၊ တို့နိုင်ငံမှာ
အဲဒီလို ပညာတတ်တဲ့လူတွေ အများကြီးလိုတယ်၊ ဘယ်အစိုးရကပဲ
တက်အုပ်ချုပ်ပါစေ၊ ပညာတတ်ပြီး စာရိတ္တမဲ့တဲ့သူ၊ ပညာမဲ့ပြီး
စာရိတ္တမကောင်းတဲ့သူတွေလက်ထဲတော့ ငါ့တိုင်းရင်းသားနဲ့
ငါ့ပြည်သူတွေ မရောက်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ခံယူချက်ပဲ၊ အဲဒီ
လမ်းကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ငါမသွေဖည်ဘူး၊ ခုကစ ဒီဒေသမှာ
အပြစ်မဲ့သူကို ညှဉ်းဆဲရင် နင်တို့ဦးနှောက်တွေ မက်ခေါင်သီးလို
ဖွာလန်ကြဲ့သွားစေရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ရှိဒို နင်က ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

“ငါပြောတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ နင်မဟုတ်တာလုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ မောင်နှမဖြစ်လည်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ငါ့အတွက် ကျည်တစ်တောင့်ထားသလို၊ နင့်တို့အတွက်လည်း ငါ့မှာအမြဲရှိနေတယ်၊ အခုလာတာ ဒီကိစ္စတွေပြောချင်လို့လာခဲ့တာ၊ ခုနောက်တစ်ယောက်တိုးလာပြီ၊ နော်မရီနာလိုပဲ သဘောထားပါ၊ သွားပြီး မတို့ထိပါစေနဲ့ လုံ့လယ်၊ ငါပြောခဲ့ပြီးပြီနော်”

သေနတ်ကို ခါးတွင်ပြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး သူ့လူတွေကို လက်ပြကာ ဆင်းလာစေလိုက်သည်။ နေရာအနှံ့မှ ဆင်းလာသော လက်နက်ကိုင်များကို လုံ့လယ်ကြည့်ပြီး လက်ရောက်အံ့ဆဲဆဲ သေနတ်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

“အေးပါဟာ ငါ ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ သူတို့ဘက်က စည်းမကျော်စေပါနဲ့”

“အေး အဲဒီကတိပဲလိုချင်တယ် လုံ့လယ်”

ဆီးနှင်းတွေ သိပ်သည်းကျလာသည်။ နေမမြင်ရသေး။ အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန် သက္ကလတ်ထည်အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်ထားလိုက်သည်။

“အခုလာမယ့် လေယာဉ်ပျံအပတ်မှာ ဆေးပစ္စည်းတွေ ပါမယ်၊ တခြားကုန်ပစ္စည်းအမည်နဲ့နော်၊ အထိအခိုက်မရှိစေနဲ့၊ အေးချမ်းစွာနဲ့ သယ်ယူခဲ့တာပဲလိုချင်တယ်၊ တခြားမလိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေမဖြစ်စေနဲ့၊ လုံ့လယ် ငါ နင့်ကိုပြောထားပြီးပြီနော်”

ပြောဆိုပြီး တောင်ကြောအတိုင်း အဖွဲ့လိုက်၊ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်ဆင်းသွားကြသည်။ နောက် နှင်းမှုန်များကြားဝယ် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကောင်းကင်က ပြန်၍ကြည်လင်လာသည်။ တောင်တန်းကြားက ရေခဲမှုန်များ တိမ်ခိုးနှင့်အတူ ပါလာသည်။ အေးမြမြလေနှင့်အတူ တောင်လေပန်းရနံ့ မွှေးပျံ့

လာသည်။ သူတို့တွေ ရီဒမ်ရွာကြီးဆီသို့ မကြာမီ ရောက်တော့မည်။ ရေခဲတောင်တန်း၏အောက်ခြေတွင် ရှိနေသည့်ရွာလေးဖြစ်သည်။ ရေခဲနေသည့် တောင်တန်းများကျော်ဖြတ်လျှင် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ရောက်သည်။ လျှို့ဝှက်ကုန်များတင်ပို့ခြင်းနှင့် ကုန်ပစ္စည်းလဲလှယ်ရာ အချက်အချာကျသည့် အရပ်။ ရေခဲတောင်များဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ အလွယ်ပင် ဝင်ထွက်နိုင်သည်။ သို့သော် အန္တရာယ်များသည်။ အဆင်မသင့်က ရေခဲတောင်တွင် ဘဝဆုံးနိုင်သည်။ လမ်းကျွမ်းကျင်ပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့်လည်း ဆက်သွယ်မှု ကောင်းမှသာ ဖြစ်မည်။

လုံ့လယ်က စစ်ရေးကိုတာဝန်ယူထားသည်။ ရီဒီက စည်းရုံးရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်ဆိုင်ရာများ၊ နယ်မြေခံတိုင်းရင်းသားများ၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုများကအစ၊ စည်းရုံးပညာပေးခြင်းများကိုလည်း အခါမလပ် အမြဲတစေဆောင်ရွက်နေရသည်။ နန်းက လူမျိုးတိုးတက်စေချင်သည်။ တောင်တန်းသားတွေဟု အရိုင်းအစိုင်းများအဖြစ် အမြင်စောင်းစေနိုင်သည့် အသုံးအနှုန်းများကို ‘ရီဒီ’လုံးဝလက်မခံ၊ မိန်းကလေးမွေးဖွားရာတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ‘နန်း’ ဆိုသည့်စကားစုကို ဓလေ့ထုံးစံအရ ခံယူထားသည်။ တိုင်းရင်းသူများတွင် ပညာတတ်၊ နိုင်ငံခြားမှ ဆေးပညာများ၊ အုပ်ချုပ်မှုအတတ်ပညာများသင်ယူထားသူအဖြစ် တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စု၏ ထိပ်တန်းနေရာယူထားသူပင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ‘နန်းရီဒီ’ဆိုလျှင် ခေါင်းညိတ်သွားစေရမည်သာ။ စောဒကတက်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။ လက်ခံသည်ပင်ဖြစ်သည်။

မီးမဖွားနိုင်သည့် မိန်းကလေးကို အခန်းတွင်းမှာနေစေ၍ နတ်ဆရာက အပြင်မှရွတ်ဖတ်ကာနေရုံ၊ ရိုးရာနတ် ပူဇော်ပသနေရုံဖြင့် မိခင်နှင့်ကလေး အသက်မရှင်နိုင်။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါး၊

တတ်ကျွမ်းသည့် ပညာရှင်လက်သည်များ၊ ရိုးရာကိုပယ်၍ ခေတ်မီ စနစ်ကျသောပညာများဖြင့် မွေးဖွားပေးခြင်းတို့ကို ရိုခိုကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်သည်။ ပညာပေးသည်။ မဖြစ်မနေ တိုင်းရင်းသူ ကလေးများကို သင်တန်းပေးသည်။ မတက်မနေရ ဆေးပညာများ သင်စေသည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒေသသို့ တာဝန်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ လိုအပ်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ လစ်လပ်မှု မရှိအောင် ကူညီပေးသည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ လက်ခံမှု ရစေရန် ယုံကြည်အားကိုးသောစိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်အောင် ရိုခို၏ အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးပမ်းမှုများကို သူငယ်ချင်းဒေါက်တာမက အံ့သြယူရသည်။

ရိုခိုကို နော်မရီနာတွေ့စက လန့်သွားသည်။ လက်နက် ကိုယ်စီနှင့် သူနေသည့်အိမ်ကလေးသို့ ရောက်လာသော ရိုခိုသည် ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်ကနှင့်လုံးဝမတူ၊ အသွင်အပြင်က ထူးခြား နေသည်။

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပစ္စတို သေနတ် ခါးမှာထိုးကာ ရောက်လာသော ရိုခိုကိုမမှတ်မိ၊ ခေါင်းက ဦးထုပ်နှင့်မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ဆံပင်ကိုဖြေလျှော့ချလိုက်မှ နန်းရိုခိုဒင်း ဟု နှုတ်မှ အားရဝမ်းသာခေါ်ကာ ထိုင်ရာမှထ၊ တစ်ဦးလက် တစ်ဦး ခိုင်မြဲစွာ မလွတ်တမ်းဆွဲကိုင်လိုက်ကြသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးမြ လိုက်သည်မှာ တုန့်စရာမရှိအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“နန်းက အရင်အတိုင်းပဲ ချောနေ၊ လှနေဆဲပါလား၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်တော့သွားပြီလို့ ထင်လိုက်တာ၊ ဘုရား သခင်က ကယ်မတာပဲ၊ အိုအဖ ဘုရားသခင်၊ သမီးတော်တို့ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ”

အမှန်တော့ သူ့ကိုဖမ်းဆီးရန် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့ လာသည်ဟုထင်မှတ် နေသည်။ နန်းကိုမှတ်မိပါမှ စကား

ပြောနိုင်တော့သည်။ နန်း၏လူများသည် ဆေးရုံပတ်ဝန်းကျင်၌ နေရာအနှံ့ယူထားသည်။ သာမန်ကာလျှံကာနေကြသည်မဟုတ်။ သူတို့၏လူမျိုးများကြားတွင်မို့ နန်းက အားလုံးကို ယုံကြည် စိတ်ချကာနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ အမှန်တော့ နန်းအဖို့ ဤဒေသ ရပ်ဝန်းတွင် အစောင့်အရှောက်ပင်မလို၊ အားလုံးက သူမကို မေတ္တာရှိကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။ နန်းရှိနေလျှင် သူတို့၏ ဘဝများအားလုံးကို လုံခြုံနေသည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ နန်းသည် သူတို့ကိုယ်ပွားဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်က လုံခြုံရေးအရ အမည်ပေးထားသည့် စကားဝှက်ဖြင့် ရေခဲတောင် မင်းသမီးဟူ၍ခေါ်သည်ကို နန်းက သိနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ စက်ပေါ်မှ ရေခဲတောင်မင်းသမီးအကြောင်း သတင်းပို့နေသည်ကို နန်းကိုယ်တိုင် နားဖြင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရသည့်အခါများတွင် ပြုံးရယ်၍ နားထောင်နေလေ့ရှိသည်။

“သူငယ်ချင်း... မင်းရဲ့အလုပ်တာဝန်တွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ လုပ်ပါ၊ နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့၊ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ထိခိုက်နာကျင် စေမယ့်ကိစ္စ လုံးဝမရှိစေရဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတယ်၊ အဖွဲ့အားလုံးကို ပြောထားမယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေ အသိဉာဏ်တိုးတက်လာအောင် စွမ်းနိုင်သလောက် ကြိုးစားပေးပါ၊ ကိုယ်လည်း သူငယ်ချင်းရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဝိုင်းကူနိုင်သရွေ့ ကူညီပါ့မယ်၊ သူတို့တွေအားလုံး ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ အားနည်းတယ်”

မရီနာ၏မျက်နှာလေးက သွေးရောင်ပြန့်လွှမ်းလာသည်။ သတ္တိတွေပြန်ဝင်လာသည်။ အားငယ်မှုတွေ အဝေးသို့လွင့်စဉ် ပျောက်ပြယ်သွားသည်။ အားကိုးတကြီးဖြင့် တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက် လိုက်သည်။ ချစ်ခင်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နန်းရယ်ဟု နှုတ်မှတဖွဖွ ပြောနေသည့် နော်မရီနာကို အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်ရင်း နှုတ်ဆက်

ခဲ့သည်။ အပြင်မှာ နှင်းမိုးတွေ ရွာနေသည်။ စွတ်စိုနေသည့် ရာသီ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးနှင့်ကင်းသည့်ရက်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။ မိုးကာအင်္ကျီကြောင့် ပြင်ပဝန်းကျင်၏ဒဏ်ချက်ကို အနည်းငယ် ကြုံကြုံခံနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မရိနာက သူ့ကိုပေးထားသည့် ဆေးရုံးဝိုင်းအတွင်း အိမ်ကလေးရှေ့မှ နန်းတို့အဖွဲ့ကို လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘဝတွေပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ။ ဆေးထိုးအပ် ကိုင်သင့်သည့်လက်က သေနတ်တစ်လက်အမြဲကိုင်လျက် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများ ကြားတွင် နေ့ညမရွေး အချိန်မဲ့သွားလာနေရသည့်ဘဝ၊ ဘယ်လိုများ ရွေးလိုက်တာလည်း နန်းရယ်ဟု တွေးများနေမလားမသိ၊ မိမိမလုပ်နိုင်သေးသော်လည်း လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသူကိုတော့ အားပေးကူညီဖို့ နန်းမှာ သမိုင်းကပေးသည့် တာဝန်ရှိနေသည်ဟု ခံယူထားသည်။

× × × × ×

နောင်မွန်းမှထွက်လာပြီး မကြာမီ သဘောရွာအနီး ရောက်လာသည်။ ရွာကိုကွင်းရှောင်ပြီး ဆန်းဝမ်းအထိ ဆက်တက်ကာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်လက်ကျန် ဗိုလ်တဲများ၌ တစ်ညတာ ခိုဝင်အနားယူမည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပါလာသည့်ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ စားသောက်ဖွယ်ရာများထုတ်ကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကြသည်။ ကင်းတာဝန်ကျသူများက အထူးပြောစရာမလို၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပွန်ပြီးဖြစ်သည်။

ရီဒိုနှင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်အမျိုးသမီးများက သီးသန့်တဲတစ်လုံး၌ တည်းခိုလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ဗိုလ်တဲကို ဝင်စီးနင်းလိုက်သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ နောက်နေ့ သူတို့ထွက်ခွာပြီး အတော်ကြာမှ ဗိုလ်တဲအစောင့်က တာဝန်ရှိသူများထံသို့ သတင်းပို့ပေးလိမ့်မည်။ ဤအချိန်မှ ရေခဲတောင်မင်းသမီးအကြောင်း စက်များပေါ်တွင်

လှိုင်လှိုင်ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ဤသည်က ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာဖြစ်သည်။

ရီဒိုတို့တည်းခိုနေခိုက်မှာ မည်သည့်သတင်းမှရကြမည် မဟုတ်ပေ။ တောနက်လာသည်နှင့် မှက်ကြီးများ၊ ခြင်ကျား၊ ဖြုတ်များက အလွန်နှိပ်စက်သည်။ ရီဒိုတို့တွေအဖို့က ရိုးနေပါပြီ။ ဗိုလ်တဲစောင့်သည့် ရဝမ်လူမျိုးက ရီဒိုတို့နှင့်ဆွေမျိုးပင်မကင်းပေ။ ထို့ကြောင့် လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိသည်။ အားလုံးက ဗိုလ်တဲအတွင်း မီးဖိုအနီး၌ နေကြရသည်။ အလွန်ချမ်းအေးသည်။ တောင်စောင်းကြားက တိုက်ခတ်သောလေသည် ရေခဲတောင်များက အအေးဓာတ်များ သယ်ဆောင်ကာ နှင်းမိုးနှယ်ကျနေသည်။ ရီဒိုသို့ရောက်ရန် ရွာငါးရွာဖြတ်ရသည်။ အနီးဆုံး တစ်ဆယ့်တစ်မိုင်ဝေးသည်။ နောင်မွန်းက အချိန်လင့်မှထွက်ခဲ့၍ ဆန်းဝမ်း၌ ညအိပ်တည်းခိုရခြင်းဖြစ်သည်။

ရီဒိုရွာက ရီဒိုမွေးရပ်ဇာတိဆိုက မမှားပေ။ ရေခဲတောင်များနှင့်အနီးကပ်ဆုံးရွာ၊ ဆီးနှင့်များ အမြဲဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ခါကာဘိုရာဇီတောင်နှင့် သိပ်မဝေးတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အလွန်အေးသည်။ မီးဖိုကို အိမ်အလယ်တွင် သေချာအောင် လုပ်ထားရသည်။ အကာများမှာ ဝါးခြမ်းလေးစိတ်၊စိတ်၍ရက်ထားသည်။ ဝါးထရံအခင်းသည်လည်း ဤအတိုင်းသာဖြစ်သည်။ ရီဒိုမှာ မိဘနှစ်ပါးလုံးမရှိတော့ပါ။ အမယ် (အမေ)က အငယ်ဆုံးကလေး မီးဖွားစဉ်က ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အဖယ် (အဖေ) သည်လည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရေခဲတောင်ကြား၌ ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။

မိခင်မီးဖွားစဉ် အားရှိစေရန် စားသုံးစေလို၍ ရေခဲတောင်ဝက်ဝံသည်းခြေရာထွက်သွားသည်။ မသွားမီ နတ်ဆရာခေါ်၍ မေးသည်။ နတ်ဆရာက ကလေးလည်း ကောင်းစွာမီးဖွားနိုင်မည်၊

ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသည့် ဝက်ဝံဖြူကြီးရလာပါမည်ဟု ဟောလိုက်သည်။ အဖယ်ကိုမသွားဖို့ အမယ်က တားသည်။ ဤကလေးကို မွေးနိုင်သည့်အား သူ့မှာရှိသည်ဟုပြောသော်လည်း အဖယ်က နားမဝင်၊ နတ်ဆရာ၏စကားသာအတည်ပြုသည်။ အချိန်လင့်၍ အဖယ်ပြန်မလာ။ အားလုံးက မျှော်ကြပြီ။ အမယ်က မီးဖွားရန် ခန္ဓာကိုယ်ကပြောနေပြီ။ နတ်ဆရာက ဘာမှမဖြစ်ဟုဆိုသည်။ ရေခဲတောင်နတ်က အနည်းငယ်စိတ်ဆိုးနေသဖြင့် ချော့ရန် မွေးထားသည့် အိမ်အောက်က ဝက်သားပေါက်မိခင်ကို နတ်ပူဇော်ရန်ခိုင်းသည်။ မနေ့ကမှ ဝက်သားလေးများမွေးသည်။ ဝက်မကြီးက နို့တိုက်လို့မှမဝသေး။ နတ်ဆရာ၏အမိန့်က သူ့ကို သတ်ရမည်။

နန်းရဲဒိဒင်းဒရွန်းမည်သည့်စကားမှမပြောနိုင်မီ လုံထယ်က လက်မြန်သည်။ ဓားချွန်ဖြင့် ဝက်သားအုပ်မကြီး၏နံကြားသို့ ထိုးသွင်းပြီးဖြစ်နေသည်။ ရဲဒိဒ် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အချိန်လင့်၍ အဖယ် ပြန်မရောက်လာသေး။ ရွာထဲမှ ဒူးဝါး ဖုန်လန်ဇီက လူစုကာ အဖယ်နောက် ထင်းရှူးမီးတိုင်များနှင့် လိုက်ရှာကြသည်။ အဖယ်မှာ ဝက်ဝံဖြူကုတ်ခံထားရသော မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်လျက်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် ဒဏ်ရာများနှင့် အသက်မပါသောခန္ဓာဖြင့် အဖယ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဤသတင်းကြားသည်နှင့် ဆွဲတားထားသည့်ကြားက မီးနေခန်းထဲမှ အမယ် ထွက်လာသည်။ ဤနေရာမှာပင် အဖယ်နှင့် အမယ် နှစ်ယောက်စလုံးက ရဲဒိဒ်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို ထားရစ်ကာ အပြီးခွဲခွာသွားပါတော့သည်။

နန်းရဲဒိဒင်းဒရွန်းက ဗိုလ်တ၏ အလယ်ဗဟိုတွင်ရှိသည့် မီးဖိုအနီး၌ထိုင်ရင်း အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်များ တစ်ခုစီပြန်မြင်

ယောင်နေမိသည်။ သူ့အနီးက တပ်ဖွဲ့ဝင်အမျိုးသမီးများ ပင်ပန်းလွန်းသည်ကြောင့် အိပ်နေကြပြီ။ အပြင်မှာ ဆီးနှင်းဖတ်များ ဝက်သစ်ချပင်နှင့်ထင်းရှူးပင်မြင့်ကြီးများပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသည့် အသံကြားနေရသည်။ တောင်ကြားလေတိုက်သံက လူတစ်ဦး လေချွန်နေသကဲ့သို့ စူးစူးရှရှအသံတွေဖြစ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းသောညများတွင် ဤအသံများသည် နန်းကို အဖော်ပြုနေသယောင်။ တိတ်တခိုးလွမ်းခဲ့ရသည့်ချစ်သူကို လုံထယ် ရန်ပြုမည်စိုး၍သာနေခဲ့ရသည်။ သူ့မှာလုပ်စရာတွေက များသည်။ အချိန်မီ ရောက်ခဲ့သဖြင့် လုံထယ်၏အကြံသိနေ၍သာ ကိုမင်းသူ၏အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် နောက်ဆုံးခေါင်ရည်တွင် အဆိပ်ကို ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်သေးသည်။ နော်မရီနာ ရှိနေသဖြင့် အချိန်မီခဲ့သည်။ အကြံမအောင်မြင်သောကြောင့် လုံထယ်က မကျေနပ်ချင်ပေ။

နန်း ကျောင်းတက်နေစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ လုံထယ် အဆောင်ရောက်လာတတ်သည်။ သူပြန်သွားလျှင် နန်းစိတ်ညစ်ရသည်။ အတူနေ မအေးအေးနိုင် မသိအောင် ဟန်ဆောင်နေရသည်။ အတော့်ကို စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည့် မောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကတိတည်သည်။ ပညာမရှိခြင်း၊ အသိမဲ့ခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်း၍ သနားဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါသာဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ နန်း၏အငယ်ဆုံးမောင်ကလေးကို မြစ်ကြီးနားက ကျမ်းစာသင်ကျောင်းမှတစ်ဆင့် အထက်တန်းပညာ သင်ခိုင်းခဲ့သည်။ သူက တော်သည်။ နန်းကို ချစ်သည်။ နန်းကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သူတို့မှာ ဒူးဝါးဖုန်လန်ဇီနှင့် ဖာသာလဖုန်းတို့ ဖြစ်သည်။ အမိမဲ့၊ အဖမဲ့ကို စောင့်ရှောက်၍ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်စေခဲ့သည်။ မောင်လေးကို အစိုးရဌာန

တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခိုင်းထားသည်။ ယခုတော့ မြစ်ကြီးနားမှ နောင်မွန်းကို ပြန်ရောက်၍နေပြီ။

နန်း သည်တစ်ခေါက် ရီဒမ်တွင် ကြာနိုင်သည်။ လက်နက်ကြီးသင်တန်းအတွက် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ပညာသင်ပေးမည့် သင်တန်းဆရာရောက်မည်။ သင်တန်းသားများက စီစဉ်ထားပြီး နေပြီ။ သည်အတွက် ရိုဒိုရိုနေမှဖြစ်မည်။ သူတို့ချည်း လွှတ်ထား၍ မဖြစ်၊ ကျန်းမာရေးသင်တန်းကို နောင်မွန်းမှာ တက်ခိုင်းမည်။ နော်မရီနာနှင့် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ နော်မရီနာကို ရီဒမ်သို့ခေါ်၍မဖြစ်၊ တစ်ဖက်က ဒေါက်တာမကို ရေခဲတောင် မင်းသမီးက ဖမ်းဆီးသွားသည်ဟု သတင်းကြီး နေဦးမည်။ ဤသင်တန်းဖွင့်နိုင်ရန်အတွက် ကိုမင်းသူထံ တစ်ခေါက် ပြန်သွားရမည်။ သူစီစဉ်မှသာ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။ တရားဝင် လုပ်ပိုင်ခွင့်သည် ICS မှာသာရှိသည်။ သူညွှန်ကြားလျှင် နော်မရီနာ ဘက်မှ အသင့်ပင်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏တိုင်းရင်းသားများ ကျန်းမာရေးအသိ ရှိလာဖို့လိုပြီ။

x x x x x

ဝက်ဝံကုတ်၍ရောက်လာသော လူနာကို အရေးပေါ် ကုသလိုက်သည်။ operation ပြုလုပ်နေစဉ် ဂျစ်ကားတစ်စီး အသံကြားလိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေသည်မို့ ထွက်မတွေ့နိုင်ပေ။ အမြဲဝင်လာနေကျဖြစ်သည့် စစ်ဘက်မှအရာရှိ တစ်ယောက်ဟု သူနာပြုဆရာမကြီးက ခွဲခန်းအတွင်း ဝင်လာပြောသည်။ ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင်ထွန်းဖြစ်မည်။ သူက နောင်မွန်းရောက်လာလျှင် အမြဲ ဝင်လာတတ်သည်။ သူ၏အစ်မ ဒေါက်တာခင်မာလာနှင့် ကျောင်းမှာ အတူနေခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပြီးတော့ ခင်မာလာက တောင်ကြီး၊

မရီနာမှာ ယခုမြို့လေးတွင် တာဝန်ကျသည်။ နော်မရီနာ တာဝန်ကျသောဒေသမှာ အလွန်အေးသည့်အတွက် တောင်ကြီးမှ သိုးမွေးဆွယ်တာအင်္ကျီပို့ပေးသည်။ လာပို့သူက ဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်၊ သူက မြစ်ကြီးနားမှာ တာဝန်ကျသည်။ ခင်မင်စရာ ကောင်းပြီး ပွင့်လင်းသိမ်မွေ့သည်။ ယခုတော့ ခွဲခန်းအတွင်း ဝင်နေသည်မို့ ထွက်မတွေ့ဖြစ်တော့ပေ။

လူနာအတွက် စိတ်ချရပြီမို့ အိမ်တွင် ခဏပြန်နားသည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ဂျီနာဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ပြီး ခဏမွေးနေလိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်း၌ တစ်နာရီကျော် ကြာမြင့်သည်မို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ဂျီနာတစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် သူ့အတွက် အလွန်အားကိုးရသည်။ စားသောက်ရေး ကိစ္စနှင့် အဝတ်လျှော်ခြင်းကိစ္စများ လှည့်ကြည့်စရာမလို။ နော်မရီနာ ကလည်း ဂျီနာကိုချစ်သည်။ ညီမငယ်လေးသဖွယ် ဂရုစိုက်သည်။ ရဝမ်မလေးပါ။ မရီနာ ဤဒေသသို့ရောက်လာချိန် ဒေသခံ ဆရာများနှင့် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ လှိုက်လဲ့ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသည့်အတွက် ရင်ထဲနှလုံးတွင်းမှ ကြည်နူးနှစ်မြို့ခဲ့ရသည်။

နော်မရီနာ ဤဒေသသို့ရောက်လာပြီး မကြာပါ။ ဆရာမ တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ဂျီနာရောက်လာ၍ အဖော် ရသွားသည်။ ထူးခြားစွာ တုန်လှုပ်မိသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ယခင်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သည်နေ့ကဲ့သို့ပင် အရေးကြီးလူနာကို အချိန်မီ ကုသပေးနိုင်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကာ ရဝမ်မလေး ဂျီနာဖျော်ပေးသော ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ဝါးကွပ်ပျစ် အခင်းလေးပေါ်၌ ခဏနားနေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခြံဝသို့ ကြည့်သောအခါ အတော်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အမေရိကန် မိုးကာအင်္ကျီ (mackintosh jacket) ကို ဝတ်ဆင်ပြီး နော်မရီနာအိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံးတွင် လက်နက်ကိုယ်စီပါသည်။ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သူမှာ မည်သည့်လက်နက်ကိုမှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိပေ။ တောဆောင်းဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ မရီနာတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ကျန်လူများက အိမ်နီးဝန်းကျင်၌ အသင့်အနေအထား ယူထားကြသည်။

ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူက တံစက်မြိတ်အောက်ရောက်သည်အထိ ဝင်လာသည်။ နော်မရီနာ ထိုင်ရာမှ နေရာမရွေ့ဘဲ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် အသက်နှင့်ခန္ဓာမြဲတော့မလားဟု တွေးနေမိသည်။ ဤဒေသတွင် နာမည်ကြီးသော ရေခဲတောင်မင်းသမီးအကြောင်းကို ကြားဖူးသည်မှာကြာပြီ။ ယခုကဲ့သို့ နဖူးတွေ၊ ခြူးတွေ၊ မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ မိမိသည် စိတ်စေတနာ အပြည့်နှင့် နိုင်ငံ၏အကျိုးငှာ တိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်စုများအတွက် ကျန်းမာရေးကိစ္စအဝဝကို ရိုးသားစွာဆောင်ရွက်နေသူဟု ခံယူထားသည်။ ထို့ကြောင့် သတ်လျှင်လည်း အသေခံမည်။ ထားလျှင်လည်း နေမည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားလိုက်တော့သည်။

“ဒေါက်တာ နော်မရီနာ... ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ နော်မရီနာပါ ရှင့်”

“သေချာကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို”

ဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်များခါချလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှန်ကိုအသာဖြုတ်လိုက်ကာ ရှေ့က စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ် နန်းရိုဒိုဒင်းဒရွန်း ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ နန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် နော်ရဲ့ နန်းပါ၊ မှတ်မိပြီလား၊ နန်းရိုဒိုဒင်းဒရွန်းလေ”

ပီပီသသပြောလိုက်သည့် မြန်မာစကားကို ဤတောင်တန်းဒေသမှာ ကြားရခဲ့သည်။ ရဝမ်သံလေးရောစွက်နေသဖြင့် တစ်မျိုးနားထောင်၍ကောင်းသည်။

“အို နန်း သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရယ်”

ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောမပြနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ထိုင်နေရာမှထကာ လက်ကိုတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်မိသည်။ အချိန်ကြာသည့်တိုင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွှတ်တမ်းဆွဲထားကြသည်။ ဝေးကွာသွားကြသည်မှာ ကာလအတော်ကြာပြီ။ နောက်ဆုံးနှစ်မတိုင်မီက နန်း တက္ကသိုလ်မှပျောက်သွားသည်မှာ ယခုမှ ပြန်တွေ့ကြရသည့်အချိန်ထိပင်ဖြစ်သည်။

နန်းက ဂျီနာဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း ဆေးရုံဘက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“နန်းအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့မောင်လေးပါ၊ ဝက်ဝံကုတ်တဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာ၊ အဲဒီအခြေအနေလေးကို သိချင်တာရယ်၊ နောက်တစ်ခုက သူငယ်ချင်းကို သိပ်တွေ့ချင်တာကြောင့် နန်း လာတွေ့တာပါ”

“ဪ အဲဒီလူနာ အခြေအနေကောင်းနေပါပြီ၊ ကုသမှုအောင်မြင်တယ်လေ၊ အချိန်မီရောက်လာတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မကြာမကြာ နန်းရောက်လာမှာပါ၊ နော်ကို နှင်းမှုန်တစ်ပွင့်တောင် မထိခိုက်စေရဘူး၊ ရဲရဲသာတာဝန်တွေထမ်းဆောင်ပါ၊ နန်းကတိပေးတယ်၊ နန်းတိုင်းရင်းသားတွေအတွက် လာပြီးအလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေပဲ၊ ဘာထိခိုက်စရာများလို့မှလဲ နော်ရယ်၊ နန်းလည်း မကြာမကြာလာမယ်၊ နန်းအဖွဲ့

ထဲကလည်း တက်စေချင်သူတွေကိုလွှတ်ပေးပြီး သူငယ်ချင်းရဲ့ သင်တန်းမှာ သင်ယူခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပြည်နယ် တိုးတက်မယ့်ကိစ္စလေ၊ ဒါပေမဲ့ နန်းက ဆန့်ကျင်တဲ့အဖွဲ့က ဖြစ်နေတော့ တစ်မျိုးကြည့်စိစဉ်မှာပါ။ နန်းသူငယ်ချင်းရဲ့အလုပ်ကို မထိခိုက်စေရဘူး၊ နန်းဘက်က ကျိန်းသေအာမခံချက်ပေးနိုင်တာက နော်ကို ဘယ်အဖွဲ့ကမှ ဟန့်တားနှောင့်ယှက်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။”

နော်မရီနာ အလွန်ဝမ်းသာသွားပါသည်။ တကယ်တော့ အားလုံးဟာ သွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေပါ။ ယခင်က အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်တစ်ခု ပျက်စီးယိုယွင်းစပြုချိန်ကာလ၌ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ် ရန်ကုန်မှဆုတ်ခွာချိန် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်သည့်အခါ မြန်မာစစ်ပုလိပ်မှခေါ်ယူထားသည့် ဆာဒေါ်မန် စမစ်၏ကိုယ်ရံတော် ကရင်တပ်ဖွဲ့သည် ဘုရင်ခံနှင့် မလိုက်တော့ဘဲ လမ်းမှာပင် ထွက်ပြေးကုန်သည်။ သူတို့၏ သားသမီးနှင့် ဇနီးများ ရှိရာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသသို့ အများဆုံးပြေးကြသည်။ အုပ်ချုပ်မှု ပျက်သုဉ်းသည့်ကာလတွင် မိမိတို့၏ သားသမီးနှင့် ဇနီးတို့ကို လူဆိုး၊ သူခိုး၊ ဓားပြများရန်မှ ကာကွယ်ခြင်းသည်သာ အမှန်ဆုံးဟု သူတို့ ယူဆကြသည်။ ဓနုဖြူတွင် ဖြစ်ပျက်သည့်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံရေးသမား အချို့၏ ပုံကြီးချဲ့မှုကြောင့် ကရင်-ဗမာ ရန်စမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နော်မရီနာ၏ဖခင်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားမဟုတ်။ ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ဘားအံသို့ ပြန်သည်။

ထို့အတူပင် အုပ်ချုပ်မှုမရှိတော့သည့်ကာလတွင် ဗမာ များသည်လည်း လုံခြုံသည်တော့မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်က ရန်ကုန်ကို ဝင်ရန် စစ်တောင်းနယ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်တွင် စစ်တောင်းတံတားကြီးကို ဖျက်ဆီး လိုက်သည်။ ရန်ကုန်သို့ အလွယ်တကူဝင်ရောက်မတိုက်ခိုက်နိုင်ရန်

ဟန့်တားနိုင်စေဖို့အတွက် ဆာဒေါ်မန်စမစ်တို့က ဖေဖော်ဝါရီလ နောက်ဆုံးပတ်ထိ ရန်ကုန်၌ရှိနေသည်။ စစ်သတင်းများစောင့်၍ နားထောင်ရင်း ရန်ကုန်ကို နောက်ဆုံးဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအုပ်ချုပ်မှုအစိုးရအဖွဲ့တွင် ဆာဒေါ်မန်စမစ်နှင့် အရာရှိအနည်းငယ်သာကျန်တော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်တွင် နောက်ဆုံးသတိပေးချက်ကို အုပ်ချုပ်မှုအစိုးရက ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် တာဝန်ကျသူများမှအပ အမှုထမ်းအားလုံး ထွက်ခွာသွားကြ ရပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်၏အချက်အချာကျသော နေရာများ ဖောက်ခွဲရန်ကိစ္စကို သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ဝေဘဲလ်၏ သံကြိုးတစ်စောင်ကြောင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့သည်။ “ကိုယ်တိုင်မစစ်ဆေးမီ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်းမပြုပါနှင့်ဦး” ဟူ၍ ကြေးနန်းစာရောက်လာသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တော်သည် အင်္ဂလိပ်၏ ဖျက်ဆီးခြင်း မခံရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ နော်မရီနာ၏ဖခင်က ဤအချိန်၌ ဘားအံပြန်ရောက်နေချေပြီ။ ရည်ရွယ်သည်က အုပ်ချုပ်မှုပျက်နေပြီ။ မိမိ၏မိသားစုကိုကာကွယ်နိုင်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိပါ။ ဆာဒေါ်မန်စမစ်နောက် လိုက်စရာမလိုဟု ခံယူထားသည်။ သို့သော် ဓနုဖြူတွင် အဖြစ် အပျက်အချို့ကြောင့် အထင်လွဲစရာတွေဖြစ်ကုန်သည်။ ကံကြမ္မာကဆိုးနေပြီ။ လူမျိုးရေးအထင်လွဲစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မယုံသင်္ကာတွေဖြစ်ကုန်သည်။ သွေးခွဲစနစ်၏ သံသယသည် တိုင်းရင်းသားများရင်ထဲတွင် စတင်စွဲမှတ်နေပြီ။ နော်မရီနာ၏ဖခင် စောဝေလံတန၏မျက်နှာမှာ ပြိုလုလုမိုးနှယ် ညိုမည်း၍နေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့တော့ မဖျက်ဆီးခဲ့ပါ။ တိုင်းရင်းသား များမှာ ဝါးအစည်းဖြေသည့်အလား ပြေကျခဲ့ပါပြီ။

လွတ်လပ်ရေးမရသေး။ တိုင်းပြည်၏အာဏာမတည်ငြိမ်သေး။ အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက် မြန်မာတချို့ အုပ်ချုပ်ဆဲကာလ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း မရှိတော့ပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရတော့လည်း ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း ရန်စောင်နေသည်။ ပြည်နယ်ခွဲထွက်လိုသော ဆန္ဒများတင်ပြလာကြသည်။ ပြာပုံနီးပါး စစ်ဒဏ်ခံရသည့်နိုင်ငံ၊ လဲရာမှပြန်မထနိုင်မီ အားခဲကာထသော်လည်း ခူးဆစ်က မခိုင်ဆိုသလိုပင်။ အားထားရလောက်သည့် အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များ တိုင်းပြည်အတွက် မွေးထုတ်မပေးနိုင်သေးသည့် ကာလ၊ ကွဲပြားပြား၊ အာဏာလုလိုက်ကြနှင့် နိုင်ငံရေးကစားသမားတို့၏လက်ဝယ် မျက်နှာငယ်နှင့် မျက်ကလဲဆန်ပျာပညာသင်ခဲ့ရသည့် ကျောင်းသားများ၏ ဘဝ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ကျောင်းသားခွဲခြား၍မရသည့် အချိန်အခါ၌ အချို့လည်း အယူလွဲကာ တောထဲရောက်ကုန်သည်။ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်လာ၍ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ချိန်တွင် အရောင်စွန်းထင်းလာသည့် ကျောင်းသားများ ပါလာသည်။

ဆက်၍ဆက်ကာဖြစ်လာသည့်အရေးကိစ္စက ကရင်တပ်များ တောခိုကုန်ပြီ။ အင်းစိန်နှင့် ခဝဲခြံတိုက်ပွဲများ အခြေအနေဆိုးပါးသည်။ သံတောင်နှင့်တောင်ငူတိုက်ပွဲတွင် အချင်းချင်း သတ်ကြ ဖြတ်ကြနှင့် စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်ကုန်ပြီ။ တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး ဘာတစ်ခုမှ မဆောင်ရွက်နိုင်မီသွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျနေသည့် ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေရသည်။ တရုတ်ပြည်နိုင်ငံရေး ဖြေရှင်းသည့်ကိစ္စက ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲသို့ ဝင်ရှုပ်လာပြန်သည်။ ဤကာလတွင်းမှာ နော်မရီနာတို့ တက္ကသိုလ်တွင် ဆေးပညာသင်နေဆဲဖြစ်ရာ အပါးက “ငါ့သမီး ပညာတတ်ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူဘာလာပြောပါစေ၊ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့၊ ဒါမှ အပါးဖြစ်စေချင်တဲ့ ပန်းတိုင်၊ ရည်မှန်းချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်

ကိုင်မိမှာ၊ အပါးတို့မှာ ပညာမတတ်လို့၊ အသိပညာနည်းပါးခဲ့လို့၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့လို့ တစ်ပါးကျွန်ဘဝရောက်ခဲ့ရတာ၊ သွေးတိုးတာကို မသိခဲ့တာ၊ သမီးတို့ဘဝမှာ အဲဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့၊ တစ်ပါးကျွန်မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ တို့အားလုံးဟာ ဒီမြေမှာနေ၊ ဒီရေကို သောက်၊ ဒီမြေကအသီးအပွင့်တွေကို စားနေရတာ၊ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ နိုင်ငံပါ၊ အပါးက ငွေပေါလို့ ကျောင်းထားတာမဟုတ်ဘူး၊ တို့လူမျိုးတွေ သူများနောက်ကျမှာစိုးရိမ်လို့၊ အောက်ကျမှာကို မလိုလားလို့ အပါးကိုယ်စား သမီးကိုဖြစ်စေချင်တာ၊ ဒါဟာ အပါးအဖြစ်စေချင်ဆုံးဆန္ဒပါ” ဟူ၍ပြောခဲ့သည်။ ယခု လာပြောနေသူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းက တူညီသည်။ နန်းကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ လေးစားမိသည်။

“သူတို့ဘက်ကကြည့်ရင် ကိုယ်ကသစ္စာဖောက်သူ၊ အစိုးရကို အာခံသူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ကိုယ့်ရဲ့တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ် သစ္စာမဲ့ ရာကျမှာပေါ့၊ သူတို့တောင်ယာတဲနဲ့ တောင်ပေါ်မှာ နေသူတွေပါ၊ ဥပဒေဆိုတာလည်း ဘယ်မှာသိပါ့မလဲ၊ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း နေထိုင်လာကြသူတွေလေ၊ တို့တောင်ပေါ်ဒေသတွေကို သမ္မာကျမ်းစာသင်ဆရာတွေ တောင်တန်းတွေကို ကျော်နင်းပြီးရောက်လာကြတာ၊ သူတို့သင်တဲ့ စာတွေ၊ အသိပညာတွေနဲ့ နန်းတို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ၊ ဒါတွေအားလုံးကို နော်လည်း သိပြီးသားပါ။ အခု ကိုယ်သိသလောက် တတ်တဲ့ပညာတွေနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးကို တိုးတက်စေရမယ်၊ ကိုယ် အာဏာလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ပြည်မကလည်း ထင်သလောက်မတိုးတက်သေးဘူး၊ ဒါဆို ကိုယ့်ပြည်နယ်အတွက် ဝေးနေသေးတယ်၊ ကိုယ့်ပြည်နယ်အတွက် အနှောင်အဖွဲ့မရှိ လှုပ်ရှားနေချင်တယ်၊ ဒါကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်၊ ခံယူချက်က လူသတ်တာ နန်းမကြိုက်ဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်း

သာသာယာယာနဲ့ အပူပင်မဲ့ သည်မြေ၊ သည်တောင်တန်းကြီးတွေ
 နေရာအနှံ့ သွားလာနိုင်စေရမယ်၊ ဘယ်လူမျိုးကမှ ထိပါး
 အုပ်ချုပ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ နှိပ်စက်တာမခံစေရဘူး၊ ပြည်နယ်
 တောင်တန်းမခွဲခြားနဲ့၊ အုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့အစည်းထဲမှာလည်း
 တို့တောင်တန်းသားတွေပါရမယ်၊ တို့တောင်တန်းသားတွေ
 ပညာတတ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် နေ့ကို ပြောနေတာ”

အချိန်အတော်ကြာသည်ထိ စကားများပြောဖြစ်သည်။
 အပါး ပြောခဲ့သလိုပင် အကြောင်းအရာသာ ကွာခြားသွားသည်။
 ရည်ရွယ်ချက် ဦးတည်ချက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသည်။
 နန်းတို့အဖွဲ့ပြန်သွားကြသောအခါ၌ နော်မရီနာ၏ရင်ထဲတွင်
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စွာ
 တွေးခေါ်ဝေဖန်ပိုင်းခြားကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်နှင့်ဘဝကို
 အနှောင်မဲ့ကင်းစွာနေလိုသည့် ဝေဒနာ။ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်း
 ဘောင်အကျဉ်းလေးမှ ရုန်းထွက်လိုသည်။

သက်မကို ညင်သာစွာချလိုက်ရင်းဖြင့် နော်မရီနာ
 ရေခဲတောင်ကြီးများဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖွေးဖြူ
 နေသော ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထွတ်ကို ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးအုပ်
 နေသဖြင့် ကောင်းစွာမမြင်နိုင်၊ လွင့်ပါလာသည့် ဖြူဖြူလွလွ
 နှင်းဖတ်ကလေးများ ထင်းရှူးပင်မြင့်ပေါ်တွင် အပ်ချောင်းများ
 ကဲ့သို့ ရှည်သွယ်သွယ် ရွက်နုနုမှာ တွဲလွဲခိုလျက်၊ အပြင်မှာ
 အအေးဓာတ်ပိုများလာပြီ။ ဂျီနာက အိမ်အလယ်မှာရှိသည့်
 မီးဖိုကိုထင်းထပ်ထည့်နေသည်။ ထင်းရှူးရနံ့သင်းသင်းလေး
 မွှေးပျံ့လာသည်။ မကြာမီ နွေးထွေးလာတော့မည်။

လေကခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တိုးဝင်လာသဖြင့် ခန်းဆီး
 ပိတ်စများ လှုပ်ခါနေသည်။ ဇော်ထူးရယ် ပြတင်းတံခါးများ
 လိုက်ပိတ်နေသည်။ သည်နေ့ အအေးဓာတ်ပိုလာသည်။ သာမို
 မီတာ ပြဒါးတိုင် ချိတ်ဆွဲထားရာ အိမ်ခန်းအလယ်တိုင်ကို အမှတ်
 မထင်ကြည့်လိုက်တော့ အနုတ်လေး။

အိမ်အလယ်မှမီးဖိုကိုအရှိန်ရစေရန် ထင်းရှူးသား ထင်းခြမ်း
 များ ထပ်ထည့်နေသည်။ အခန်းလုံသွားသဖြင့် နေထိုင်ရသည်မှာ
 နွေးထွေးလာသည်။ မီးခိုးများအူ၍ ခေါင်းတိုင်မှ ထိုးတက်သွားသည်။
 အုတ်စိမ်းအုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် အုတ်ကြွပ်မိုး
 တိုက်ပုကလေးဖြစ်သည်။ ဤအရပ်မှာ ရာသီဥတု စွတ်စို
 ချမ်းအေးလွန်းသည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးခြိမ်းသံကြားနေရသည်။
 ဝှမ်းကပ်နှင့်နေလည်း အအေးပိုသည့်အခါတွင် မီးဖိုနှင့်နေမှ
 အဆင်ပြေသည်။ ထူးရယ် ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့်ခေါမုန့်လာထားပေး
 သည်။ ဖတ်လက်စ တိုင်းရင်းသားများ ရိုးရာဥပဒေလေ့ထုံးစံများ
 စာအုပ်ကို ဘေးသို့အသာချထားလိုက်သည်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား
 များ၏ဘဝများ၊ နေထိုင်လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည့် ရုန်းကန်
 လှုပ်ရှားမှုများ မတူညီကြသည့်ကံတရားကိုပင် အပြစ်ပုံချရ
 မည်လား။ မင်းသူ၏အတွေးများက အတိတ်သို့ ပြန်လည်
 ခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။

ညဉ့်က အကျည်းတန်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးဒဏ်ပိုခံ
 လာရသည်။ တောင်တန်းပြည်မခွဲခြားခဲ့သော နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်
 အစိုးရပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ဥပဒေများကိုလေ့လာရင်း မီးလင်းဖိုမှ
 မီးခဲများက အရှိန်လျော့စပြုနေပြီ။ ဇော်ထူးရယ်တစ်ယောက်
 မီးဖိုဘေးတွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည့်
 ကလေးတစ်ယောက်လိုပင်၊ လပ်နေသည့် စောင်ကို အသာအယာ

ဆွဲခြံပေးလိုက်သည်။ နာရီကြည့်တော့တစ်နာရီစွန်းသွားပြီ။ အနီးမှထင်းရှူးခြမ်းများ ယူထည့်လိုက်သည်။ မီးအရှိန်ရစေရန် အနည်းငယ်လေပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြင်ပလေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ထင်းရှူးဆီ အရည်ပျော်ကာ မီးအရှိန်ရလာသည်။ ပြတင်းမှန်များ၏ ဘောင်တန်းများအပေါ် နှင်းဖတ်ဖြူဖြူတို့ တင်ကျန်နေသည်။ အိမ်အမိုးစွန်းတံစက်မြိတ်မှ ပျော်ဆင်းလာသည့် နှင်းရည်စက်တို့ စုဝေးကာ ရေအဖြစ်ကျဆင်းနေသည်။ တစ်ပေါက်ချင်း၊ တစ်စက်ချင်းကျနေသံက နာရီစည်းချက်အတိုင်းပင် ရသမြောက်သည်။ ဂီတသံစဉ်ကဲ့သို့သာတည်း။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးရင်း ငယ်စဉ်ကဘဝကို သတိရမိသည်။ မင်းသူသုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် အဖေသည် လျှပ်စစ်ကော်ပိုရေးရှင်း၌ အလုပ်ဝင်နေပြီ။ မြို့နယ်တစ်ခုတွင် တာဝန်ခံတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေသောအချိန်တွင် အမေက အဖေနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်သွားသည်။ မင်းသူနှင့်မမတို့ကို အဘိုးအဘွားများနှင့် ခဏထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးနှင့် အဘွားတို့ကို ပို၍ခင်တွယ်သည်။ အထူးသဖြင့် အဘွားက မင်းသူကို ပိုချစ်သည်။ မမကို အဘွား၏အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သောင်းကြည်က ပို၍ချစ်သည်။ အချိန်အားလျှင် ချစ်တီးဘုရားလမ်းတွင်ရှိသည့် အမေသောင်း၏အိမ်မှာသာ အနေများသည်။ မောင်နှမဖြစ်သော်လည်း အတူနေခဲ့သည်။ မမက ချစ်တီးဘုရားလမ်းမှာ နေသလို မင်းသူကလည်း အဘွားအိမ်က မခွာပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်တီးဘုရားလမ်းကအိမ်သို့ အလည်သွားရန် အဘွားခေါ်သည်ကိုပင် မလိုက်ချင်။ အဘွား၏အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဘကြီးဘဖေကို မင်းသူ ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်သို့ အဘွားသွားလျှင် နေခဲ့ချင်သည်။ သို့သော် အဘွားက

အတင်းခေါ်သောကြောင့် မင်းသူမှာ ခြေထောက်နောက်ကန်ပြီး လိုက်ရသည်။

ဘကြီးက စည်းစနစ်ကြီးသည်။ ဧရာဝတီသင်္ဘော ကုမ္ပဏီတွင် အရာရှိဖြစ်သည်။ အဘွား၏အစ်မဖြစ်သူ အမေသောင်းက အပျိုကြီးပီပီ ဇီဇာကြောင်သည်။ မမကိုပို၍ချစ်သည်ဟု ထင်သည်။ မင်းသူ ငယ်စဉ်ကပင် ခွဲခြားသည်ကို မကြိုက်၊ ရင်ကလည်းသား၊ ကျောကလည်းသားဖြစ်စေချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ မြို့တော်ဝန်ဦးရွှေစင်၏မျိုးရိုးဆက် အညာသား မလှိုင်ပန်းအိုင်ဘက်က ဖြစ်သည်။ မိဘများက အဘနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်ကိုမကြိုက်၍ အဘွားကိုပစ်ပယ်ထားသည်။ မိဘများမရှိတော့သည့်အချိန်မှ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဦးဘဖေက ပြန်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားကို ခပ်စိမ်းစိမ်းဆက်ဆံသည်။ သို့သော်လည်း မမကိုတော့ ချစ်သည်။ ဘကြီးက မင်းသူပါလာလျှင် မကြိုက်။ အဘွားက ဘကြီးခေါ်မှသွားသည်။ သွားတိုင်းလည်း မင်းသူလိုက်ရသည်။ သို့သော် မျက်နှာသာပေးခြင်းမခံရ။

ပြည်တွင် မီးစက်ကြီးအသစ် တပ်ဆင်သည့်နှစ်၌ မင်းသူကို ပြည်သို့လိုက်နေရန် အမေလာခေါ်သည်။ အဘွားက စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ အမေသောင်းနှင့် ဘကြီးဘဖေက မမကိုတော့ ခေါ်မသွားရန် ပြောသည်မို့ ထားရစ်ခဲ့ရသည်။ မင်းသူက ငယ်သေးသည့်အရွယ် ဘာမှမသိတတ်သေး။ လူကြီးတွေက လိုက်သွားဆို၍သာ ကားစီးရမည်ကိုတွေး၍ ပျော်နေသည်။

ကားပေါ်တက်ခါနီး အဘွားကိုကန်တော့သည့်အချိန် လက်ရှည်အင်္ကျီအဖျားထောင့်စွန်းနှင့် မျက်ရည်သုတ်နေသော အဘွားကို မင်းသူမြင်တော့ ငိုချင်လာသည်။ မမက လက်ကလေး တပြပြနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အချိန်ကာလအထိ

ခွဲ၍ နေကြရဦးမည်မသိနိုင်ပါ။ မင်းသူ ပြည်တွင်နေရစဉ် တစ်ချိန်လုံး အဘွားနှင့်မမကို သတိရနေသည်။ အနီးနားမှာ အဖေနှင့် အမေတို့ရှိနေကြသည်ပဲ။ အဘယ့်ကြောင့်များ အဘွားနှင့်မမကို လွမ်းနေရသနည်း။ မပြည့်စုံသည့်သဘောကို ထိုအချိန်က မင်းသူ နားမလည်နိုင်သေး။ အဘိုး၊ အဘွား၊ မမတို့နှင့် အဖေ၊ အမေတို့၏နားခိုရာ ဤအိမ်ကြီးတွင် သာယာချမ်းမြေ့စွာ နေလိုသည်။ ယခုတော့ မင်းသူတစ်ယောက်တည်းသာ။ အဖေက စက်ရုံတည်ဆောက်နေသည်မို့ မအားပါ။ မေမေက အိမ်မှုကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စများ ယှက်နွယ်ကာ ဧည့်ခံရ ပြောဆိုရနှင့်မအားနိုင်။ ကလေးဆို၍ မင်းသူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အဖေ၏မျက်နှာနှင့် အားလုံးက ချစ်ကြသည်။ အဖေက အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် အိမ်မှာနေရသည့်အချိန်သိပ်မရှိ။

တစ်ယောက်တည်း ကစားဖော်မရှိ၊ လူကြီးများ စကားပိုင်း များအနီးတွင်သာ အနေများသည်။ ရွယ်တူကလေးများမရှိပေ။ ကျောင်းလည်းနေ၍မရသေး။ အနေကြာလာသည့်အခါ နေသားတကျဖြစ်၍သွားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ညီလေး၊ ညီမလေးများ ထပ်ရလာသည်။ အဖေတို့က BEME တပ်တွင်း၌ ကျောင်းတက်နိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ မီးစက်ဝန်းအတွင်းမှ ကလေးကျောင်းတက်ဖော်များ၊ ကစားဖော်များရလာသည့်အတွက် မင်းသူ မပျင်းတော့ပါ။

ကျောင်းက အနည်းငယ်ဝေးသည်။ ပြည်မြို့မြောက်ဘက် ဝင်ပေါက် မီးရထားသံလမ်းအနီးထိ သွားတက်ရသည်။ တပ်က သံလမ်း၏မြောက်ဘက်တွင်ရှိနေသည်မို့ မြို့တွင်းနှင့်အလွမ်းဝေး သည်။ မင်းသူတို့နေသည့်စက်ရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လေယာဉ်ကွင်းရှိသည်။ ဆိုက်ကားကို လပေးနှင့်ငှားပြီး

ကျောင်းတက်ရသည်။ မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ ကျောင်းမှန်မှန် တက်ရ သည်။ တပ်တွင်းကျောင်းမို့ စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဤသို့နှင့် မင်းသူတို့ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါသည်။ နောက်ပြီး မင်းသူမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ထပ်ရသည်။ ဘဝမှာ မင်းသူအတွက် အစ်မ တစ်ယောက်အပြင် တွယ်တာစရာ တိုးလာသည်။ သည်အချိန်မှာ ဘဝတစ်ဆစ်ပြောင်းပြန်သည်။ မြေလတ်မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အခြေအနေဖြစ်လာသည်။ အဖေက ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို အလုပ်ပြောင်းလိုက်သည့်အတွက်ကြောင့် မင်းသူ အမေ၏ ရွာသို့ ပြောင်းနေရတော့သည်။ အဘွားရှိရာ ရန်ကုန်သို့မပို့တော့ပါ။ သည်သတင်းကို အဘွားကြားသည်နှင့် ရန်ကုန်မှဆင်းလာပြီး အမေ့ရွာသို့လိုက်လာကာ မင်းသူကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ပါတော့သည်။ သို့နှင့် မင်းသူတစ်ယောက် အဘွားရှိရာရန်ကုန်သို့ ပါသွားတော့သည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ အိမ်မျက်စောင်းထိုးမှ ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးမြင့်တွင်အပ်ကာ ကျောင်းဆက်တက်စေသည်။ နတ်စင် လမ်းထိပ် ပြည်လုံးချမ်းသာဘုရားအနီးမှ မူလတန်းကျောင်းသို့ ဆရာမကြီးနှင့် အတူသွားရပါသည်။ မည်သည့်အရပ်၌နေရသည် ဖြစ်ပါစေ ကစားမက်ပြီး အလိုလိုက်သော အရပ်တွင်ပျော်သည်မှာ ကလေးသဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင် နေ့လယ်မုန့်စား ဆင်းချိန်၌ နို့တစ်ခွက်အမြဲတိုက်သည်။ ကျောင်းသားတိုင်း သောက်ရသည်။ မမနှင့် အသက်ငါးနှစ်ကွာသည်မို့ မမက အလယ်တန်းကျောင်းတွင် တက်နေပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ကျောင်းချင်းက မတူပါ။ မင်းသူ၏ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်တွင် အဘိုးအဘွားများနှင့် နေရသည်များသည်။ အမှန်တကယ် ကျောင်းနေရတော့မည့် အချိန်တွင် အဖေတို့ဆီပြန်ရောက်သည်။ ဤအချိန်၌ အဖေတို့ မည်သည့်မြို့မှမပြောင်းရတော့ပါ။ မြေလတ်မြို့ကလေးတွင် အခြေတကျဖြစ်နေပါပြီ။

ဤအချိန်ကစပြီး ရန်ကုန်နှင့်ကင်းကွာခဲ့ရသည်။ အလယ်တန်းကို မြေလတ်မြို့လေးတွင် နေခဲ့ရသည်မှာ အထက်တန်း အောင်သည် အထိပင်ဖြစ်သည်။ ဝေးကွာသောအရပ်မှာသာ အနေများခဲ့သောကြောင့် ညီမလေးနှင့်ညီလေးများက မင်းသူကို မခင်တွယ်သလိုခံစားရသည်။ သူတို့တွေ သိတတ်လာသည့် အချိန်ကစပြီး မင်းသူက အဝေးမှာနေရသည်က များသည်။ အနေဝေးသည့်အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာ လာသည်။ တွယ်တာကြင်နာတတ်သည့်မေတ္တာများသည်လည်း အေးစက်လာသည်။ ထို့အတူ မမသည်လည်း မင်းသူနှင့် အနေဝေးသည်။ မင်းသူတက္ကသိုလ်တက်သည့်အချိန်တွင် မမက အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့ယောက်ျားတာဝန်ကျသည့် မော်လမြိုင်သို့ လိုက်နေသည်။ အဘိုးနှင့်အဘွားလည်း အဘိုး၏ဇာတိဖြစ်သော မလှိုင်ပန်းအိုင်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ သည်တော့ မင်းသူဘဝက အဆောင်နေကျောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဘွားကိုလွမ်းသည့်အခါ နိဗ္ဗာန်လမ်းဘက်ရောက်သည်။ ငယ်စဉ်ကနေခဲ့သည့်အိမ်ကလေးသည် ယခု တိုက်အိမ်ကလေး ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ရှေ့က တမာပင်ကြီးမရှိတော့ပေ။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ခူးရောင်းခဲ့သည့် ဆောင်တော်ကူးပန်းနွယ်ပင်ဆို အစပင်ရှာမတွေ့နိုင်ပေ။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အရာအားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပြီ။

မောရစ်ကောလစ်ရေးသည့် မြန်မာပြည်၏နောက်ဆုံး စစ်ပွဲများ စာအုပ်ကို စင်ပေါ်မှဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တိုင်းရင်းသား ဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းသည့်အချိန်ကာလကို အနီးဆုံးလေ့လာနိုင်ရန် ရှာသည်။ ထိုစဉ် လုံထယ်အိပ်ရာမှနိုးလာကာ

“ဟာ ဆရာ မအိပ်သေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်ကော်ဖီဖျော် လိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေကွာ မင်းတစ်ရေးနီးပြီထင်တယ်၊ ငါလည်း အိပ်တော့မှာပါ။ ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့၊ မနက်ဖြန် သင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်ပွဲတက်စရာရှိတယ်၊ မနီးရင် နှိုးဦးနော်၊ ကြားလား ထူးရယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဒေါက်တာနော်မရီနာကလည်း ဆရာ့ကို သတိပေးဖို့ ပြောထားပါတယ်”

ထူးရယ်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လိုချင်သော အကြောင်း အရာကို ရှာလိုက်သည်။ ပြီးမှ စာရွက်တစ်ရွက်ခေါက်ပြီး ညှပ်ကာ စာအုပ်နှစ်အုပ်ပူး၍ အလုပ်စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ အပြင်တွင် သိပ်သည်းစွာကျနေသော နှင်းမှုန်များက သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်များပေါ် တွဲလွဲခိုလျက်။ အချို့က ကွာကျလာသည်။ မီးအရှိန်ရလာသည်နှင့် အခန်းအတွင်း နွေးထွေးလာသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် နော်မရီနာ၏သားဖွားသင်တန်းဖွင့်ပွဲရှိနေသည်။ ရှိသည့်ဆရာမအင်အားနှင့် သင်တန်းကိုဖြစ်အောင်ဖွင့်ရမည်။ ကျန်းမာရေးအသိဟောပြောကာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများ စွမ်းနိုင်သလောက် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်လျက်ရှိနေသော ဒေါက်တာ နော်မရီနာကို လေးစားသည်။ တောင်တန်းနယ်မြေ ဒေသပေါင်းစုံမှလာ၍ တက်ရောက်ကြမည်။ မင်းသူနေထိုင်သည့် အိမ်နှင့်မနီးမဝေး။ ယင်းသို့သောအလုပ်ကိစ္စများကို မိမိ သဘောနှင့်ပြုလုပ်၍မရ။ အထက်အဆင့်ဆင့်စာတင်ပြီး ခွင့်ပြုမိန့် ကျမှသာ ဖွင့်ရသည်။ ခွင့်ပြုမိန့်ကျလာသည့်နေ့က မရီနာ တစ်ယောက်တည်း မင်းသူရုံးသို့ရောက်လာကာ ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြောသည်။ နန်းလည်း ရောက်လာမည်ဟု ပြောသွားသည်။

နန်းနှင့်အဆက်အသွယ်မရသည်မှာကြာပြီ။ နော်မရီနာထံ
 နောက်ဆုံးဝင်လာသည့်အခေါက်က မင်းသူ့ဆီဝင်လာသည်။
 သင်တန်းဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် နော်မရီနာကို ကူညီပေးရန်
 ပြောသည်။ သင်တန်းဆင်းပွဲတွင် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ၊
 သင်တန်းသားများကို အပြီးပေးအပ်လိုက်မည့် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ
 ကိရိယာပစ္စည်းများကိုလည်း ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် ဝယ်လာမည်
 ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။ ထို့အတွက် လေကြောင်းမှ သယ်ယူ
 ပေးနိုင်ရန် အကူအညီတောင်းသည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက
 နန်းအသွင်နှင့် မတူ၊ ရင့်ကျက်နေပြီး ပြောပုံဆိုပုံကပင် လူကြီး
 ဆန်သွားသည်။ အစီအစဉ်တကျ လုပ်တတ်သည်။

နောက်ပိုင်း နန်းသတင်းပျောက်၍နေသည်။ ရေခဲတောင်
 ခြေမှ ရွာကြီးတစ်ရွာတွင်ရောက်နေသည်ဟု သတင်းသိုးသိုး
 သုံ့သုံ့ကြားရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ သင်တန်းဖွင့်ပွဲသို့
 တက်ရောက်အားပေးမည်။ သို့မှ နန်းနှင့်တွေ့နိုင်မည်။ သတင်းအရ
 စစ်တပ်ဘက်က ခင်မောင်ထွန်းများ ရောက်လာလေဦးမလား။
 ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဆက်၍မတွေးချင်တော့။ ကျောင်းနေဖက်
 ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် အခြေအနေက ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။
 နန်းတို့တပ်ဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံကြလျှင် ရှုပ်ထွေးများသွားမလား။
 ခေါင်းမူးဝေလာသည်။ ထူးရယ်က အိပ်ရာပြင်ပေးထားသည့်အပြင်
 စောင်များမီးကင်ထားပြီး အပူငွေ့များ အပြင်မထွက်ရန် ဖုံးအုပ်
 ထားပေးသည်မို့ နွေးထွေးစွာပဲ အိပ်ရသည်။ အလိုက်သိတတ်
 လိုက်သည့် ရဝမ်လေးရယ်။

နံနက်စောစော အော်မြည်နေသည့် ငှက်ကလေးများ
 အသံကြောင့် နိုးလာသည်။ ထူးရယ်က မျက်နှာသစ်ရန်အတွက်
 ရေနွေးစပ်ထားပေးသည်။ အပြင်မှာ နှင်းတွေပိန်းနေအောင်

ကျနေသည်။ ခါတိုင်းအချိန်များတွင် ယခုအချိန် အိပ်ရာ
 မထဖြစ်သေးပါ။ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်တို့အပေါ် နှင်းစက်တို့ကျသည့်
 တဖြောက်ဖြောက်အသံများကြားနေရသည်။ လွမ်းမော ချမ်းအေး
 ရပါလား ကချင်ပြည်နယ်ရယ်။ ဖွင့်ပွဲသို့ နန်းလည်း ရောက်လာ
 မည်ဟု မရီနာပြောကတည်းက လွမ်းမောနေရသည်။ အရာရာ
 ကို အေးချမ်းစေချင်ပြီ။ တောင်စဉ်တောင်တန်းတစ်လျှောက်
 အေးချမ်းစွာသွားလာနိုင်စေချင်ပါပြီ။ ရိုးသားသည့်တောင်ပေါ်သား
 တို့ဘဝကို ပီပြင်စေချင်ပြီ။ မိမိအနေဖြင့် ရာဇဝတ်မှုများနှင့်
 အမှုအခင်းများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်သည့်အခါတိုင်း မလေ့ ထုံးတမ်း
 အစဉ်လာများ လေ့လာဖတ်ရှုပြီးမှ အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ကန်အောင်
 ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒေါက်တာ နော်မရီနာ၏ဖိတ်ကြားထားခြင်းကြောင့်
 မင်းသူတို့ရုံးအဖွဲ့အားလုံးဝိုင်းကူနေကြသည်။ ဝန်ထမ်းက
 မလုံလောက်၊ နည်းနည်းနှင့်ကျကျဝိုင်းနေရသည်မို့ လုပ်ငန်းက
 ထင်သလောက်မတွင်ကျယ်ပေ။ ပြိုင်တူ ညီညီညာညာ တွန်းကြ
 လျှင်တော့ နိုင်ငံတော်ကြီးတိုးတက်မှုအတွက် ရွှေ့လျားနိုင်လိမ့်
 မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ထို့အတွက် စိတ်စေတနာကောင်းရှိသူများ၊
 အတတ်ပညာ၊ အသိပညာရှိသူများလိုအပ်သည်။ မင်းသူ ဘဝ
 မျိုးစုံကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ဖူးသည်။ မြို့ပိုင်လေး၊ လက်ထောက်မြို့ပိုင်
 စသည်ဖြင့် အမှုထမ်းဘဝ အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။
 ကောင်းသူ၊ ဆိုးသူ၊ စိတ်ရင်းကောင်းသူ၊ စိတ်ဓာတ်ညံ့သူ စသည့်
 လူမျိုးပေါင်းစုံ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

တစ်ခါက အမှတ်ရစရာလေးတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ မြို့ပိုင်လေး
 ဘဝက ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းလေးပါ။ ပဲခူးရိုးမအခြေက မြို့လေး
 တစ်မြို့တွင်ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံနည်းပါးသည့်အချိန် ပျက်စီး
 ယိုယွင်းနေသော အဆောက်အအုံများ ပြန်လည်၍မပြုပြင်

နိုင်သေးခင် အချို့ရုံးခန်းတွင် စားပွဲတစ်ယောက်တစ်လုံးနှင့် တစ်ခန်းတည်း နှစ်ယောက်နေခဲ့ရသည်။ သူ့လုပ်ငန်း၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်း ခွဲခြားထားမှုရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ရသည်။ အထက်ကညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ထမ်းဆောင်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် အတူနေအရာထမ်း ရုံးမတက် သည့်အချိန်၌ နယ်ပိုင်ကြီးက အလုပ်တာဝန်ပေးရန် ခေါ်လေရာ မြို့ပိုင်ကြီးနှင့် မင်းသူတို့သာ နယ်ပိုင်ကြီးရုံးသို့ သွားတွေ့ရသည်။ ညွှန်ကြားသည်တို့ကိုမှတ်သားပြီး သူ၏တာဝန်ကိစ္စပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်လာသည်။ လုပ်ငန်းမစမီ သူစားပွဲသို့သွားပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသော်လည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် အမှန်တကယ် တာဝန်များ ဆောင်ရွက်သည့်အခါတွင် ပြဿနာရှိလာသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် နယ်ပိုင်ကြီးခေါ်ပြန်ရာ သုံးယောက်သား နယ်ပိုင်ကြီးရုံးသွားကြရသည်။ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပြဿနာအထုပ်ကို ဖြေတော့သည်။ အမှုတွဲဖိုင်ကို မင်းသူဘက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာနီ၍ အတော်စိတ်ဆိုးနေသည်။ မြို့ပိုင်ကြီး လည်း မျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းငုံ့လျက် မည်သို့မှမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မှားသွားပြီ။ အောက်ကိုယ့်ကြည်၍ လက်မှတ်ထိုးကာ တင်လိုက်သည်။ စစ်တော့ စစ်ဆေးသည်။ ဤသို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။

“ကျုပ်ခိုင်းတာကို မလုပ်ချင်တာလား၊ အသေအချာဆွဲပြီး တွက်ချက်ထားတာ အရင်ကအတိုင်းပဲပြန်တင်တယ်။ ဒါဘာသဘောလဲ၊ လုပ်ဆောင်ရမယ့်အချက်တွေလည်း ပေးထား ပြီးသား။ မလေးမစားလုပ်တာလား၊ ဟင် ကိုမင်းသူ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အရေးယူမယ်၊ သူ့ကိုမပြောဘူးလား”

ခက်ပြီ၊ ရုံးတက်တော့ အသေအချာမပြောလို့ဆိုရင်ဖြင့်ထား၊ အခု ရုံးတက်သည့်နေ့မှာ သူစားပွဲသို့မိမိကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဤကိစ္စကို ရှင်းပြကာ လမ်းညွှန်မှုလည်းပေးသည့်စာရွက်ပါ သူ၏လက်ထဲသို့ အသေအချာထည့်ပေးခဲ့သည်။ သူမလုပ်၍ သာလျှင် ဤပြဿနာ တက်လာသည်။ သို့သော် မင်းသူ ပြန်မပြော တော့ပါ။ ဆူသမျှ ငဲ့ခံလိုက်သည်။ အရေးယူလျှင်လည်း ခံယူတော့ မည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အမှားပါ၊ မစစ်ဆေးဘဲတင်လိုက်မိတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ နယ်ပိုင်ကြီး ကျွန်တော် အခု ချက်ချင်းပြန်ပြင်ပြီး တင်ပါ့မယ်၊ အချိန်နည်းနည်းလေးထပ်ပေးပါ”

တောင်းပန်စကားဆိုသူက မြို့ပိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ မင်းသူ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အပြစ်ရှိသူက ငြိမ်နေသည်။ နယ်ပိုင်ကြီးအတော်ကြာအောင်ဆူပြီး၍ စိတ်ပြေသွားသည်။ သူ့ဆူချိန်၌ ဘာတစ်ခွန်းမှစောဒကမတက်၊ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

“အထက်ကိုတင်ရမှာက မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး၊ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ ချက်ချင်းပြင်ပြီး ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ဆီလာတင်၊ သွားကြတော့ မြန်မြန်လုပ်၊ ထပ်မမှားစေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါမှားရင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ခေါင်းငုံ့ကာ နယ်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် သာ။ မင်းသူမှာ ဆရာဖြစ်သူ အဆူခံရသည်မို့ ပို၍စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ရုံးရောက်ရောက်ချင်းပင် မင်းသူကိုခေါ်ပြီး ယင်းအမှုကို နှစ်ယောက်တည်းပြီးအောင်လုပ်ကြရသည်။ တစ်ဖက်စားပွဲမှလူကို ဘာမှမပြောတော့ပေ။ ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင် မပြီးသေး။

နောက်တစ်နေ့ နယ်ပိုင်ကြီးရုံးတက်ချိန်အထိ တင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှ တိုင်းမင်းကြီးက နယ်ပိုင်ကို မဆူမကြိမ်းနှင့် အေးချမ်းသွားပေလိမ့်မည်။

x x x x x

သင်တန်းဖွင့်ပွဲပြီးမြောက်သွားပြီ။ တောင်ပေါ်ရွာလေးများကသင်တန်းသူများ စုံညီစွာတက်ရောက်ကြသည်။ သစ်ဝါးပေါသည့်အရပ်တွင် အဆောက်အအုံတစ်ဆောင် ခဏချင်းဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာအင်အားဖြင့် အဆောက်အအုံအတွက် ပန္နက်ရိုက်သူကရိုက်၊ သစ်ဝါးခုတ်သူကခုတ်နှင့် သင်တန်းဆောင် ပြီးမြောက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိသည်။ သူတို့အရပ် ကျန်းမာရေးအသိ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် စိတ်ပါ လက်ပါဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို ကြည့်ကာ ဂုဏ်ပြုမိသည်။

နန်း ရောက်မလာခဲ့ပါ။ နော်မရီနာလည်း သင်တန်းအတွက် အလုပ်များနေသည်။ သင်ကြားရေးကိစ္စများ၊ သင်တန်းသူများ စားသောက်နေထိုင်ရေးမှ အစ နော်မရီနာ၏တာဝန်များသာ ဖြစ်သည်။ မင်းသူက ယခုလအတွက် ထုတ်ယူရမည့်လစာငွေအားလုံး သင်တန်းအတွက်ပေးလှူလိုက်သည်။ နော်မရီနာကလည်း ထို့အတူပင်။ လိုအပ်မည့်ဆေးပစ္စည်းသေတ္တာများက ရောက်နှင့်နေသည်။ နန်း ပေးပို့လိုက်သော ဆေးဝါး၊ ပစ္စည်းကိရိယာအပြည့်စုံပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ခင်မောင်ထွန်းလည်း ရောက်မလာခဲ့ပါ။ နန်းလည်း ပစ္စည်းသာပို့ပေးလိုက်သည်။ လူမရောက်လာပါ။ ဤသည်လည်း ကောင်းပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မဆုံစေချင်သေးပါ။ ခင်မောင်ထွန်းက ထမင်းလက်ဆုံစားဖို့ အေးချမ်းသည့်အချိန်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရသည့်အခါဆို ပို၍ကောင်းသည်ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

မင်းသူပြန်ခါနီး နော်မရီနာလာ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ နန်းလည်း ရောက်မလာ။ ခင်မောင်ထွန်းလည်း မရောက်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရှောင်နေကြသလားမသိ။ တွေ့လျှင်လည်း မတွေ့ရဲစရာပါ။ ပစ်ကြ ခတ်ကြလျှင် သင်တန်းဖွင့်ပွဲပျက်မည်။ ရည်ရွယ်ချက်ပျက်စီးမည်။ မလိုလားအပ်ဘဲ သွေးချောင်းစီးမည်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ နယ်ချဲ့၏သွေးခွဲအုပ်ချုပ်မှုကြောင့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အမြင်မကြည်ဖြစ်ကာ ယနေ့တိုင် လက်နက်ဆွဲကိုင် တိုက်ခိုက်ကြလျက်ရှိနေသည်။ ယခု သင်တန်းဖွင့်ပွဲအောင်မြင်သွားသည်ကို ရင်ထဲ၌ ပီတိဖြစ်မိသည်။

ရုံးများကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် မင်းသူအိမ်ရောက်လာသည်။ နေရောင်ကိုမမြင်ရသေး။ နှင်းများသိပ်သည်းလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တံခါးစေ့ထားသည်မို့ အသာဖွင့်ဝင်ပြီး ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ရဝမ်စကားပြောသံကြားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်မည်။ ထို့နောက် ထူးရယ်၏အသံ။ မင်းသူဝင်သွားသည့်အခါ ရဝမ်အမျိုးသမီးမှာ နောက်ကျောခိုင်းကာထိုင်နေသဖြင့် မည်သူမှန်း မသိနိုင်ပေ။ ထိုစဉ် မင်းသူဝင်လာသည်ကို ထူးရယ်မြင်၍ ထိုင်ရာမှထကာ အရိုအသေပြုသည့်သဘောဖြင့် ခါးကိုညွှတ်လိုက်သည်။

“ပြန်လာပြီလား ကိုမင်းသူ”

မည်သို့မှ ထင်မှတ်မထားသည့်သူ၊ ရဝမ်အမျိုးသမီးက ဦးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟင် နန်း”

မင်းသူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ နန်းနှင့်အနီးဆုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထူးရယ်က မင်းသူအတွက် ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့်

နွားနို့ယူလာပြီး ချပေးသည်။ နောက် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းယူလာပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နန်းပါ၊ ဘာလဲ အံ့ဩသွားလား ICS တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရောက်နေလို့ စိတ်များ ဆိုးနေမလားလို့”

နန်းက လှပစွာပြုံးနေသောမျက်နှာလေးဖြင့် အပြစ်ပြုလုပ် ထားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။ သူပြုံးပျော် နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည့်အခါ မင်းသူ၏ရင်ထဲသို့ အပျော်များ ကူးစက်ပူးဝင်လာသည်။

“ကိုယ်က နန်း သင်တန်းဖွင့်ပွဲကိုလာမယ်ထင်နေတယ်၊ နော်မရီနာက မျှော်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း သူကပြောတာ၊ နန်းရောက်လာမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“နန်းတက်ပါတယ်၊ ကိုမင်းသူရှေ့လေးပဲ ပြန်လာတာလေ၊ နန်းကိုမမြင်ဘူးပေါ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နန်းကိုရှာနေတာပါ”

“သင်တန်းဆရာမတွေ အနားမှာ ထိုင်နေတာပါ၊ ကိုမင်းသူက တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်ဘူး”

မင်းသူ အံ့ဩသွားသည်။ နန်းနှင့်တူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်မျက်စိပဲမှားနေသလား။ ယခုမှ နန်းကို သေချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရဝမ်တိုင်းရင်းသူဝတ်စုံပြည့်နှင့်။ တိုင်းရင်းသူများ ကြားမှာ ရောနေသော နန်းကို တွေ့ဖို့ခဲယဉ်းသည်။ အားလုံး တူညီဝတ်စုံမို့ ခွဲခြား၍မရအောင်ပင် မျက်စိမှောက်စေသည်။ ခင်မောင်ထွန်းရောက်လာလျှင်လည်း နန်းကို မှတ်မိမည် မထင်ပါ။

“တကယ်ကို မသိတာပါ နန်းရယ်၊ အတော်ပီရိတာပဲ၊ ကိုယ်တစ်ချိန်လုံး နန်းကိုရှာတာ”

“ကိုမင်းသူရယ်၊ နန်းက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်လာလို့ မရဘူး လေ၊ ဒီသင်တန်းက အစိုးရဘက်က တရားဝင်ဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်လား၊ နန်း ဘယ်လာလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

နန်း ရဝမ်တိုင်းရင်းသူရိုးရာဝတ်စုံနှင့် အတော်ကြည့်လှပါ သည်။ တိုင်းရင်းသူကလေးများနှင့် ရောနှောနေလိုက်လျှင် နန်းကို ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာက အရှုံးပေးရမည်။

“နန်းရယ်. . . ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဆုံမှတ်တစ်ခုတော့ ရှိဖို့လိုနေပြီ၊ ဘယ်လောက်အချိန်ကာလကြာတဲ့အထိများ ဝေးနေကြ ရမှာလဲကွယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အနာဂတ်တစ်ခုတော့ ရှိစေချင်တယ်၊ ကိုယ်က ပြည်မကနေလိုက်လာခဲ့ရသူပါ၊ နန်း ဘယ်လိုစဉ်းစားမှာလဲ”

နန်း၏ပါးစုံနှစ်ဖက် နီရဲသွားသည်။ အနီးနားတွင် ထူးရယ် မရှိ။

“နန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဆုံမှတ်ကရှိပြီးသားပါ၊ အဲဒီ ဆုံမှတ်ကိုရောက်ရင်တော့ တစ်ဖက်ဖက်က အကြောင်းတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် ဘဝတစ်ခုခုကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ၊ အဲဒီအချိန် ရောက်လာတော့မှာပါ၊ နန်းလည်း စဉ်းစားထားပြီးသားပါ၊ ခဏ သည်းခံပြီးစောင့်ပါ ကိုမင်းသူရယ်၊ ဒါနဲ့ ထူးရယ်ကိုစောင့်ရှောက်ပြီး အစစအရာရာဂရုစိုက် သင်ပြပေးနေတဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ လေးစားတယ် ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ပြောလေ၊ နန်း”

ရဝမ်ပျိုလေးတစ်ယောက်လို နီရဲသွားသော မျက်နှာကိုငုံပြီး

“ဪ ကိုမင်းသူရယ်၊ ပြောပြမှသိမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နန်းဆီက ပြောတဲ့အသံလေးကို ကြားချင် တာပါ၊ ပြောပါ နန်းရယ်”

နန်းက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနှင့် ကူနွဲ့ ပြန်ထိန်းကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ထူးရယ်က နန်းရဲ့မောင်လေးပါ။ သူက နန်းတို့မောင်နှမတွေမှာ အငယ်ဆုံးမို့”

မင်းသူ အလွန်အံ့သြသွားသည်။ နန်းကို ထူးရယ်အစ်မဟုတ် ထင်မထား။ သို့သော် ရင်ထဲမှာကျေနပ်ပါသည်။ ထူးရယ်က မင်းသူထံ အတင်းဝင်ကပ်တွယ်ခဲ့သည်မဟုတ်။ မင်းသူကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်နှစ်သက်ပြီး အိမ်သို့ခေါ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နန်း၏ သူလျှိုအဖြစ်ဝင်လာခြင်းမဟုတ်၊ မြစ်ကြီးနားရုံးမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အမှုထမ်းဖြစ်နေပါပြီ။ ခင်းထားသည့်လမ်းမှ နန်းလျှောက်လှမ်း ခဲ့ခြင်းသာတည်း။

“ကိုယ့်ကို ဖြေစေချင်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“ပြောပြမှ သိမှာလားလို့”

မချင့်မရဲဖြင့် နန်းကို ပွေ့ဖက်နမ်းမည်အပြုတွင် အိမ်ထဲ ဝင်လာနေသည့် ခြေသံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် နန်းအနားမှ ခွာလိုက်သည်။

ထူးရယ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ခန်းတောက်မြစ်များ၊ နွားနောက်သားခြောက်များနှင့် သစ်သီးအစုံ ဆွဲခြင်းအပြည့် ပါလာသည်။ နန်း၏လက်ဆောင်များဆိုသည်ကို မပြောပြဘဲ သိနေသည်။

“နန်း နော်မရီနာတို့အိမ်ဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ထူးရယ် အဖော်လိုက်သွားလေ”

မင်းသူက နန်းနောက်သို့ အဖော်အဖြစ်နှင့်ထည့်ပေးလိုက် သည်။ အမှန်တော့ သူတို့မောင်နှမစကားပြောချိန်ကို ဖန်တီး ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နန်းတို့မောင်နှမထွက်သွားသည်ကို

ငေးကြည့်ကာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မင်းသူ၏ရင်ထဲတွင် ဖြူစင်သော မေတ္တာ၏သဘောကို တွေးနေမိသည်။ အစ်မက မောင်လေးကို ချစ်သောမေတ္တာ၊ အစ်ကိုက ညီမကို ချစ်သောမေတ္တာ၊ အမေက သားသမီးကိုချစ်သောမေတ္တာနှင့် အဖေက မိသားစုအားလုံး အပေါ်၌ထားသော မေတ္တာ စေတနာများကား မည်သည့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးမဆို ရင်ထဲမှာ စွဲလျက်ပါပြီးသား။ ဖျောက်ဖျက်၍မရသော မေတ္တာများသာ ဖြစ်သည်။ နန်းသည် ရဝမ်၊ ကချင်၊ ဂျိန်ဖော့၊ လီဆူတိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတို့၏ စေတနာ၊ မေတ္တာများ အပြန်အလှန်ထားရှိလျက် ယုံကြည်အားထားခြင်းကို ခံယူထားသူသာဖြစ်သည်ကြောင့် နန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဆုံမှတ်က ရှိပြီးဟု နန်းက ဆိုခဲ့သည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဆုံမည်နည်း။ အားလုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီးမှလား။ စစ်ပွဲတွေရပ်၊ အချုပ်အခြာ အာဏာတည်မြဲပြီး စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည့် ကိစ္စရပ်များ အားလုံးပြီးစီးမှသာ ဆုံရပ်အဖြစ် ရင်ထဲက သတ်မှတ်ထားခဲ့လျှင်တော့ မင်းသူ ဆက်၍မတွေးချင်တော့ပါ။ စိတ်မောလွန်းလှပြီ။ စည်းရုံးရေးကောင်းသော တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင် နန်းသည် အားလုံးကိုမျက်ကွယ်ပြု၍ မင်းသူထံ လှမ်းလာနိုင်ပါ့မလား။ မင်းသူတစ်ယောက်တည်း အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်နေပြီ။ ဆုံရပ်မရှိသော မီးရထားသံလမ်းကြီးလို မျဉ်းပြိုင်သွားနေခဲ့ပါက ခက်ပြီ နန်းရယ်ဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ထူးရယ်တစ်ယောက်တည်းပြန်လာသည်။ ထမင်းစား ခန်းထဲတွင် ငူငူကြီးထိုင်နေသော မင်းသူ အနီးသို့ရောက်လာသည်။ ထူးရယ်မှာ ပြောစရာစကားမရှိ။ မင်းသူက အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် ခင်မင်မှုပျက်မှာကို စိုးရွံ့နေသည်။ အတွေးများကြားဝယ် နစ်မျော နေသည့်မင်းသူက ထူးရယ်ပြန်ရောက်နေသည်ကို သတိမထားမိ။

“ဆရာ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပြီ”

“ဪ အေး ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ နော်မရီနာကရော၊ နန်းကရောပေါ့ကွာ”

“မှာတာမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ဆရာကို ပြောချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့နေတာ ဘာအမှားမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို အမြင်မကြည်လင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟာ ထူးရယ်၊ မင်းကို ငါကခေါ်ထားတာပါကွာ၊ ငါ့စိတ်မှာ ရှင်းပါတယ်၊ ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်သာ ကိုယ်လုပ်ပါ၊ မင်းရှိနေလို့သာပေါ့၊ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် လုံ့လယ်တို့အဖွဲ့က ငါ့ကို သတ်သွားတာကြာပြီ၊ ခုဆို မင်းက နန်းရဲ့မောင်လေးဆိုတော့ ငါ့အတွက် ပိုကောင်းပါတယ်ကွာ”

မင်းသူ၏သဘောထားကို ထူးရယ်သိရသည့်အခါတွင် ပို၍ လေးစားသွားသည်။

ယခင်ကတည်းက မင်းသူကိုခင်သည်။ အလွန်သဘောထား ပြည့်ဝသည်။ နောင်မွန်းသို့ပြောင်း၍ အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင် ရမည်ဟု အမိန့်ရသည့်နေ့က ထူးရယ်ပျော်မိသည်။ သူတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်၊ မြို့ပေါ်မှ ရုံးဝန်ထမ်းအချို့လည်း ပါသည်။ သို့သော် အရေးပိုင်က မြစ်ကြီးနားမှမဟုတ်။ မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မသိရသေး၍ တစ်ယောက်၏သဘောထား၊ တစ်ယောက် နားမလည်သည့်အခါများတွင် လွန်စွာစိတ်ပင်ပန်းမည်ကို စိုးရိမ် သွားသည်။ ထူးရယ်က အနီးကပ်၍ နေထိုင်ရမည့်သူ ဖြစ်ပြီး ပြောင်းကြရမည့်အထဲတွင် ရာထူးအငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရုံးလုပ်ငန်း များလည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသေး။ ထူးရယ်တို့ နောင်မွန်း ရောက်သည့် အချိန် မှာ အရေးပိုင် ရောက်မလာသေးပေ။ အရေးပိုင်မရောက်မီ မြစ်ကြီးနားမှ အတူပြောင်းလာသည့်

အရာထမ်းက အုပ်ချုပ်မှုများကို ဆောင်ရွက်နေရသည်။ တော်သေး သည်။ ကိုယ့်လူမျိုးဖြစ်နေ၍ အစစအရာရာ ဦးဆောင်ကာ လုပ်ကိုင်နေသည်မို့ မတတ်သည်တို့ကိုလည်း သင်ပေးသည်။ သူ့နာမည်က ဘုန်ရီဒန်ဟုခေါ်သည်။ ရုံးအုပ်ကြီးက ဗမာလူမျိုးပါ၊ မန္တလေးဘက်ကပြောင်းလာသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ပူတာအိုလေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားကြိုကြ သည်။ နောင်မွန်းနှင့်ပူတာအိုက ကျောက်ခင်းလမ်းကြမ်း မြေနီလမ်း ကလေးရှိသည်။ မချမ်းဘော၊ ပူတာအိုတို့ကို ဤလမ်းကလေးများမှ သွားလာရသည်။ သွားကြိုသည့်နေ့တွင် ဘုန်ရီဒန်က ဦးဆောင်ပြီး ရုံးအုပ်ကြီးနှင့်ထူးရယ်ပါလိုက်ရသည်။ နှင်းမှုန်များ သိပ်သည်းစွာ ကျနေ၍ အလွန်အေးသည်။ လူသွားလမ်းမှ ဖြတ်လမ်းအတိုင်း သွားကြသည်။ ခရီးတိုသော်လည်း အတက်အဆင်းများသည်။ ချောင်းများကိုဖြတ်ကျော်ရသည့်အခါ အချို့ချောင်းများက တောင်ကြားများကိုဖြတ်သန်းကာ စီးဆင်းလာသည်မို့ ရေစီးသန် သည်။ ကြိုးတံတားများဖြင့် ဖြတ်ကျော်ရသည်မို့ တော်သေးသည်။ လေယာဉ်က ရာသီဥတုအခြေအနေပေါ်မူတည်၍ ဆင်းရမည်၊ နေ့ချင်းပြန်နိုင်ချင်မှ ပြန်နိုင်မည်။ မပြန်နိုင်လျှင် မချမ်းဘောမှ ဂူဘားရိပ်သာတွင် တည်းခိုရမည်ဟု ဘုန်ရီဒန်က ဆိုသည်။ ယခု လာကြိုသည့်အထဲ၌ သူက ရာထူးအကြီးဆုံး၊ သူဆုံးဖြတ်သည်ကို လိုက်နာကြရမည်။

ပူတာအိုတွင် ထူထပ်စွာကျနေသည့် နှင်းထု၏အန္တရာယ် ကြောင့် လေယာဉ်ကွင်းကိုကောင်းစွာမမြင်နိုင်။ နေ့လယ်မှသာ လေယာဉ်ဆင်းနိုင်တော့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ နောက်ဆုံး ဆင်းလာသူဖြစ်မည်။ တိုင်းရင်းသားများကြားတွင် ထူးခြားသူမို့ သိသာနေသည်။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး ဝတ်ပုံစားပုံက မြို့ကြီးသားမှန်း သိသာပါသည်။

“ဟိုမှာ ဆင်းလာနေပြီ၊ လာကွာ ထူးရယ် သွားကြိုကြရအောင်၊ ရုံးအုပ်ကြီးက ဒီကနေပစ္စည်းရွေးဖို့စောင့်ဗျာ”

ဘုန်ရီဒန်နှင့်ထူးရယ်တို့နှစ်ယောက် လေယာဉ်ရပ်နားထားရာသို့ အပြေးလေးသွားကြသည်။ အရင်ဆုံး ဘုန်ရီဒန်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ နောက်မှ ထူးရယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရုံးအုပ်ကြီး ပစ္စည်းများရွေးပြီးနေပြီမို့ ဂျစ်ကားလေးရပ်ထားသည့်နေရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ နောင်မွန်းသို့ မပြန်နိုင်သေး။ မချမ်းဘောမှ ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာတွင် ခဏနားမည်။ တွေ့ဆုံရန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဧည့်ရိပ်သာ၌တွေ့ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။ မချမ်းဘောသို့ ခရီးဆက်ကြရသည်။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ရုံးစိုက်မည့်မြို့ဖြစ်သည်မို့ အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာစွာ စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်နိုင်ရန်အတွက် လုပ်ကိုင်စရာများကို စနစ်တကျ စီစဉ်ကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မချမ်းဘောမြို့သည် ကျန်ချောင်းနှင့် မလိခမြစ်တို့ဆုံရာ၌ ရှိသည်။ အရှေ့တွင် ခေါင်လန်ဖူး၊ အနောက်တွင် ပူတာအို၊ တောင်ဘက်က ဆွမ်ပရာဘွန်၊ မြောက်ဘက်ကျကျတွင် နောင်မွန်း ရှိသည်။ ယခု မချမ်းဘောက မြို့ဖြစ်သည်မှာ မကြာသေး။ နယ်ခြားအုပ်ချုပ်ရေးဖျက်သိမ်းပြီး မချမ်းဘောကို နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ရုံးစိုက်ကာ မြို့အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မင်းသူက နောင်မွန်းမြို့နယ်ပိုင်အဖြစ်ပြောင်းကာစဖြစ်၍ အရင်ရောက်နှင့်ပြီး နယ်ပိုင်များနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြရမည်။ လုပ်ငန်းများ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြကာ အထက်ကညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရန်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ရွေးချယ်ခြင်းမှာ မချမ်းဘောမြို့တွင် မလိခမြစ်ကမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ဆောက်သွားသော ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာရှိနေသဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်။

ဧည့်ရိပ်သာက နှစ်ထပ်တိုက် ဧည့်ရိပ်သာ ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းကျယ်ကြီးနှင့် အိပ်ခန်းများရှိသည့်အပြင် အပေါ်ထပ်တွင် ဧည့်သည်အများအတွက် ဧည့်ခန်းကျယ် ရှိသည်။ အစည်းအဝေးများ လုပ်နိုင်သည်။ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးသုံးခန်းလည်း ရှိနေသဖြင့် ဘုန်ရီဒန်တို့၊ ထူးရယ်၊ ရုံးအုပ်ကြီးတို့အတွက် တည်းခိုရမည်ကို ပူပင်စရာမလို။ ဤအချိန်မှစ၍ သိက္ခာမရှိရသည်။ မချမ်းဘောတွင် အတူနေစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး မင်းသူ၏ ကိုယ်ရေးကိစ္စမှန်သမျှ ထူးရယ်က အလိုက်တသိ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ နောင်မွန်းသို့ မပြန်ရသေးပေ။ မချမ်းဘောမြို့သစ်လေး၏ ဂူဘားရိပ်သာတွင် ခဏတည်းကြရသည်။ မချမ်းဘောမြို့နယ်တစ်ဝန်းတွင် ထင်းရှူး၊ ကြိမ်၊ ဝါးမှအစ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ပြည့်နှက်နေသည်။ မည်သည့်အရပ်သို့ ကြည့်စေကာမူ တောတောင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သစ်မွေး၊ သစ်ခွ၊ ပရဆေး၊ ခန်းတောက်မြစ်များရသည်။ မချစ်ဥများပေါက်သည်။ ကျေးငှက် သာရကာများ၏အသံက တောလုံးညံ့လျက်။ ဟင်္သာ၊ ကြိုးကြာ၊ အောက်ချင်းငှက်စုံတွဲများနှင့် ဝန်လိုငှက်များလည်း ရှိသည်။ ကတိုးကောင်နှင့် သမင်များ ပေါများသကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟင်္သာငှက်စုံတွဲတို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ညနေပိုင်း ရာသီဥတုကောင်းသည့်အချိန်တွင် မလိခမြစ်ကမ်းသို့သွား၍ ကျောက်ဆောင်များအထက်မှ ရေခဲတောင်တန်းကို မျှော်ကြည့်နေတတ်သည့် မင်းသူ၏မျက်နှာတွင် အဆွေးရိပ်များ လွှမ်းနေသည်။ မလိခမြစ်ကမ်းသို့သွားတိုင်း ထူးရယ် အဖော်လိုက်ရသည်။ ကြည်စိမ်းနေသည့် မလိခရေပြင်တွင် ငါးလေးများ ကူးခတ်နေသည်ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ရေစီးသန်သဖြင့် ရေဆန်သို့ကူးနေသောငါးလေး မျောပါ

သွားသည်။ မကြာပါ။ ပြန်တက်လာပြီး ရေမှော်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးများ ကိုက်ဝါးပြန်သည်။ ပြီး ရေစီးနှင့်မျောပါသွားလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေသည်။

အပြန်လမ်း၌ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်။ အပြန်ဦး၍တော်သေးသည်။ မိုးနှင့်များ ကျလာသည်။ ရေခဲတောင်များကိုဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသည့်လေသည် အဘယ်မှာ နွေးပေလိမ့်မည်နည်း။ နားရွက်များဖုံးအုပ်မထားလျှင် ကြာရှည်မနေနိုင်။ အေးကိုက်၍ နာလာသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကို လေတိုးသံ တရွီးရွီးကြားနေရသည်။ တောင်ကြားထဲသို့ တိမ်များ အလိပ်လိုက်ပြိုဆင်းလာသည်။ အရာဝတ္ထုအားလုံး မှုန်ရီပြာပြာနှင့် ဆည်းဆာ၏အလှကို ဖြည့်စွက်နေသယောင်ပင်။ လှလိုက်တဲ့ မချမ်းဘောရယ်။ ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာနှင့် လိုက်ဖက်ပါပေ။

မချမ်းဘောတွင် ရဝမ်၊ ဂျိန်ဖော့၊ လီဆူ တိုင်းရင်းသားများ အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော မချမ်းဘော မြို့ကလေးပါ။ မင်းသူနှင့် လည်ရင်း၊ ပတ်ရင်းဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မင်းသူက ထူးရယ်ကို သူနှင့်အတူ နေရန် ပြောသည်။ ဘုန်ရီဒန်ကလည်း ရုံးလုပ်ငန်းကိုလည်းလုပ်၍ အခြားအားလပ်သည့်အခါတွင် မင်းသူအတွက် အဖော်အဖြစ် အတူနေစေသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးရယ်နှင့်မင်းသူတို့၏ခင်မင်မှုမှာ တစ်စတစ်စ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ နောင်မွန်းသို့ပြန်ရောက်သည့်တိုင် အတူတူနေဖြစ်သွားသည်။ ရုံးအဖွဲ့တွင် ဝန်ထမ်းသိပ်မရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရုံးအဆောက်အအုံနှင့် မင်းသူနေမည့်အိမ်ရှိသည်။ နောက်တစ်ဆက်တည်း ဆေးရုံဝန်းနှင့် ဆရာဝန်၊ ဆေးဝန်ထမ်းများနေထိုင်ရန် အိမ်ကလေးများ ဆောက်ထားသည်။ ဆရာဝန်မှာ ကရင်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ရောက်နေသည်မှာ ခြောက်လခန့်ရှိပြီ။

တစ်မြို့တည်း၌ အတည်မနေရပေ။ နောင်မွန်းမြို့နယ်ရှိ ဆေးရုံ ဆေးခန်းရှိရာသို့ အလှည့်ကျတာဝန်ဖြင့် သွားနေရသည်မို့ တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးရက်ခန့်သာ အိမ်၌နားနေရသည်။ ကျန်အချိန်များတွင် နောင်မွန်းမြို့နယ်ရှိ ဆေးခန်းများနှင့် ဆေးရုံများသို့ အလှည့်ကျသွား၍ ဆေးကုသပေးနေရသည့် အချိန်ကများသည်။

x x x x x

သင်တန်းဖွင့်ပွဲကိစ္စပြီးသည်နှင့် နန်းကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ ရုတ်ချည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။ မင်းသူက တစ်စတစ်စနှင့် နန်း၏ဆောင်ရွက်ချက်များကို အကူအညီပေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖက်ကကြည့်လျှင် သစ္စာဖောက်သည်ဟု မြင်ပေလိမ့်မည်။ နန်းဘက်မှကြည့်ပါက သူ၏လူမျိုး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး ကိစ္စသည် အမှန်တကယ်လိုအပ်သည်။ ပညာတတ်မှ အသိရှိမည်။ အသိတရားရှိမှသာလျှင် စိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ အမျိုး၏ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ခံယူထားသည်။ နိမ့်ကျလျက်ရှိသော ပညာရေးဘက် ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်းရန်ကျန်သေးသည်။ ကိုယ်ထူ ကိုယ်ထကျောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာစေရန် နန်းကြိုးစားရဦးမည်။ ကိုယ်လူမျိုးများကလည်း တောင်ယာတဲများ၌သာ အနေများကြပြီး လေးငါးအိမ်တစ်စု၊ ဆယ်လေးငါးအိမ်တစ်စုနှင့် စုစည်းရန်က ခက်သည်။ ရိုးသားလှသည့် မိမိ၏လူမျိုးများကို အမြင်ကျယ်စေချင်သည်။ နန်းစိတ်စေတနာက သူတို့အဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဟု မင်းသူ မြင်သည်။

နန်း၏ဆောင်ရွက်ချက်များ အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လုံထယ်၏လုပ်ရပ်များကြောင့်

တိုင်းရင်းသားများ အကြောက်တရား လွှမ်းမိုးခံနေရသည်။ လုံထယ်က ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည်။ လက်ရဲဇက်ရဲရှိသည်။ နန်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ နယ်မြေခံတိုင်းရင်းသားများကလည်း လုံထယ်၏တပ်များဖြတ်သွားလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရသည်။ ဆက်ကြေးတောင်း၊ တပ်ဖွဲ့အတွက် လူအင်အားဖြည့်ခြင်း ကိစ္စများဆောင်ရွက်ရာတွင် လုံထယ်အဖို့ မည်သူ့ကိုမှ မထောက်ညှာပေ။ တွင်းထွက်ရတနာများဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းများ လဲလှယ်သည်။ လုံထယ်တို့၏ဒေသသည် သယံဇာတပေါကြွယ်ဝသည်။ လက်အောက်အုပ်ချုပ်ခံဘဝမနေလိုပေ။ လက်နက်ကို လက်နက်နှင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ လျှို့မြောင်ချောက်ကြားတွင် ဘိန်းစိုက်ခင်းများ တိုးပွားစိုက်ခိုင်းစေသည်။

နိုင်ငံကြီးနှစ်နိုင်ငံနှင့် ထိစပ်နေသည့်နယ်မြေဖြစ်သော ကြောင့် တစ်ဖက်နယ်စပ်နှင့်တစ်ဖက် ကူးလူးဆက်ဆံရာ၌ လွယ်သည်။ ရေခဲတောင်ကြီးများ ဖြတ်ကျော်လိုက်က အလွယ်နှင့် ရောက်နိုင်သလို ထူထပ်သောသစ်တောများနှင့် တောင်မြင့်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍လည်း တစ်ဖက်သို့ရောက်နိုင်သည်။ သို့သော် လူမှုဘဝက နိမ့်ကျဆဲ။ နန်း၏အမြင်နှင့် ခံယူချက်မျိုး လုံထယ်တွင် မရှိ။ သွေးခွဲကာ စည်းရုံးခံထားရသည့် ဉာဉ်ကမပျောက်။ ပြည်မသားများကို တစ်နိုင်ငံတည်းသား ညီအစ်ကိုရယ်ဟု သဘောမထား။ မည်သို့ပင် နန်းကပြောဆိုသော်လည်း မယုံကြည်။ လစ်လျှင် လစ်သလို နန်း၏စကားကို တလွဲတချော် လုပ်တတ်သည်။ ယခုလည်း လုံထယ်ရှိရာသို့ နန်းသွားသည်ဟု ထူးရယ်ထင်သည်။ နန်း၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။ နန်းနှင့် ဤတစ်ကြိမ်တွေ့ရခြင်းမှာ ထူးရယ်အဖို့ အလွန်ဝမ်းမြောက်

ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။ ဆရာမင်းသူ သင်တန်းဖွင့်ပွဲသို့သွားစဉ်မှာ မမနန်းအလွန်မြတ်နိုးတွယ်တာသည့် ရဝမ်တိုင်းရင်းသူဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ထူးရယ်နေရာအိမ်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းရောက်လာသည်။ အစောင့်ဆို၍ တစ်ယောက်မှမပါ။ ယခု ထူးရယ်ကို လာတွေ့သည့် အိမ်က မမနန်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော နယ်ပိုင် တစ်ယောက်၏အိမ်ဖြစ်သည်။ သူ့အလွန်မြတ်နိုးသော ရဝမ်တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံပြည့်ကို မြစ်ကြီးနားကောလိပ်တွင် မောင်မယ် သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲနှင့် အဇ္ဈလန်ကပွဲတွင် တစ်ခါ၊ ယခုတစ်ခါပါမှ သုံးကြိမ်သာ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အမြဲတွေ့နေရသည့်အချိန်တိုင်း၌ သေနတ်တစ်လက်နှင့် တောစီးဖိနပ်လည်ရှည်စီးလျက်သာ တွေ့နေခဲ့ရသည်မို့ အမြင်ဆန်းနေသည်။ ပို၍ထူးခြားအံ့ဩမိသည်က ဆရာမင်းသူနှင့် မမနန်းတို့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ အကြည့်များက အမည်မသိဝေဒနာကို ရင်မှာကူးစက်ခံစားရသည်။ မမနန်းယူဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများ သယ်ယူပြီး အပြန်တွင် တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ထူးရယ်၏ရင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်လျက်နှင့် ကွဲကွာနေကြသူများ၊ အခြေအနေမပေးသည့် အချိန်တွင် သူစိမ်းပမာနေကြရသူများပါလားဟု သိလိုက်ရသည်။ ထူးရယ်၏ရင်တွင်း၌ သပ်လျှိုထားသည့် ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လုံထယ်သာသိသွားပါလျှင် မမနန်းနှင့် ဆရာမင်းသူတို့ဘဝ လုံခြုံမှုရရှိနိုင်ပါ့မလား။ မမနန်းက ဆရာမင်းသူ၏ အသက်ကိုကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတော့မလား။ အတွေးများနှင့် အမြင်မကြည်လင်သည့်နှလုံးသားများ၏ ဆိုးမွေ၊ ကောင်းမွေကို သူတို့နှစ်ဦး ခံစားကြရတော့မည်။

မမနန်းကို နော်မရီနာ၏အိမ်ရှေ့တွင် နှုတ်ဆက်ကာပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့မတက်တော့ပေ။ ယခုထိ မမနန်း၏အဖွဲ့သားများ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရသေးပေ။ မမ၏အဖွဲ့မှလူများကို အားလုံး နီးပါး ထူးရယ်သိသည်။ ယခု ထူးခြားသည်က သင်တန်းသားအချို့နှင့် မြစ်ကြီးနားမှလာကြသည့် ဧည့်သည်အချို့သာ တွေ့ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ ဆရာမင်းသူတစ်ဦးတည်း။ စောစောက မမနန်းနှင့်ထိုင်၍စကားပြောနေကြသော နေရာမှမရွေ့သေး။ တစ်ယောက်တည်းငူငူကြီးထိုင်ကာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသည့် ပုံပင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထူးရယ်အပေါ်ထားသည့် ဆရာ မင်းသူ၏ စိတ်သဘောထားအမှန်ကိုသိရသဖြင့် အတိုင်းအဆမရှိ ဝမ်းသာကြည်နူးမိသည်။ ယခင်ကထက် ဆရာမင်းသူကို ပို၍လေးစားချစ်ခင်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ဆရာမင်းသူအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် မမူဘဲ ဆောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်မှာဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

× × × × ×

မင်းသူတို့၏အိမ်ရှေ့တွင် တောင်ဇလပ်ပန်းများပွင့်ပြီ။ ငါးငါးစွင့်စွင့် လှပမွှေးကြိုင်လျက်ရှိနေပြီ။ ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ၊ ခရမ်း၊ ပန်းနုအရောင်များနှင့် အလှကိုယ်စီရှိနေကြပြီ။ ချင်းတောင်၌ ပွင့်သော တောင်ဇလပ်မှာ အနီရောင်နှင့် အဖြူများသာပွင့်သည်။ ဤရေခဲတောင်ဒေသတစ်ဝိုက်၌ တောင်ဇလပ်ပန်းရောင်စုံ ပွင့်သည်။ အမြဲစိမ်းသစ်တောများဖြစ်သည်မို့ သစ်ပင်တိုင်းတွင် ရှုမငြီးနိုင်အောင်ပင် အလှကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ မင်းသူ၏ အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထွတ်ကို မြင်ရသည်။ သစ်ခက် သစ်ရိပ်ကြားမှ နေခြည်ဖြာကျဆင်းနေသည်

မှာလည်း ပန်းချီလက်ရာမြောက်သည့် ဆရာတစ်ဦးစုတ်ချက်ပင် လားဟု ထင်မှားလောက်ပေသည်။ လှလိုက်သည့် နောင်မွန်းရယ်။

မင်းသူတွေ့နေမိသည်က နန်းကို အားလုံးက ‘ရီဒိုဒင်းဒရွန်း မက်ဂါကလိုက်’ ဟုဆိုကြသည်။ တောင်ဇလပ်ပန်းအမျိုးအစားတွင် ရှားပါးသောပန်းဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားအစွန်းမှာ တွေ့ရသည့် ရီဒိုဒင်းဒရွန်းမက်ဂါကလိုက် တောင်ဇလပ်ပန်းများကိုများ ကိုယ်စားပြု၍ ခေါ်လေသလား၊ ပန်းနုရောင်ဖြင့် ခေါင်းလောင်းလေးလိုလှပြီး မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်သည့်ရနံ့က တောတောင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့စေသည်။ နန်းကိုချစ်ခဲ့ရသည့် တစ်လျှောက်လုံး ရင်တုန်မောလျှပန်းသမျှ နွမ်းလှသည့် အလွမ်းများသည် နန်း၏ မွှေးပျံ့သတင်း ဂုဏ်အဆင်းနှင့် ကျေနပ်နှစ်သက်မိသည်သာ။ သူ့ကိုယ်စား ထူးရယ်အနားမှာရှိနေပြီပဲ၊ ဖြေသာပါသည်။

သူပြောသွားခဲ့သည့်စကားအချို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ အသိပညာချို့တဲ့သည်မှာ ပညာမတတ်ကြလို့သာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတွေဖွင့်ပေးရမည်ဟုဆိုသည်။ ဉာဏ်ရည် မြင့်သည့်ကလေးများကို ပံ့ပိုးပေးဖို့လိုအပ်သည်။ နန်းငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့မောင်နှမတို့ကို မျက်ကွယ်ပြုသွားသည့် အချိန်မှစ၍ အခက်အခဲများကို ဒူးဝါးနှင့် ဖာသာ လဖုန်းတို့က အားပေးကူညီခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကြီးနား ကျမ်းစာသင်ကျောင်းမှ တစ်ဆင့် မြစ်ကြီးနားကောလိပ်၊ ထိုမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝဖြင့် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

ယခု နန်းရှိရာဒေသသို့ မင်းသူရောက်လာခဲ့သည်။ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေဆဲဖြစ်သည့် နှလုံးသားရေးကိစ္စမှာ မပြီးပြတ်သေး။ သည်နေ့ မျှော်လင့်မထားဘဲ နန်းနှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူးရယ်နှင့်

နန်းတို့မောင်နှမတော်စပ်သည်ကို ယခုမှ သိရသည်။ ထူး၍ အံ့ဩခြင်းမဖြစ်မိပါ။ ထူးရယ်ကိုလည်း မည်သည့် သံသယမှ မဖြစ်မိ။ အစိုးရကိစ္စများပေါက်ကြားနိုင်သည့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ကိစ္စများလည်း မရှိခဲ့ပေ။ မင်းသူမရောက်လာမီ အချိန်ကာလကပင် မြစ်ကြီးနားရုံးမှာစ၍ အလုပ်ဝင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ရန်သူ၏သူလျှို အလုပ်အတွက် ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ မင်းသူ ရောက်လာပြီးကတည်းက လုပ်ငန်းများ ချွတ်ချော်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ အားလုံးအောင်မြင်နေသည်။

ဒေသဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများ၊ ကျန်းမာရေးအသိပညာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုးတက်လာစေရန်လုပ်ဆောင်မှုများသည် တစ်စထက် တစ်စ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။ ဒေါက်တာနော်မရီနာက ကွင်းဆင်း၍ အဖွဲ့လိုက်ဆောင်ရွက်သည်။ ဤသည်ကပင် မင်းသူ အတွက် ကောင်းမွန်သောလုပ်ဆောင်မှုတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ တရားစီရင်ရေးများမှာလည်း ဒေသခံလေ့ထုံးများမပစ်ပယ်ဘဲ ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအတိုင်း ဆောင်ရွက်စေသည်။ ယခုအခါ ခရိုင်များတွင် အေးချမ်းမှုအရှိဆုံးမြို့နယ်ဖြစ်နေပါပြီ။ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ကွပ်ကဲရေး ကောင်းမွန်သည်ဟုလည်း အမည်ရလာသည်။ အနီးရှိ ထိစပ်နယ်မြေအားလုံးမှာ အေးချမ်းသာယာခြင်း သိပ်မရှိ။ မကြာခဏ လုံထယ်တို့အုပ်စု၏နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုကို ခံနေရ သည်။ အဖွဲ့ငယ်များဖြင့် ဆက်ကြေးကောက်ခံသည်။ ကေအိုင်အေ အင်အားတောင့်တင်းခိုင်မာရေးအတွက် လူအင်အား စုဆောင်း သည်။ ဗန်းမော်-မြစ်ကြီးနားရထားလမ်းတစ်လျှောက် လှုပ်ရှား သည်။ စိန်လုံပန်ဂျီ၊ စိန်လုံကမ္ဘာ၊ လွယ်ဂျယ်ဒေသတစ်ဝိုက်နှင့် ကောက်ကွေ့ချောင်းများ၏ဒေသတို့တွင် အေးချမ်းမှုမရှိ။ မြို့တွင်း မှာလည်း သူတို့အမာခံများရှိနေသည်။ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ

ဆိုသလို နီးစပ်သူများ၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ အများအားဖြင့် အင်အားစုဆောင်းခံရသည်။ တရုတ်နယ်စပ် ခိုင်ဘန်ခင်တွင် အဓိကတပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိနေသည်။ စိန်လုံ၊ လွယ်ဂျယ်၊ မိုးမောက်ဒေသတစ်ခွင်ဝင်၍လှုပ်ရှားကြသည်။

မင်းသူ၏နယ်မြေဒေသအတွင်း၌ ထိုသို့မဟုတ်။ ငြိမ်းချမ်း နယ်မြေဟုဆိုနိုင်သည်။ အခြားခရိုင်မြို့များနှင့်နှိုင်းစာလျှင် ပြောပ လောက်သည့်ကိစ္စများမရှိသလောက်ပင်။ လုံထယ် ဆိုးသည်မှာ သူ့ဒေသပိုင်နက်အတွင်း၌မဟုတ်။ စိန်လုံ၊ မိုးမောက်၊ ဖကွန်၊ အမတ်ကြီးကုန်းရှိ တပ်ခွဲများသို့ မကြာခဏဒုက္ခပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမြို့သိမ်းတိုက်ပွဲများပင် ဆင်နွှဲတတ်သေးသည်။ မိုးမောက်မြို့မှာ ဗန်းမော်မြို့၏အရှေ့ဘက် လွယ်ဂျယ်ကားလမ်း၊ ဗန်းမော်-မြစ်ကြီးနားကားလမ်းဆုံတွင်ရှိသော မြို့လေးဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနားနှင့်ကိုးမိုင်ခန့်ဝေးကွာသည်။ နေထိုင်သည့်လူမျိုးများမှာ ကျိုးနွံပြီးသား။ ပင်ကိုယ်စိတ်က အေးဆေးသည်။ လူမျိုးရေး တက်ကြွသော ကချင်မျိုးချစ်တပ်ကိုကြောက်သည်။ ရှမ်းနှင့် ရှမ်း- တရုတ်များ အနေထိုင်များသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာပွဲစအချိန်မှာ Civil Affairs Service (Burma) ခေတ်၊ ကချင် (Levies) တပ်များ၏နှိပ်စက်၊ အနိုင်ကျင့်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရဖူးသည်ကြောင့် အကြောက်တရားများက အနိုင်ယူလျက်ရှိနေရှာသည်။ အများ အားဖြင့် မျိုးချစ်အဖွဲ့များလှုပ်ရှားကြလျှင် အင်အားပြု၍ မလှုပ်ရှားဘဲ လူနည်းစုအဖွဲ့လေးများဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ယခုအခါ မင်းသူ၏မြို့နယ်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု အားကောင်း လာသည်။ ကျန်းမာရေးမှအစ စာသင်ကျောင်းများအထိ တည်ဆောက်လာကြသည်။ ကြိမ်များ၊ ဘိန်းစိုက်သောနေရာများ တွင် ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ ကမ္ဘာလသီးများ အစားထိုးစိုက်ပျိုးစ

ပြုလာသည်။ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်မဖြစ်သေးသော်လည်း ဒေသတွင်း ဖူလုံသည်။

“ဆရာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ထူးရယ် အသိပေးသောကြောင့် ရုံးခန်းဘက်သို့ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ရုံး၏မျက်နှာစာရှေ့တွင် M.38/Jeep ကားကလေး ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကားကိုမြင်သည်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းမှန်းသိသည်။ သူနှင့်မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ ကြာပေပြီ။ တာဝန်ကိုယ်စီရှိနေကြသည်မို့ သတိရသော်လည်း တော်တော်နှင့် မဆုံဖြစ်ကြပေ။ ဧည့်ခန်းတွင် ခင်မောင်ထွန်းတို့ ထိုင်နေကြသည်။ မင်းသူဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် အရာရှိနှစ်ယောက်ကထ၍ အရိုအသေပြုသည်။ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိသည့် ခင်မောင်ထွန်းက ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“အို ထိုင်ကြပါ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့”

မတွေ့ကြရသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့မှာလည်း တပ်ကိစ္စ တာဝန်များရှိသကဲ့သို့ ကိုယ့်မှာလည်း မြေကိစ္စများ၏အုပ်ချုပ်မှု လုပ်ငန်းများ ရှုပ်ထွေးနေသည့် လူ့ဘောင်လောကမှအမှုများ၊ အထက်ကတစ်မျိုး၊ အောက်ခြေတွင်ဖြစ်ပျက်နေသည့်ကိစ္စများ ဖြေရှင်းနေရသည်ကတစ်ဖုံ။ ဤကြားတွင် သင်တန်းကိစ္စ၊ တောင်ယာများထဲတွင် တစ်စုစီဖြစ်နေသည့် တောင်ယာသမားများ တဲများဖြင့် နေထိုင်ခြင်းကို ကျေးရွာငယ်ကလေးများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနိုင်ရန်ကိစ္စ စသည်တို့ဖြင့် အလုပ်များရှုပ်ထွေး နေချိန် တပ်ဘက်ကလည်း သူပုန်ရွာများအဖြစ် မြင်နေသည့် အတွက် ဖျက်ခိုင်းနေလေသည်။ ဗန်းမော်မြို့အရှေ့ပိုင်း နယ်မြေများတွင် မကြာခဏတိုက်ပွဲများ ဖြစ်နေသည်။ ထိုဒေသ ဘက်တွင် KIA တပ်ရင်းဌာနချုပ်က ရှိနေလေသည်။

မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး ဝင်ဆံ့နိုင်ရန် လုံးပန်းနေရသဖြင့် မင်းသူမှာလည်း မအားလပ်ပေ။ ခင်မောင်ထွန်းလည်း ဤသို့ ဖြစ်မည်။ သူက အသက်နှင့်ရင်း၍ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး မဆုံးရှုံး စေရန်အတွက် နေ့ညမရွေး တောတွေဖြတ်၊ တောင်မြင့်ပေါ်က စစ်စခန်းများ စစ်ဆေးနှင့် သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေမည်။ မကြာပါ။ စားပွဲရှေ့သို့ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်း နှင့် ခေါမုန့်၊ ငါးကြော်၊ ကော်ဖီတစ်အိုးရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးပါသည်။

“စားကြပါ... ကိုယ်တို့လက်ဖြစ်ပါ၊ အန္တရာယ်မဖြစ်စေရ ပါဘူး၊ ခင်မောင်ထွန်း မင်းက အရင်စားမှပေါ့ကွ”

“လာကြကွာ၊ ကိုယ့်ညီတို့ စားကြပါ၊ သူက ကိုယ်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းကွ၊ ကိုမင်းသူတဲ့ လူပျိုကြီးလေ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် နန်းနဲ့ရော တွေ့ဖြစ်သေးလား သူငယ်ချင်း”

“ငါ မင်းကို ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းစုံကို မင်းသိပြီးသားပါ”

ခင်မောင်ထွန်း ငြိမ်သက်ကာ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ့မှာ တာဝန်လည်းပါပေလိမ့်မည်။ သူဘေးတွင်ထိုင်နေသော အရာရှိ နှစ်ဦးက မင်းသူကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မင်းသူ ပြန်ကြည့်သည့် အခါ တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲ၍ မသိသလို၊ မကြားသလို နေကြ သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တွေ့ကြသော်လည်း ယခင်က လောက် နွေးထွေးမှုမရှိ၊ အတားအဆီးက တာဝန်သာတည်း။

“မင်းသူရေ တို့ငယ်ပေါင်းကြီး၊ ဟိုကောင် အရူးကွာ”

“မင်းကလည်း အရင်းအဖျားမရှိ ဘယ်ကောင်တုန်းဟ”

ကောက်ညှင်းပေါင်းစားနေသည့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်က မော့ကြည့်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းက ငါးကြော်တစ်ကောင်ကို

ကလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယကင်းကင်းနဲ့ အပူပင်
သောကမရှိ၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ ဘဝမျိုးပြန်လိုချင်တယ်ကွာ၊
အဲဒီအချိန်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးရတဲ့ အချိန်ပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်
ကွာ၊ နန်းကိုတွေ့ခဲ့ရင် ငါ့ကိုယ်စား သူငယ်ချင်းက ပြောပေးပါ၊
တို့ဆီကိုပြန်လာခဲ့ပါလို့”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည့် စကားဝိုင်းကို ထူးရယ်
ရောက်လာသည်နှင့် စကားစကို မင်းသူက စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည့်
နှယ်ပင်။ အားလုံးကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ရှိနေကြစဉ် မင်းသူထံ
အာရုံစိုက်သွားကြသည်။

“ထူးရယ် ခဏ အစ်ကိုဆီလာဦးကွာ၊ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

ထူးရယ် ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ဆရာမင်းသူ၏
ခေါ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။
အရာရှိသုံးဦးပြိုင်တူလှည့်၍ ထူးရယ်ကိုကြည့်ကြသည်။ ထူးရယ်
ရိုကျိုးစွာဖြင့် သူတို့ရှိရာသို့လာခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်း သေချာကြည့်စမ်း၊ နန်းနဲ့မတူဘူးလား”

ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိသူ ခင်မောင်ထွန်းက ထူးရယ်ကို စိတ်ဝင်
တစားကြည့်သည်။ နောက် မင်းသူကို ပြန်ကြည့်သော အကြည့်က
မယုံသင်္ကာအကြည့်မှန်း မင်းသူ သိနေသည်။

“အေးကွ၊ အတော်ကိုတူတယ်ကွ မင်းသူ”

“အဲဒါ နန်းရဲ့မောင်အငယ်ဆုံးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အစိုးရ
ဝန်ထမ်းလေ၊ ထူးရယ်... အစ်ကိုရယ်၊ နန်းရယ်၊ ဟောဒီက
ဗိုလ်မှူးရယ်က တက္ကသိုလ်မှာ အတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ၊
မင်းကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတဲ့အကြောင်းက နန်းကို အလင်းဝင်ဖို့
ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးစေချင်တယ်၊ အကိုတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး
နိုင်ငံအတွက် အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ချင်တယ်ကွာ၊ အဲဒါတွေ
လုပ်ဖို့ အစ်ကိုအပြင် သူလည်းအပါအဝင်ပေါ့၊ အစ်ကိုမရှိတော့တဲ့

အခါ နောက်အစ်ကိုကို မတွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ နန်းနဲ့တွေ့ရင်
သူပြောတာတွေအားလုံးကို နန်းကို ပြောစေချင်လို့ပါ”

“ဟာ မင်းသူ၊ အဲဒီလိုတော့ မယူဆပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ခုလာတာက
မင်းကိုနှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါကွာ၊ ဒီညီလေးနဲ့နန်းက မောင်နှမတွေလား၊
ဒါနဲ့နောက်တစ်ယောက်က”

“ခင်မောင်ထွန်း မင်းသိပြီးသားတွေကို ဘာလဲ အတည်ပြု
ချင်သေးလို့မေးနေတာလားကွာ၊ မင်းတို့အကျင့်ကို ပါနေတာလား
ဟင်”

“ဟာ မင်းသူ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြီ၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ
အတော် အထင်အမြင်လွဲနေတာကိုး၊ ခုလာတာ မင်းကို
နှုတ်ဆက်ဖို့ပဲ၊ တာဝန်တွေခြားထားတာပဲရှိတယ်၊ မင်းတို့အပေါ်
ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိတာတော့ သူငယ်ချင်းသိစေချင်တယ်၊
ငါတို့တွေမှာ မင်းတို့မသိသေးတဲ့ နားလည်မှုတွေရှိနေတယ်၊
ပြောစရာမလိုဘဲနဲ့ သိနေတာ၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြရမယ်ဆိုရင်
ဥပမာကွာ တို့နိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ထိပါးလာခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ်
တခြား တိုင်းတစ်ပါးက ထိပါးစော်ကားလာခဲ့ရင် တိုင်းရင်းသား
အဖွဲ့တွေက ကြည့်မနေဘူးကွ၊ ဥပမာ တရုတ်ဖြူကိစ္စကွာ၊
အားလုံးက တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သားတည်းပဲ၊ မယုံမရှိနဲ့ကွ၊
လက်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ သမိုင်းက သက်သေပြခဲ့ပြီပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ
ညီအစ်ကိုချင်း၊ မောင်နှမအရင်း ဘယ်လောက်မတည့် ရန်ဖြစ်
နေပါစေကွာ၊ တစ်ဖက်သူစိမ်းအိမ်က ကျူးကျော်ရန်စလာခဲ့ရင်
အဲဒီသူစိမ်းကိုအရင်ရိုက်မှာပဲ”

ခင်မောင်ထွန်း စကားကိုရပ်ပြီး ကော်ဖီသောက်လိုက်သည်။
မင်းသူက ရေနွေးပန်းကန်ကို သူရှေ့ချကာ ရေနွေးငှုံ့လိုက်သည်။

အတူပါလာသော အရာထမ်းတို့မှာ မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ
ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေကြသည်။ ရုံးအဖွဲ့သားများကလည်း

သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့မို့ မင်းသူတို့ကို အာရုံမစိုက်အား။ ထူးရယ် တစ်ယောက်သာ ထိုင်ရမလို၊ ထရမလိုနှင့် အတော့်ကို အနေရ ကျပ်နေသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက သိသည်။ ဤသည်ကို မင်းသူက သတိမထားမိပါ။ သူ့ရင်ထဲ၌ရှိသောစကားများကိုသာ ပြောနေသည်။

“ဒါက မင်းအမြင်ကိုးကွ၊ တချို့က အဲဒီလိုမြင်ချင်မှ မြင်မယ်၊ တို့နိုင်ငံမှာ ထူးခြားတဲ့အတတ်ပညာ မရှိဘူး၊ စည်းလုံး ညီညွတ်မှု အားနည်းတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါက ငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်၊ တိုက်ခိုက်မနေစေချင်ဘူး၊ နန်းနဲ့ငါနီးစပ်ဖို့ ဆိုတာလည်း ငါဆက်မတွေးချင်တော့ဘူး၊ ဆုံရပ်မသိတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းလိုပါပဲ၊ သူက သူတိုင်းရင်းသားတွေကို ငါ့ထက်ပိုချစ်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဟိုးအဝေးက ညှိညှိဆိုင်းနေတဲ့ တောအုပ်၊ သူ့နောက်က လှပတဲ့ရေခဲတောင်တန်းကြီး၊ အဲဒီအရပ်ထိ အေးအေးချမ်းချမ်း သွားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့မရဘူး၊ မငြိမ်းချမ်းဘဲကိုး၊ တောင်ယာတဲတွေကို ရွာလုပ်ဖို့ခက်တယ်၊ သူတို့အလုပ်က တောင်ယာထဲမှာ၊ အဲဒါကို အတင်းစုဖို့ခက်လိမ့်မယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါလုပ်နေရတဲ့ လူမှုအခက်ခဲတွေထဲက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ မင်းတို့ဆို ပိုပြီးခက်တဲ့ ကိစ္စတွေရှိနေမှာ၊ အသက်နဲ့ရင်းပြီး သွားလာနေကြရတာပဲ၊ နန်းတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲနေမှာပါ၊ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်ဘူး”

မင်းသူက ပြောလက်စစကားကိုရပ်ပြီး ထူးရယ်ကို သတိထားမိသွားသည်။

“ထိုင်လေ ထူးရယ်” ခင်မောင်ထွန်းက မင်းသူကိုကြည့်ရင်း

“နေပါစေ မင်းသူ၊ တို့လူကြီးတွေရဲ့အလုပ်ကိစ္စမှာ ကလေးတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါ့မယ်၊ သူ့ဘာသာ

သွားပါစေ၊ ညီလေး မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ၊ အစ်ကိုတို့ကို ဧည့်ခံနေဖို့မလိုပါဘူး”

ခင်မောင်ထွန်းက ဦးစွာတားဆီးလိုက်သည်။ ထိုင်နေသော စစ်ဘက်မှအရာရှိနှစ်ဦးက ထူးရယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ နန်း၏ မောင်အငယ်ဆုံးဆိုသည်နှင့် စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။

ခင်မောင်ထွန်းတွေးနေမိသည်မှာ မင်းသူ၏ပြောင်းလဲ သွားသည့်စိတ်ဓာတ်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာ အတူ နေခဲ့စဉ်က ရိုးအေးကာ စကားနည်းပြီး သိုသိပ်သည်။ ယခုမူ သူပြောသောစကားများထဲတွင် နိုင်ငံရေးပါလာသည်။ နိုင်ငံ အတွင်းရေးပါလာသည်။ နိုင်ငံအတွင်း ဖြစ်ပျက်နေသည့် အချို့ ဒေသများက မငြိမ်းချမ်းသေးသည်ကို မနှစ်သက်၊ အုပ်ချုပ်မှု မသက်ရောက်နိုင်သေးသည့် ဒေသများအပေါ်၌လည်း အားမလို အားမရဖြစ်နေသည်။ တိုးတက်မှုနှေးကွေးနေသေးသည့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများကို အားမရ၊ သူ၏ဆန္ဒအရ အလျင်အမြန် အကောင် အထည်ဖော် တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်လိုသည်။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင် ရသည့်အခါများတွင် လူမျိုးရေးအခက်အခဲများကြောင့် မအေးချမ်း သေးသော ဒေသများအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စပါလာသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက တာဝန်အတိုင်းမေးမြန်းသည်ဟုထင်သည်။ မင်းသူ အထင်လွဲနေပုံရသည်။ စိတ်ဆိုးသွားပုံလည်း ပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် နန်းကို ပြောစေလိုသောစကားများကို သူနှင့်သာပြောပေရော့ဟု သဘောဖြင့် ထူးရယ်ကိုခေါ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ထွန်းက အမြန်ဖြေရှင်း လိုက်ရသည်။ သူ တာဝန်များပိနေ၍ စိတ်ပင်ပန်းနေပုံပင်။

အမှန်တော့ ခင်မောင်ထွန်းက တပ်စုတပ်ခွဲများ စစ်ဆေးရင်း မင်းသူကို သတိရ၍ဝင်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့အတူ

မိမိနှင့်အတူ ပါလာသည့်အရာရှိများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရန်၊ လုပ်ငန်းဆက်စပ်မှုသဘောအရ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးစေရန်လည်းပါသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက မြောက်ပိုင်းတိုင်းမှ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်။ ဘယ်အချိန် ပြန်တွေ့ကြမည်မသိနိုင်။ ထို့ကြောင့် နန်းကို သတိရမိသဖြင့် ပြောခဲ့မိသည်ကို မင်းသူ အထင်လွဲနေပုံရသည်။

“တို့တွေလည်းကွာ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေပါစေ၊ သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ ရန်သူမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သံယောဇဉ်တော့ရှိနေပါသေးတယ်ကွာ၊ နန်းရဲ့သတင်းကိုသိချင်ရင် မင်းဆီလာစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ့ရဲ့စားပွဲရွှေ့ရောက်လာတဲ့ I.O အစီရင်ခံစာတွေ ထိုင်ဖတ်နေမှာပေါ့ကွာ၊ ငါအမှန်သိချင်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေကိုပါ”

“ငါ မင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အမှန်ပြောရရင် ငါ့ရဲ့အခြေအနေကို ငါကိုယ်တိုင် မသိနိုင်အောင်ဖြစ်နေရတယ်ကွာ၊ မင်းရှေ့လေးမှာပဲ နန်းနဲ့တွေ့တယ်၊ ချစ်လျက်နဲ့ယှဉ်ပြီးသွားနေရတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းလို ဆုံရပ်မရှိသလို၊ နီးဖို့လည်းမလွယ်တဲ့ ဘဝပါကွာ၊ သူ့ရဲ့တိုင်းရင်းသားတွေဘဝ တိုးတက်မြင့်မားရေးအတွက်ပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိနေတာကွာ၊ ငါ့ကို မေ့နေတယ်၊ တစ်ခါ တစ်ရံလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ ကြားရတယ်၊ ရုတ်ခြည်းပြန်ပျောက်သွားတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်အောင်ပါပဲ၊ မင်းကို စကားအဆုံးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတကယ်ခံစားနေရလို့ ပြောတာပါ”

မင်းသူ၏ ဆို့နှစ်ကြွေကွဲသောမျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် ခင်မောင်ထွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ မင်းသူက နန်းကို မည်မျှထိချစ်သည်ကိုသိသည်။ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က နန်း

ပြိုင်ပြိုင်စေမည့်စကားပင် မဆို၊ နန်းမျက်နှာညှိုးနွမ်းနေလျှင်ပင် မင်းသူ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူငယ်ချင်းများက စကြနောက်ကြလျှင်ပင် နန်းကို ထွက်ပေါက်ရှာပေးတတ်သည်။ သို့သော် ဤအချိန်အခါထိ နန်းကို ချစ်သည်ဆိုသောစကား ပြောမထွက်သေးပေ။

“မင်းက နန်းရဲ့အကြောင်းကိုမေးတိုင်း ငါက စစ်ရေးအခြေအနေအရမေးတယ်လို့ပဲ မြင်နေတော့ ငါ့မှာ အခက်တွေ့နေရတယ်ကွာ၊ အမှန်တော့ ငါသိချင်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက် နောင်ကို ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမှာလဲ၊ တစ်ယောက်က မြို့ပြ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကြီးကြီးယူပြီး အေးချမ်းသာယာရေးတွေ လုပ်ကိုင်နေရသူ၊ တစ်ဦးက တိုင်းရင်းသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အရေးပါဆုံးနေရာက လှုပ်ရှားနေသူ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါက ပြည်သူ့ရန်ကိုကာကွယ်ပေးနေရတဲ့ တပ်မတော်သားဆိုတော့ မင်းတို့ရှိတဲ့နေရာကိုလာရင် တာဝန်နဲ့ လာတယ်လို့ပဲ မင်းက ထင်နေတယ်၊ အမှန်တော့ တာဝန်တော့ ပါတာပေါ့ကွာ၊ သံယောဇဉ်ကြောင့်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်၊ စစ်သတင်း၊ ရန်သူ့သတင်းထောက်လှမ်းတာက သူ့တာဝန်နဲ့သူ ရှိနေပြီးသားပါ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီလိုလာတယ်ဆိုတာ မင်းနဲ့နန်း အတွက်လာတာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နန်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းက ငါ့ကိုအမြဲရှောင်တယ်ကွာ၊ ဒီနေ့လည်း နန်းလာသွားတယ်ဆိုတာ ငါသတင်းရပြီးသားပါ၊ မင်းကို လာတွေ့တယ်ဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ်ကွာ၊ နန်းကိုတွေ့ရင် ပြောပေးဖို့စကားကို မင်းက နန်းရဲ့မောင်လေးနဲ့ ငါ့ကို ပြောစေတယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်က ငါ့စကားကို နန်းဆီရောက်အောင် မပို့ချင်တဲ့ သဘောလားဆိုတာကို ငါတွေးမိတယ်ကွာ၊

ငါ အခုတစ်ခေါက်ပြန်ရင် မြောက်ပိုင်းတိုင်းကနေ အလယ်ပိုင်းတိုင်းကို ပြောင်းရွှေ့ရမယ်၊ မင်းတို့ဆီလာတာ နောက်ဆုံး အခေါက်ပါ။ ငါက မင်းနဲ့ နန်းအပေါ် တာဝန်မကျေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးနေရတဲ့သူတွေ မဖြစ် စေချင်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ အေးချမ်းစွာအတူနေထိုင်ရေး ဆွေးနွေးမယ့် ငါ့ကို အမြဲရှောင်နေတယ်၊ အတွေ့ကို မခံဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ စစ်ကြောင်းတွေကိုတော့ မနှောင့်ယှက်ဘူး၊ မင်းနဲ့ နော်မရီနာကို သူက ကာကွယ်ပေးထားတယ်ဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဘယ်အချိန်ထိ မင်းတို့ကို ကာကွယ်ပေးထားနိုင်မှာလဲ၊ အဖွဲ့တွေက သူတစ်ဖွဲ့တည်းမှ မဟုတ်တာပဲ၊ လုံထယ်ကိုပဲပြောလို့ရ မယ်၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေကိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ စိန်လုံကမ္ဘာတို့၊ လွယ်လွယ်နယ်ဘက်ကအဖွဲ့တွေနဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင် နန်း ကာကွယ် ပေးနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါစိုးရိမ်တယ်၊ ဒီနယ်မှာ ငါတာဝန် ကျနေတုန်း နန်းကို အလင်းထပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစား စေချင်ပေမယ့် မလွယ်ဘူး၊ အစပိုင်းက ပြောခဲ့သလိုပဲ နန်းက ငါ့ကို အတွေ့မခံဘူး၊ ဟော မင်းက ရောက်လာတော့ အဆင်ပြေ မလားလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်၊ မင်းကပါ ငါ့ကိုအထင်လွဲနေတယ်၊ ငါစိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်းသူ သတိဝီရိယနဲ့သာ နေခဲ့ပါတော့၊ နန်းကိုပြောဖြစ်အောင် ပြောဖို့ မင်းကိုမှာခဲ့မယ် မင်းသူ၊ အချိန်တွေ နောက်မကျသေးပါဘူး၊ တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးထမင်းပွဲကို မန္တလေးကနေ မျှော်နေမယ်လို့၊ ဆူးငြောင့် ခလုတ်တွေကို ရှောင်ရှားရင်း ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းကနေ အတူ လျှောက်ကြရအောင်လို့ မင်းပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါကွာ”

ခင်မောင်ထွန်း စကားအဆုံးမှာ ကော်ဖီသောက်လိုက်သည်။ မင်းသူမှာ ငူငူကြီးဖြစ်သွားသည်။ ခင်မောင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး

အမြင်မကြည်ဖြစ်နေခဲ့သည့် မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်နေမိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းသည် မင်းသူ ဤဒေသသို့ မရောက်မီကပင် နန်းနှင့် တွေ့ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံရသည်။

အားလုံးကို ထမင်းစားပြီးမှပြန်ကြရန် မင်းသူက ပြောသော်လည်း ခင်မောင်ထွန်းက လက်မခံ၊ ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာမှထလိုက်သည်။ မင်းသူ၏ပခုံးကို အသာကိုင်၍ ပွေ့ဖက် လိုက်သည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်လာခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းများ ခွဲခွာကြတော့မည်ဆိုသည့်အသိဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ မည်သည့်အချိန်မှ ပြန်ဆုံကြရမည်မသိ။

“ငါသွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ အမှန်တော့ မင်းကို ဒီနေရာမှာ မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ နန်းရှိနေပေမယ့်လည်း မင်းအတွက် မလုံခြုံဘူး”

မင်းသူက ခင်မောင်ထွန်းတို့ကို လျစ်ကားလေးဆီသို့ လိုက်ပို့သည်။ ယာဉ်မောင်းစစ်သည်လေး ကားကိုနှိုးနေပြီ။ အရာရှိ နှစ်ယောက်က ခင်မောင်ထွန်းထက်အရင် ကားပေါ်ဦးစွာ တက်နှင့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ လက်ပြ၍တားနေသည့် ဒေါက်တာနော်မရီနာကို မြင်သည်နှင့် ခဏရပ်စောင့်နေလိုက် သည်။

“ဗိုလ်မှူး ဒီက ကချင်ရိုးရာဓားနဲ့လွယ်အိတ်ကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပါရစေ၊ အမှတ်တရပေါ့နော်၊ အိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် ပါတယ်၊ တပ်ရင်းရောက်မှဖွင့်ဖတ်ပါတဲ့”

ခင်မောင်ထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ လက်ကမ်း၍ယူလိုက် သည်။ ဒေါက်တာနော်မရီနာကို နှုတ်ဆက်လက်ပြ၊ အားလုံးကလည်း လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသူ၏ ရင်ထဲတွင် စူးနှင့်နှင့်ဝေဒနာတစ်ရပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ “ခင်မောင်ထွန်းက နင့်ကို သိပ်တွေ့ချင်တာ မင်းသူ၊ ခု သူက ကချင်ပြည်နယ်

မချမ်းဘောမှာလေ”ဟု မမနိုင် ပြောဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သတိ မထားမိ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ ဤအချိန်က စပြီး ခင်မောင်ထွန်းက နန်းအကြောင်းကြားသိပြီးဖြစ်နေ လောက်မည်။

တောင်အကွေ့တက်ကလေးသို့ ဦးတည်ကာသွားနေသည့် စစ်သုံးကားလေး မြင်ကွင်းကပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိသည့်အချိန်၌ ဒေါက်တာနော်မရီနာမှာ သူ၏ဆေးရုံအဝင်ဝသို့တိုင်အောင် ရောက်နေပါပြီ။ သူလည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ သင်တန်းသူများ၏ စားဝတ်နေရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းခန်းမ၊ စာသင်ခန်းမနှင့် စာသင်ဆောင်များဆောက်လုပ်ရန်၊ ရပ်မီ၊ ရပ်ဖများနှင့် တိုင်ပင်ကာဆောင်ရွက်ရမည့် ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများ အကူအညီပေးရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ကြရသည့်အခက်အခဲများ အစည်းအဝေးတွင်ပြောပြ၍သိခဲ့ရသည်။ နယ်မြေခံများက ကူညီကြသော်လည်း သူ မပါလျှင် မပြီးနိုင်ပေ။ အတော်ပင် စေတနာကောင်းသော ဆရာဝန်မဖြစ်သည်။

ကချင်ဓားနှင့် လွယ်အိတ်လက်ဆောင်ပေးသူက နန်းဖြစ်သည်ကို မပြောပြလည်း မင်းသူ သိနေသည်။ တရားဝင်တွေ့ဆုံကြဖို့မလွယ်ပေမယ့် ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ် ရှိနေကြမှာမလွဲပေ။ ဤဒေသ၌ ခင်မောင်ထွန်းတာဝန်ကျနေစဉ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံခြင်းနှင့် တိုက်ခိုက်မှုမပြုလုပ်ခြင်း၊ မလုပ်နိုင်ရန်လည်း တားဆီးထားသည်။ ဤသည်ကို ခင်မောင်ထွန်းက အသိအမှတ်ပြုသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အပြန်အလှန် လေးစားလျက် ရှိနေသည့်အတွက် ဝမ်းသာစရာဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ မင်းသူ၏နယ်မြေတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းကာ အေးချမ်းသာယာနေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့ကြလျှင် ပစ်ကြခတ်ကြနှင့် စိတ်မကောင်းစရာများသာဖြစ်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ယခုတော့ မင်းသူထင်ထားသလိုမဟုတ်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သည့်အရပ်မှာရောက်နေသည်၊ ရှိနေသည်ကိုတော့ သိထားကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ခင်မောင်ထွန်း ပြောင်းရွှေ့သွားတော့မည်ကိုပင် နန်း သိထားပုံရသည်။ မင်းသူ၏ ရင်ထဲတွင် လစ်လပ်သည့်ဝေဒနာခံစားခဲ့ရသည်။ အမှန်တော့ ခင်မောင်ထွန်းရှိနေသည်မှာ သူ့အတွက်တစ်အားပင်။ သူငယ်ချင်း မရှိတော့သည်မို့ အားငယ်စိတ်တော့ဖြစ်မိသည်။ နန်းက ချစ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား အသေအချာ တွေးကြည့်လျှင် လုပ်ငန်း၏သဘောအရ ရန်သူသာဖြစ်ချေသည်။

ဖုန်မှုန့်များတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အဝေးသို့ရောက်သွားသော ဂျစ်ကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါမှ ရုံးခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထူးရယ်နှင့်ရုံးဝန်ထမ်းအချို့ ဧည့်ခန်းမတွင် ပစ္စည်းများ ရှင်းလင်းနေသည်။ အိမ်သို့ပြန်လိုသည့်ဆန္ဒမရှိသဖြင့် ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ထူးရယ်က ပစ္စည်းများပြန်၍ သိမ်းရင်း ကော်ဖီ တစ်အိုး၊ ရေဇွေးဓာတ်ဘူးနှင့် ပန်းကန်များ မလှမ်းမကမ်း စားပွဲပေါ်သို့ လာတင်ထားသည်။ အတော်အလိုက်သိတတ်သည့် သူငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူက ရဝမ်လူမျိုး၊ တောင်ပေါ်သားလေး၊ အေးခဲသောရေခဲတောင်ဒေသမှ မြစ်ကြီးနားတွင် အထက်တန်း ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ မင်းသူ နောင်မွန်းသို့ပြောင်းမလာမီကပင် ဦးစွာရောက်နှင့်နေသူဖြစ်သည်။ မင်းသူ၏စိတ်ထဲတွင် ဗမာရယ်၊ ကချင်၊ ရှမ်း၊ လီဆူ၊ ပအိုဝ်၊ ချင်းရဝမ် ဟူ၍ ခွဲခြားသည့်စိတ် မရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အထက်လူကြီးပိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအဟောင်းကို ပြင်ဆင်ရေးဆွဲရန် လုံးပန်းနေကြပြီ။ အင်္ဂလိပ်၏ထိုးနှက်သွားသည့် စနစ်ထဲတွင် လူမျိုးရေးသွေးခွဲသွားသည့်စနစ်သည် အဆိုးဆုံးဟု မင်းသူ ထင်သည်။ အဟောင်းများပင် မပြေမလည်ဖြစ်နေသည်။ အခြေခံဥပဒေထဲမှာပင် အတော်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည်။ မင်းသူ တွေးကြည့်သည်။ မည်သို့ကသိကအောက်ဖြစ်နိုင်ရ သနည်းဟု ဆိုရပါမူ အခြေခံဥပဒေ၏တစ်နေရာ၌ ဆိုထားသည်။ ကိုယ်စားလှယ်အများဆုံးရသည့် အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်သည် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် အစိုးရဖွဲ့၊ သမ္မတကို သူကခန့်၊ သမ္မတဆီသွား ကျမ်းကျိန်၊ ဤဝန်ကြီးချုပ်လုပ်သည့်သူက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ထဲမှ သူကြိုက်သည့်သူများကို စာရင်းထည့် ဤကဲ့သို့ဆိုထားသည်။

ပြည်နယ်များနှင့်ပတ်သက်သည့် အပိုင်းတွင် ဖွင့်ဆိုထားပြန် သည်က ပြည်နယ်ကောင်စီများကို ပြည်နယ်မှရွေးရန်နှင့် ရွေးကောက်ပြီးသူက ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ရမည်။ ပြည်နယ်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကို ပြည်နယ်မှရွေး၊ ဝန်ကြီးချုပ်လုပ်သူသည် ပြည်နယ်မှဖြစ်ခဲ့ပါက ပြည်နယ်ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ပါဝင်ရမည်။ ဤတစ်ယောက် သည် ပြည်နယ်ကောင်စီနှင့်တိုင်ပင်၍ ရွေးချယ်ထည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခက်တော့အခက်သား၊ တစ်နေရာတွင် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ အချင်းချင်း အဆင်သင့်နေစဉ်တော့ဖြစ်သည်။ ဝါဒတူနေစဉ်တော့ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်၍ရသည်။ အချင်းချင်း အဆင်မသင့်၍ အယူဆချင်းကွဲလွဲသွားပါက အလုပ်လုပ်၍ မရနိုင်တော့ပါ။ လူစိတ်ဆိုသည်က အခက်သားလား။

ဤကိစ္စများသည် တော်လှန်ရေးကောင်စီလက်ထက် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ရေးဆွဲရန် စိုင်းပြင်းနေသည့် အချိန်ကာလအထိ အနှောင့်အယှက်တစ်ရပ်အဖြစ် အရိပ်ကဲ့သို့

ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါနေခဲ့သည်။ ကောင်စီ၏အာဏာနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်အာဏာ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံနေလေပြီ။ ထို့အတူပင် ပြည်နယ်၏ ဘတ်ဂျက်ငွေကြေးကိစ္စ၊ ဘဏ္ဍာရေးလုပ်ငန်းများမှ အစ ကိုယ့်ပြည်နယ်ကိုယ် ဆွဲတင်လာသည်။ ပါလီမန်သို့ ရောက်သည့်အခါ ပါလီမန် ဘတ်ဂျက်ငွေကြေးကိစ္စကို ရပ်တည်၍ မပြောနိုင်ချေ။ ဤကိစ္စများသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘတ်ဂျက်ကိစ္စနှင့် ပြည်နယ်အချင်းချင်း စကားများကြရသည်။ တော်လှန်ရေး ကောင်စီတက်နေပြီမို့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ရေးဆွဲဖို့ စိုင်းပြင်းနေချေပြီ။

သို့သော် မင်းသူမှာ ကချင်ပြည်နယ်တွင် တာဝန်ကျနေသူသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန် စေတနာထက်သန်သူ ဗမာတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူတာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် ကချင်ပြည်နယ်မြောက်ဘက်အစွန်းရှိ နောင်မွန်းမြို့သစ်ကလေး သည် လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ် အလွန်ပြင်းထန်သောဒေသဖြစ်သည်။ သူချစ်သောသူငယ်ချင်းက မင်းသူကိုထားရစ်၍ တာဝန်နှင့် ပြောင်းရွှေ့ကာ ပြည်မသို့ပြန်သွားချေပြီ။ ချစ်သူ နန်းသည်လည်း ရဝမ်လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့အစည်းမှ အရေးပါသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေသည်။ အခြားဒေသများတွင် ဆူပူနှောင့်ယှက်မှုများ ရှိနေတတ် သော်လည်း မင်းသူ၏နယ်မြေသည်က အေးချမ်းလှပသည်။ အရေးပိုင်အချင်းချင်းပင် စကားနာထိုး၍ ကလိလာတတ်သည်။

အကြောင်းအကျိုးတိုက်ဆိုင်ကြ၍ သူငယ်ချင်းများဖြစ်နေကြ သော်လည်း ကံအကြောင်းမလှ၍ ဘဝပေးအခြေအနေများက မတူညီခဲ့ကြ။ သူတို့ဘဝများ၏ဆုံရပ်သည် ကချင်ပြည်နယ် မြောက်ဖျားအစွန်း ရေခဲတောင်များဝိုင်းရံလျက် မြင့်မားသော တောင်ချွန်းကြီးများအနီး၌ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က တိုင်းပြည်၏ ရန်စွယ်၊ ရန်ငြောင့်ကာကွယ်နေရသည့် တပ်မတော်သား စစ်ဦးစီး

ဒုတိယတန်းဖြစ်နေခဲ့ပြီး အခြားနှစ်ယောက်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်လျက်နှင့် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အလုပ်များမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်က ဆရာဝန်အတတ်ပညာ၊ ယခု သူလုပ်နေရသည်က ဆေးထိုးအပ်နှင့်နားကြပ်မဟုတ်။ သွေးဖိအား တိုင်းသည့်ပစ္စည်းကိရိယာပြဒါးတိုင်ဝေးလို့ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်မှု အားများသည့် ဂျာမန်နိုင်ငံကလုပ်သော ‘လူဂါ’ပစ္စတိုသေနတ် လက်ကမချရသော တိုင်းရင်းသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့မှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ဘဝကို မပိုင်၊ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စု၏ကိုယ်စား တိုးတက်မှုများ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် အနောက်နိုင်ငံများအထိ သွားရောက်ကာ ပညာများ ကြိုးစားဆည်းပူးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့ကို အားလုံးချစ်သည်။ သူ့ချစ်သူကိုတော့ ဦးစားမပေးနိုင်။ ချစ်သူ၏အသက်ကိုပင် အပြည့်အဝ စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ မောင်ဖြစ်သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ဓာတ်ကိုသိထားသည်။ သူက ပညာမဲ့သူ၊ မျက်ကန်းနိုင်ငံရေးသမား။ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ လူအများကို အနိုင်ယူလိုသော စိတ်ကိုထိန်းဖို့ မကြာခဏ ချောတစ်လှည့်၊ ခြောက်တစ်ခါဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရသည်။

ပင်ပန်းလှပြီ။ အခြားသောတပ်ဖွဲ့များမှာလည်း ဤစိတ်ဓာတ်များရှိနေသည်။ လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေရှိကြ သည်။ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါမည်လားဟူသော သံသယများ တစ်ခါ တစ်ရံ ဝင်လာမိသည်။ မိမိဖြစ်လိုသည်က တစ်မျိုး၊ မျှော်မှန်း မထားသည့် ကိစ္စများက ကြားဝင်လာတတ်သည်။ လွယ်လျယ် အဖွဲ့၏ နှောင့်ယှက်တတ်သည့်ဉာဏ် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် မကြာခဏ ပဋိပက္ခများရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ရိက္ခာ စုဆောင်းရေးနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်စုဆောင်းသည့်အခါတွင် နန်းနှင့်

သဘောထားကွဲလွဲသည်က များသည်။ နန်းက အကြောက်တရား နှင့် မစည်းရုံးစေချင်ပေ။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် တပ်ဖွဲ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို စောင့်သိစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် နန်းကို ဝေဖန်လာကြသည်။ သို့သော် နန်းက လမ်းမှန်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်သည်။

“နင့်အတွက် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်နဲ့ ငါ့အတွက် ကျည်ဆန် တစ်တောင့် အမြဲဆောင်ထားတယ်”

ဟု လုံထယ်ကို နန်းပြောဖူးသည်။ ယခုလည်း ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးရန် တစ်ဖက်အစိုးရက ခေါ်နေပြီ။ အပစ်အခတ်ရပ်ငြိမ်း မကျေလည်သည့်ကိစ္စများကို စားပွဲပေါ်မှာရှင်းကြဖို့ ဖိတ်ခေါ် သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးရောင်ခြည်သန်းပြီဟု နန်း ထင်သည်။ ဤကိစ္စကို အချိန်ကြာသည်အထိ ဆွေးနွေးကြသည်။ သဘောထား ကွဲလွဲခြင်းများလည်း ရှိနေသည်။

ယခုလည်း နန်းက တပ်တွေဖျောက်ပြီး ကျန်းမာရေး သင်တန်းသို့တက်ရောက်ခဲ့သည်။ နန်းကိုယ်တိုင်ရုပ်ဖျက်ပြီး သင်တန်း ဆရာမများနှင့်ရောထိုင်သည်။ ကိုမင်းသူက အနည်းငယ် နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ နန်းထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲ၍နေသည်။ နန်းကို မှတ်မိပုံမရ။ သင်တန်းအတွက် မြစ်ကြီးနားမှလာရောက်သည့် ဆရာမများဟု ထင်နေပုံရသည်။ ဒေါက်တာနော်မရီနာပြောသောစကားများကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက အဝေးသို့မျှော်ကြည့်နေသည့်ပုံက ညာမရ။ နန်း သိနေသည်။ သူ့မျှော်နေသည်က နန်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တောင်ပေါ်ရွာလေးများမှ သင်တန်းသူကလေးများ လာ၍တက်ကြသည်။ နန်းတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ပါသည်။ နတ်ဆရာများ၊ ရှေးရိုးစွဲရှိသူများက မကြိုက်ကြပေ။ ကျန်းမာရေး

အတွက် ပညာပေးဗဟုသုတစာများ ပြန့်ချိပေးဖို့လိုအပ်နေသေးသည်။ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရလျှင် လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များမှာ ခေါင်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ စာသင်ကျောင်းများ လိုအပ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြည်မမှာပင် မလုံလောက်သေးပေ။ သူတို့ထက် သာစေရမည်ဟု စိတ်မှာတွေးနေမိသည့် စိတ်ကူးများ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ခက်ခဲနေသည်။

သည်ကြားထဲ ချစ်လျက်နှင့်ဝေးကြဆဲဘဝကို နီးစပ်နိုင်ဖို့ နန်းနှင့် အနီးဆုံးအရပ်သို့ပင်လိုက်လာခဲ့ရသည့် ချစ်သူကိုမှ သွားတွေ့ချိန်မရ။ သူ၏အသက်ကို ရန်မရှာနိုင်ရန်လည်း စိစဉ်ရသေးသည်။ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်နှင့်တော့ မကြာမကြာ တွေ့ရသည်။ သည်ကြားထဲမှာ ကိုခင်မောင်ထွန်းကိုမတွေ့အောင် ရှောင်ရသည်။ သူတို့နှင့်ရင်ဆိုင်၍မတွေ့လိုပါ။ နန်းစိတ်ကူးထဲတွင် အေးချမ်းသော ပြည်နယ်အဖြစ်ထူထောင်လိုသည်။ နောင်မွန်း၏ မြောက်ဘက်အစွန်း ပန်နန်းဒင်ရွာတွင် အဆောက်အအုံများ အခိုင်အမာတည်ဆောက်ကာ ပြည်မမှဧည့်သည်များ၊ ပြည်ပ နိုင်ငံများမှ ဧည့်သည်များကိုအကြောင်းပြုပြီး စီးပွားရေးရာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမည်။ ဆောင်ရွက်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများ နန်းခေါင်းထဲ၌ ရှိနေသည်။

ပန်နန်းဒင်သည် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်၊ အစောပိုင်းကာလမှ အစိုးရအာဏာပိုင်အဖွဲ့က မြို့ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အိမ်ခြေသိပ်မများသေး။ နန်းတို့ သွားလာ ဝင်ထွက်၍ ကောင်းဆဲ၊ သူတို့က သတ်မှတ်သော်လည်း နန်းတို့ ဇာတိ ရွာဟူ၍သာ အသိစိတ်တွင် ရှိနေဆဲ။

ပန်နန်းဒင်သည် နမ့်တမိုင်မြစ်၏တောင်ဘက်၊ တောတောင် ထူထပ်သောနေရာ၊ ဤဒေသထဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံး

တောင် အထန်ဘွမ်ရှိသည်။ မြန်မာတို့က ခါကာဘိုရာဇီဟု ခေါ်သည်။ ပန်နန်းဒင်ရွာကြီးအနီးမှ နမ့်တမိုင်မြစ်၏ရေစီးသံကို အဝေးမှပင်ကြားနိုင်သည်။ ပန်နန်းဒင်ရောက်သည့်အခါတိုင်း နန်းက ကမ်းနဖူးတွင်ထိုင်ကာ မူကြမ်းဥပဒေကို စိတ်မှာ အမြဲ ရေးဆွဲနေမိသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ ခါကာဘိုရာဇီ တောင်တက်ရန် စိတ်ဝင်တစား လာရောက်လည်ပတ်နိုင်ရေး အတွက် ခေတ်မီတည်းခိုကာ နားနေနိုင်သောအဆောင်များ ဆောက်လုပ်မည်။ ပြည်နယ်အတွက် လိုအပ်သောစာသင်ကျောင်း များ၊ လူမှုဖူလုံရေးဆေးခန်း၊ ဆေးရုံများ တိုင်းရင်းသားများအတွက် လိုအပ်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှဆောင်ရွက်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှ တော်မည်။

စီးပွားရေးနှင့် လူမှုရေးပြောင်းလဲတိုးတက်မှုများက ရေမြေ သဘာဝအပေါ်မူတည်သဖြင့် တိုင်းရင်းသားတို့နားလည်သဘော ပေါက်စေရန် ရှင်းလင်းပြသဖို့လိုအပ်ပေမည်။ အနောက်နိုင်ငံများမှ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည့် ပညာဗဟုသုတများကြောင့် လူကို တန်ဖိုးထားတတ်လာသည်။ လူဖြစ်လာသည်နှင့် ရရှိနေရမည့် မွေးရာပါ လူ့အခွင့်အရေးကို ကိုယ့်လူမျိုးတိုင်းရင်းသားများ သိစေချင်သည်။ သယံဇာတပစ္စည်းပေါကြွယ်ဝပြီး ရေမြေ တောတောင်များနှင့် အလွန်သာယာသော နန်းတို့ပြည်နယ်ကို နန်း ချစ်သည်။

ဘော်နှင့်ခဲ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ရွှေထွက်သောဒေသတွင် အတတ် ပညာရှင်သာ လိုသည်။ ဤတောင်တန်းကြီးတွေ တီကောင်စား၍ ကုန်သည့်တိုင်အောင်ပင် ငါတို့လူမျိုးမမဲ့နိုင်ပါဟု နန်း ခံယူထား သည်။ ရိုးရိုးသားသားတောင်ယာခုတ်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းတောင်ယာ သာ လုပ်ကိုင်နေတတ်သည့် သူ့လူမျိုး၏စရိုက်ကို နန်းက အားမရ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ခင်မောင်ထွန်းက နန်းကို အလင်းဝင်စေချင်သည်။ ဤဒေသ၌ သူတဝန်ယူဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း နန်းကို တွေ့နိုင်ရန် အတန်တန်ကြိုးစားသည်။ နန်းက အတွေ့မခံ၊ ရှောင်သည်။ ယခုလည်း ကျန်းမာရေးသင်တန်းဖွင့်ပွဲတွင် ခင်မောင်ထွန်းနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါက ရှောင်ရှားဖို့ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ရထားသည့်သတင်းအရ ခင်မောင်ထွန်း ပြောင်းရတော့မည်။ ဤအခေါက်သည် သူ့အဖို့နောက်ဆုံးအခေါက်သာ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့်တော့ တွေ့လိုသည်။ သို့သော်လည်း အသွင်မတူသူနှစ်ယောက် မတွေ့ကြခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု နန်းထင်သည်။ သို့သော် လက်ဆောင်တစ်ခုတော့ ပေးလိုက်ချင်သည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆို နော်မရီနာက နန်း၏လက်ဆောင်နှင့် စာတစ်စောင်ကို ခင်မောင်ထွန်းသို့ပေးပြီးနေလောက်ပြီ။ တန်ဖိုးမှာ ပြောပလောက်သည်မဟုတ်ပါ။ ကချင်ရိုးရာလွယ်အိတ်နှင့် ငွေရိုးအနားကွပ် ကချင်ရိုးရာဓားတစ်လက်ဖြစ်သည်။ စာကို တပ်ရင်းရောက်မှ ဖတ်ကြည့်စေလိုကြောင်း နော်မရီနာကို အသေအချာ မှာလိုက်သည်။

ပန်နန်းဒင်ဆိုသည့် ရွာကြီးသို့ နန်း ရောက်နေပြီ။ ကိုမင်းသူက နန်းနှင့် ရေခဲတောင်များဆီသို့ လိုက်လိုသည်ဟု တွေ့သည့်အခါတိုင်းပြောသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်။ ကိုမင်းသူနှင့်တွေ့ပြီးပြန်ရသည့် အခါတိုင်း နန်း အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အားလုံးကို မေ့ထားချင်သည်။ ရေခဲတောင်များမှ ဖြတ်သန်းလာသည့် အေးမြမြလေပြည်သည် နန်း၏ရင်ကို မည်သို့မှမအေးမြနိုင်ပေ။

မြောက်ဘက်အစွန်းတောင်တန်းသားတို့၏ ရိုးသားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေလိုသည့်ဘဝများကို မြင်ယောင်မိသည်။ မဖွံ့ဖြိုးသေးရုံသာမက ရှေးရိုးအယူအဆများ လွှမ်းမိုးဆဲ။ နယ်ချဲ့တို့၏ သွေးထိုးထားသည့် အရိပ်မည်းများ စွန်းထင်းလျက်ရှိနေသေးသည်။ သည်ကြားထဲတွင် အစွန်းရောက်လူမျိုးရေးဝါဒ လက်ကိုင်သမားများ၏ စည်းရုံးခြင်းနောက် ကောက်ကာငင်ကာ ပါသွားသူများလည်း ရှိနေသေးသည်။ နန်းအဖို့ လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ အတော်ခက်ခဲသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်သည့်သင်တန်းတက်ကြရန် အတော်စည်းရုံးယူရသည်။ တောင်ယာအလုပ်၊ အမဲလိုက်၊ ပျားဖွပ်နှင့် သတ္တုရှာခြင်းတွင်သာ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ အိမ်ခြေလည်းသိပ်မရှိ၊ တောင်ကမ်းပါးယံနှင့် မြေပြန့်များတွင် ဂျုံနှင့်ပဲမျိုးစုံစိုက်ပျိုးကြသည်။ နတ်ဆရာကိုသာ အားကိုးကြသည်။ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် အတော်ပင်စည်းရုံးယူရသည်။

စာသင်နိုင်ရန် အတော်ပင်လုပ်ယူရဦးမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျမ်းစာသင်ဆရာများက တောတောင်အနှံ့ရောက်နေကြပြီ။ အပင်ပန်းခံနိုင်ကြသည်။ ခရစ်တော်၏ မေတ္တာကို မျှဝေကြသည်။ ထာဝရအဖဘုရားသခင်၏ နာမတော်၌ ကောင်းချီးပေးသည့် သာသနာတော်ပြန့်ပွားစေလေသည်။ စာသင်ပေးသည်။ မြန်မာစာတော့မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာနှင့် အသံထွက်စေသည်။ သို့သော် နန်းကျေနပ်သည်။ နန်းပင်လျှင် ဤဘဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ဖာသာ၏ ကျေးဇူးများကို မမေ့နိုင်။ ယခုကိုယ့်လူမျိုးရေးအတွက် တိုးတက်စေချင်သည့် စေတနာမှန်နှင့် လုပ်နေသည်။ လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေရှိကြသည်မို့ ကိုယ့်အချင်းချင်း မကျေနပ်သည်များလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။

လူမျိုးရေးဝါဒပြင်းထန်သည့်အတွက် သတ်ဖြတ်မှုများ ရှိသည်။ သူနယ် ကိုယ့်နယ်ရှိသည်။ ဤသို့သောကိစ္စများကို နန်း မနှစ်သက်။ ပြည်နယ်တိုးစေချင်သည်။ မိမိဒေသကို တိုးတက် ပြောင်းလဲစေလိုသောဆန္ဒနှင့်ရောက်လာသူမည်သူ့ကိုမှ ထိခိုက် နစ်နာစေရန် မလိုလားချေ။ ပန်နန်းဒင်တွင် ခရီးကမဆုံးသေး။ မြန်မာပြည်၏မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံးရွာဖြစ်သည့် တဟောင်းဒမ်း ရွာအထိ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရေခဲအမြဲဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်များဝိုင်းရံထား၍ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသည်။ မီးဖို အနီးတွင် အိပ်၊ မီးဖိုအနီး၌သာနေရသည်။ သို့သော် ဒေသခံ ရွာသားတိုင်းရင်းသားများက နန်းတို့ကိုချစ်သည်။ ရောက်လာလျှင် လိုအပ်ချက်များမရှိစေရန် ဂရုစိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ရေးနှင့် လက်နက်ကြီးကိုင်တွယ်ခြင်းသင်တန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့ သင်တန်းဆင်းပွဲအမီ အရောက်သွားရမည် ဖြစ်သည်။ တောင်ယာအလုပ်တစ်ဖက်နှင့် အခြားအလုပ်များ ရပ်နား၍ သင်တန်းကို အားတက်သရောတက်ကြသည်ကိုပင် နန်း ချီးကျူးမိသည်။ လစာမရှိ၊ ကိုယ့်ယာကိုယ်စိုက်လူမျိုးမို့ သူတို့ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်လျှင် ရောက်ရာအရပ်က ပြန်လာသည်။ ဤနေရာ ဒေသတွင် အချို့ခေါင်းဆောင်တပ်မှူးများရောက်လာကြမည်။ နန်းက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် တက်ရောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမင်းသူကို မည်သို့မှခေါ်၍မဖြစ်၊ မတူညီသောအခြေ အနေများက အလွန်ကွာဝေးသည်။ သူတို့က စည်းကမ်းဘောင် အတွင်းမှာနေထိုင်လုပ်ကိုင်နေရသည့် အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများ သာ ဖြစ်သည်။

နန်း လွယ်လွယ်အဖွဲ့ထဲမှ ဝေဖန်သံအချို့ကို ကြားနေရ သည်။ ဥရောပဆန်သည်ဟု ဆိုသူကဆို၊ ပြည်မကိုလွှမ်းနေသူ

ဟုလည်း ဆိုသူက ဆိုကြသည်။ နန်း ဂရုမစိုက်။ လုပ်စရာများ လစ်လပ်မှုမရှိအောင် သတိဖြင့်လုပ်ကိုင်သည်။ တိုင်းရင်းသားများ လွတ်မြောက်ရေးမူဝါဒများကြား၌ နန်းဘဝကို မြှုပ်နှံထားသည်။ နန်းကိုယ်တိုင် နယ်မြေအနှံ့ရောက်အောင်သွားပြီး တိုးတက်မှုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လေ့လာသည်။ လိုအပ်သော ကိစ္စများကြီးငယ်မဟူ ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီလုပ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် နန်းကို တိုင်းရင်းသားများက ချစ်ခင်လေးစားသည်။

ပန်နန်းဒင်ရောက်ချိန်တွင် ညနေစောင်းချိန် နေမမြင်ရ။ သည်ကြားထဲ နှင်းမိုးရွာနေသည့်အတွက် ခရီးမဆက်နိုင်တော့ပေ။ အအေးဒဏ်အတော်ခံနေရပြီ။ နန်းတို့အတွက် တည်းခိုဖို့ အိမ်တစ်လုံးသီးသန့်ပေးထားသည်။ တောင်မြင့်ကြီးများပေါ်မှာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းမို့ သစ်လုံးတိုင်များ၊ ဝါးထရံကာ၊ ဖက်ရွက်မိုး၊ ဝါးကိုရက်လုပ်ပြီး ခင်းထားသည်။ အလယ်ကောင်တွင် မီးဖို ထားသဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင်လုံး နွေးနေသည်။ နန်း၏ကိုယ်ရံတော် ရဝမ်အမျိုးသမီးတပ်စုသည် ဤအိမ်၌နားကြမည်။ အခြားစစ်သည် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အသီးသီးသတ်မှတ်နေရာများတွင် တစ်ညတာ နားခိုကြရမည်။

ခါးမှသေနတ်ထည့်ထားသောအိတ်နှင့် အခြားပစ္စည်းများ ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ဝတ်စုံ တစ်စုံကို ထုတ်လဲလိုက်သည်။ ပြီးမှ အနွေးထည်ထူထူကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ရသည်။ ညဝတ်အသားကပ်အနွေးထည် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်လိုက်သည်။ နှင်းမိုးစိုနေသောဘောင်းဘီ၊ အနွေးထည်များ ခြောက်သွားစေရန် မီးကင်ထားရသည်။ ဒါမှသာလျှင် နံနက် စောစော နှင်းဒဏ်၊ မိုးနှင်းဒဏ်များခံနိုင်မည်။ ခရီးက ဆက်ရ ဦးမည်။ ဝှမ်းကပ်မီးပြပြီး အနွေးဓာတ် မပြယ်စေအောင်

ခေါက်ထားရသည်။ အချို့က ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်
 နေပြီး အိမ်အလယ်မီးဖိုမှာ မီးလို့ကာ စကားပြောကြရင်းဖြင့်
 ညစာစားခဲ့ကြသည်။ ဟင်းဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိ။ ခေါပုပ်ပြားခြောက်
 နှင့် အရွက်အချို့ ရောကျိုချက်လိုက်သည်။ အနောက်နိုင်ငံက
 လာသည့် သိုးသားဘူးများ၊ အမဲသားဘူးများနှင့် ရောနှောကာ
 ချက်ကြသည်။ ဤသည်က နန်းတို့၏ညစာဖြစ်သည်။ အိမ်ခေါင်မိုး
 ပေါ်မှ နှင်းဖတ်ဖြူဖြူတို့ အထပ်လိုက် လိမ့်ဆင်းလာသည်။
 အိမ်၏ဝါးကြမ်းပြင်၌ ဖြူဖွေးနေသည်။ မီးလင်းဖိုကြောင့် နွေးနွေး
 ထွေးထွေးရှိနေသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် လပြည့်ဝန်း၏
 အလင်းတန်းများက နှင်းဖြူဖြူတို့ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။

တောင်တန်းများ၊ မြစ်ငယ်လေးများ၊ ချောင်းများကို
 ကျော်ဖြတ်ကာ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် ကြိုးတံတားများကိုလည်း
 မရေတွက်နိုင်အောင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ပင်ပန်းသည်ဟု
 သဘောမထားနိုင်။ မိမိ၏တိုင်းရင်းသားအရေးပေမို့ မိမိ၏
 ခန္ဓာကိုယ်၊ မိမိဘဝ၊ မိမိ၏ချစ်တတ်သောနှလုံးသားကိုပင်
 စတေးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ကိုမင်းသူထံသို့
 မရောက်ဖြစ်သည်ကများသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နန်းနှင့်တွေ့သည့်
 အချိန်တိုင်း ရေခဲတောင်ဆီလိုက်လည်ချင်သည်ဟု အမြဲပြော
 သည်။ ထိုအခါ နန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ တစ်ဘဝတွင်
 တစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်ခဲ့ဖူးသည့်သူ့ကို မေ့နိုင်ဖို့ ဝေးလံသော
 ရေခဲတောင်များဆီ ပြန်ခဲ့ပါသော်လည်း ကိုမင်းသူအရောက်
 လာကာ အန္တရာယ်ကြားကို တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ခေါင်းမာသော
 ကိုမင်းသူကို နန်း ဘယ်လိုများနားလည်အောင် ရှင်းပြရပါမလဲ။
 ဤမျှ ပင်ပန်းသည့်တိုင်အောင် မေ့ပျောက်မရနိုင်ဘဲ နန်း၏
 နှလုံးသားတွင် ငြိစွန်းကာ ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုမင်းသူကို နန်း ချစ်သည်။
 တစ်ယောက်၏စိတ်ကို တစ်ယောက်က ခွင့်လွှတ်နားလည်ခဲ့ပြီး
 တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့စဉ်ကာလတစ်လျှောက် အပြစ်ဟုဆိုဖွယ်ရာ
 မရှိခဲ့သူပါ။ သို့သော် နန်း၏ရိုးသားလွန်းသော တောင်ပေါ်
 တိုင်းရင်းသားများကိုလည်း မစွန့်လွှတ်ရက်ပေ။

နန်းသည် သူ၏တိုင်းရင်းသားများဘက်ကနေ၍ အမြဲပင်
 တွေးသည်။ ဤတောင်တန်းကြီးများတစ်လျှောက် အတားအဆီးမရှိ
 သွားလာနေစေချင်သည်။ တောင်ပေါ်မြေပြန့် ခွဲခြားစိတ်မရှိစေဘဲ
 မည်သည့်အရပ်ဒေသမရွေး အန္တရာယ်မရှိ စီးပွားရှာနိုင်ရမည်။
 ပညာသင်ယူနိုင်ရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးရုံဆေးခန်းများ
 ရှိနေစေရမည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး အာမခံချက်ရှိနေရမည်။
 လုံခြုံစိတ်ချရသော ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုများရှိနေစေရမည်။
 ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လူမျိုးကြီးစိတ်ဓာတ်ကို နန်း အလွန်မုန်းတီးသည်။

နန်းတို့အစည်းအဝေးတွေ့ဆုံပွဲများတွင် အနုလုံ ပဋိလုံ
 အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်
 ဖြင့် ရေရှည်တိုက်ပွဲဝင်ကြမည်လား၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်း
 သည်ကို အသိအမှတ်ပြု၍ မိမိတို့တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၏
 ဘဝတိုးတက်ရေးကို ရှေးရှုကာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြမည်လား
 စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးကြသည့် ပွဲများစွာရှိခဲ့သည်။ နန်းက အမှန်ကို
 တင်ပြဆွေးနွေးသည်။ ထိုစဉ် ပဋိပက္ခများရှိလာသည်။ ဝေဖန်မှု
 များလာသည်။ အချို့က မယုံကြည်၊ လက်နက်ဆက်ကိုင်ဖို့ကိုသာ
 အားသန်ကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူလက်တွဲမည်ကို ခေါင်းခါကြ
 သည်။ စက္ကူဖြူစာတမ်း၏နယ်ချဲ့မူဝါဒကို ယုံကြည်နေဆဲသာ။
 ပြည်နယ်ခွဲထွက်ရေးကို အားသန်သည်။ နန်းသည် ဤဆွေးနွေးပွဲ
 များကို မတက်ဖြစ်အောင် မသိလိုက်မသိဘာသာ ရှောင်တတ်
 လာသည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးအချို့နှင့် ယင်းနိုင်ငံတို့၏ တိုးတက်မှုနှင့် လူမှုဘဝများ မြင့်မားလာမှုတို့ကို ထောက်ပြဆွေးနွေးသည့်အခါ အနောက်နိုင်ငံများကို အားကိုးသည်ဟု စွပ်စွဲကြပြန်သည်။ သို့သော် နယ်မြေဒေသ၏ တိုးတက်စေမည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို နန်း နောက် မတွန့်ဘဲ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ အဖွဲ့များက နန်းကို မကြိုက်သူများရှိလာသည်။

သို့သော် နန်း၏တပ်ဖွဲ့က နန်းနောက်မှာ အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။ စည်းစနစ်ကျသည့် နန်းကဲ့သို့သောခေါင်းဆောင်၏ နောက်လိုက်လုပ်နေရသည်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားကြသည်။ စစ်သွေး စစ်ရေးပြည့်ဝစေရန် အမြဲတမ်းလေ့ကျင့်သည်။ လက်ဖြောင့်တပ်စုက နန်း၏အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ စနစ်တကျလှုပ်ရှားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖြောင့်တပ်စုသည် နန်း၏အားအထားရဆုံး တပ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ယခု လက်နက်ကြီးသင်တန်းဆင်းပွဲသို့ ဖိတ်ကြားထားသော ခေါင်းဆောင်ပိုင်းအချို့အပြင် စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သူများ၊ လူမျိုးရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသူများနှင့် အခြားတိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်များ လည်း တက်ရောက်လာကြမည်။ နန်းတို့က မဖြစ်မနေတက်ရောက် ရမည်မို့ နောင်မွန်းမှ ချောင်းများ၊ တောင်များ၊ မြစ်ငယ်များ ဖြတ်သန်းပြီး ခရီးကြမ်းနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အိပ်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း နန်းမှာ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်အထိ အိပ်မပျော်သေး။ မီးဖိုဘေးတွင် အိပ်ရန်ပြင်ပေးထားသည့်နေရာသို့ ပြောင်းအိပ်လိုက်သည်။ မီးဖိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသည်မို့ နွေးထွေးသည်။ အပြင်ဘက်မှ နှင်းဖတ်များပြုတ်ကျသံကို ကြားနေရသည်။

အိမ်နီးချင်းတစ်ဖက်နိုင်ငံမှ သင်တန်းဆရာများက လက်နက်ကြီးအချို့ကို စမ်းသပ်ပစ်ခတ်ပြကြမည်။ နန်းက သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ သူတွေးတောပူပင်နေသည်မှာ ခင်မောင်ထွန်း ပြောင်းရွှေ့သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် မင်းသူအတွက် ပူမိသည်။ နန်းတို့ဘက်မှစိတ်ချရသော်လည်း ကိုမင်းသူတို့၏ ဌာနဆိုင်ရာဘက်မှ ခင်မောင်ထွန်းလို မင်းသူကို ကာကွယ် ပေးမည့်သူ၊ နားလည်ပေးမည့်သူမရှိတော့ခြင်းသည် နန်းအတွက် လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းများ နှောင့်နှေးစေနိုင်သည်။ မင်းသူ အနေဖြင့် ပါဝင်ကူညီလျှင်လည်း စွဲချက်အပြည့်နှင့် အပြစ်ဒဏ် ခံရနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ် နေသည့်ကွက်လပ်ကလေးများကို မိမိတို့တတ်နိုင်သည့်ဘက်က ဖြည့်ဆည်းနေကြသည့်အတွက်ကြောင့် ဘေးကျပ်နံကျပ်ဘဝ ဖြစ်နေရသည်။

နန်းအနေဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ မပြေလည်သေးသောကိစ္စများကို စားပွဲပေါ်၌ရှင်းမည်။ အတိုး အလျှော့ပြုကာ ပြည်နယ်ကို ငြိမ်းချမ်းစေလိုပြီ။ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများ ကြားက နစ်နာနေပြီ။ အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲများဖြင့် နိုင်ငံရေးသမားကောင်းစားရေး စစ်တိုက်ပေးနေရသည်ဟု နန်းက ထင်မြင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ထွန်းကို ပေးလိုက်သည့် စာထဲတွင် တစ်ကိုယ်ကောင်း အာဏာရှင်စနစ်နှင့် နိုင်ငံရေး သမား၏ လက်ကိုင်တုတ်မဖြစ်စေရန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် သတိပေးရေးသားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသည့်ခရီးက ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ မိုးနှင်းများက တဖြောက်ဖြောက်နှင့် အချမ်းကိုပိုစေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ရေခဲတောင်များကိုဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသော

လေကြောင့် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီများသို့တိုင် စိမ့်စိမ့်၍အေးသည်။ ခဏကြာမှ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိလေသည်။ တစ်ရေး အိပ်၍ နားရဦးမည်။ နောက်နေ့အတွက် အလုပ်များ တန်းစီကာ စောင့်နေပေလိမ့်မည်။

x x x x x

မန္တလေးမီးရထားဘူတာရုံအတွင်း ခရီးသွားလာသူများနှင့် ပျားပန်းခတ်သည့်နှယ် လှုပ်ရှားလျက် လိုက်ပို့သူ၊ လာကြိုသူများနှင့် စည်ကားနေသည်။ ရုံပိုင်ချုပ်၏ရုံးခန်းအတွင်းသို့ စစ်တပ်ဘက်မှ အရာရှိနှစ်ယောက် အမှတ် (၁) စကြိုလျှောက်လမ်းအတိုင်း ဝင်လာသည်။ မကြာခင် မြစ်ကြီးနားမြို့မှထွက်လာသည့် အစုန် မီးရထားဆိုက်တော့မည်။

မီးရထားလမ်းသည် စစ်ကိုင်းတံတားလွန်သည်နှင့် တာဘောင်မြင့်ပေါ်ရောက်သွားသည်။ စိမ်းလန်းနေသောစပါးခင်း များ လေအနော့မှာ ယိမ်းနွဲ့ကာကလျက်၊ လှလျက်သာတည်း။ ပျိုရွယ်သူ မန်းမြို့သူတို့ ယိမ်းကနေသည့်ပမာ။ လှလိုက်သည့် ရွှေမန်းမြို့ကြီး။ မန္တလေးတောင်ကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယမို့ ပစ္စည်းသိပ်မပါ။ သေတ္တာတစ်လုံး၊ စစ်သုံးအိတ်ရှည်တစ်လုံးနှင့် ကျောပိုးအိတ်သာပါသည်။

“ဗိုလ်မှူးက မြန်လိုက်တာ၊ ပစ္စည်းတောင်သိမ်းပြီးနေပြီ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းသိပ်မများပါဘူး၊ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးပဲ”

“မိသားစုတွေအတွက် လက်ဆောင်တောင် မပါတော့ ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းပါ၊ မိသားစုမရှိပါဘူး”

“အို အားနာလိုက်တာရှင်”

“ကျွန်တော့်ပုံစံက အဲဒီလောက်တောင်များဖြစ်နေပြီလား အန်တီရယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“အို မဟုတ်တာ၊ စိတ်ဆိုးစရာပါတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အန်တီအိမ်ကလာကြိုမယ့်သူရှိလား”

“ကြုံဖို့တော့ အကြောင်းကြားထားပါတယ် လာမှာပါ၊ အိမ်က နန်းရှေ့မှာ၊ မောရဂီဝါအရပ်ပေါ့၊ အားရင်လာလည်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ စစ်သားဆိုတော့ လာလည်မယ်လို့ ကတိတော့ မပေးပါရစေနဲ့”

“အန်တီ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သွားလေရာ၊ လာလေ ရာမှာ ခလုတ်ဆူးငြောင့်ကင်းပါစေကွယ်”

မီးရထားသည် မန္တလေးဘူတာကြီး အမှတ် (၁) စကြိုသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ရထားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စစ်ဘက်ကအရာရှိ နှစ်ယောက် အထက်တန်းတွဲဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ အလယ်ပိုင်းတိုင်း တံဆိပ်နှင့် သူတို့နောက်မှာ ရဲဘော်နှစ်ဦးပါလာသည်။ သေချာ သည်။

“ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့ တန်ဆာပစ္စည်းရွေးခိုင်းလိုက်ပြီ။ တခြား ဘာပစ္စည်းများ... ဪ အန်တီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဗိုလ်မှူးတို့က အသိတွေကိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ တော့ တစ်လမ်းလုံး အန်တီနဲ့စကားပြောဖော်ပါပဲဗျာ”

“ကိုဝေလင်းက ဒီရောက်နေတာ ကောင်းတာပေါ့၊ တို့တွေ မတွေ့တာနှစ်တွေကြာပေါ့နော်”

“ခင်ဗျားလာမယ်ဆိုတာ သိလို့လာကြိုတာလေ၊ အန်တီ ဒါကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ မြစ်ကြီးနားက ပြောင်းလာတာ၊ မိတ်ဆက်ပေးတာတောင် နောက်ကျနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဝေလင်းရေ၊ အန်တီနဲ့က ခင်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဝေလင်းတို့က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပိုပြီး ခင်မင်ရတာ ပေါ့ကွယ်”

“မေမေ သမီးတို့ဒီမှာရောက်ပြီ၊ ဟင် ကိုဝေလင်း”

“ညည်းတို့အမေကို လာကြိုတာပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကားတွေတွေ့ပြီး ညည်းတို့ကို မတွေ့လို့လိုက်ရှာနေတာ”

“ကဲ မောင်ဝေလင်း သွားမယ်နော်၊ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ လာခဲ့ ကြဦးနော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ အချိန်အားလပ်ရက်ရရင် လာပါမယ်”

လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး မီးရထားပေါ်မှဆင်းသွားကြသည်။

RTO ၏ ရုံးခန်းအတွင်း ရဲဘော်နှစ်ယောက်က သေတ္တာနှင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဖြင့် အသင့်စောင့်နေသည်။ အနည်းငယ် ချွေးပြန်လာသည်။ မီးရထားဘူတာရှေ့တွင် လာကြိုသည့်ကားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အား မန္တလေးက အတော်ပူတာပဲ၊ ခုတောင်ချွေးပြန် နေပြီဗျာ”

“ရောက်စမို့ပါ ဗိုလ်မှူး၊ နောက်ဆိုရင်တော့ နေသားကျသွား မှာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ရောက်တုန်းကမနေနိုင်ဘူး၊ ပူလွန်းလို့လေ၊ ဟော ခုဆို ဘာမှမထူးခြားတော့သလိုပါပဲ”

ကချင်ပြည်နယ်ကို လွမ်းသလိုပင်ခံစားရသည်။ တောတောင်၊ သဘာဝလှပမှုများနှင့်ပြည့်နှက်နေသည့် အရပ်ဒေသမှ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့သည်မို့ နေသားမကျသေး။ သို့သော်လည်း စစ်သား တစ်ယောက်မို့ တာဝန်ကျသည့် အရပ်ဒေသတွင်နေနိုင်ရမည်။ ခလုတ်ဆူးငြောင့်အိပ်ရာခင်းပြီး သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရသူများအဖို့ မပြောပလောက်ပါ။ ကားသံ၊ စက်သံ၊ လူသံများ ဆူညံနေသည့် မြို့လယ်ကောင်၊ ကျုံးမြို့ရိုးနှင့် ကာရံထားသော်လည်း ကြားနေရသည်။

မြို့ပေါ်နေရသည့်ဒုက္ခ ယခုမှတွေ့နေပြီ။ မြို့တွင်းကိစ္စရှိ၍ သွားလိုလျှင် ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်းသွား၍မရ။ စစ်စည်းကမ်း အပြည့်လိုက်နာရသည်။ မောင်မောင်လေးတို့မိသားစု မန္တလေးမှာ ရှိနေသည်ကိုသိသော်လည်း မတွေ့ဖြစ်သေးပေ။ Dsp ခရိုင် တစ်ခုကို တာဝန်ယူရပြီး သူ့ဇနီးမွန်တိုင်းရင်းသူ၊ ခင်ခင်ထားက ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ အထက်တန်းပြကျောင်းဆရာမ။ ကလေး နှစ်ယောက်ဖြင့် ဘဝကို အဆင်ပြေပြေဖြတ်သန်းနေပြီ။

မင်းသူနှင့် နန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်သာ တွေးပူမိသည်။ ခင်မောင်ထွန်းရှိနေစဉ်မှာပင် နန်းကို ငြိမ်းချမ်းရေးယူရန် ကမ်းလှမ်းသည့်ကိစ္စများ ဆွေးနွေးရန်တွေ့ဆုံလိုသော်လည်း တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ရှေ့ရေး မည်သို့ဆက်၍စခန်း သွားမည်မသိ။ ဤကိစ္စများ မောင်မောင်လေးကို ပြောပြချင် သော်လည်း လူချင်းတွေ့ရန် အချိန်မရနိုင်ပေ။

စစ်ဆင်ရေးများက လွန်စွာအရေးကြီးနေသည်။ ဗကပ ချေမှုန်းရေးကိစ္စများကို တပ်မတော်အနေနှင့် အပြတ်အသတ် တိုက်ခိုက်နေရသည်။ အချိန်မရွေး မြေပုံထောက်နေရသည်။ သွားစရာရှိလျှင် ဗျူဟာမှူးကြီးထံ အသိပေးပြီးမှသာ ထွက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်သို့သိပ်မထွက်ဖြစ်ပေ။ မြစ်ကြီးနားမှပြောင်းလာ ခဲ့သည်မှာ သုံးလကျော်ပြီ။ လွယ်မွေတောင်တစ်ကြော ပြဲပြဲ စင်အောင် ထိုးစစ်ဆင်နေသည်။ ဗျူဟာမှူးနှင့်အတူ သံလွင် အရှေ့ခြမ်း၊ အနောက်ခြမ်း၊ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်လိုက်နေရသည်။ စစ်ရုံးချုပ်မှ အထက်အရာရှိကြီးများရောက်လာလျှင် ပို၍ပင် အလုပ်များသည်။ စစ်စခန်းများသိမ်းဆည်းရမိလျှင် ပတ်သက်ရာ နိုင်ငံများ၏စစ်သံမှူးများ ရောက်လာကြသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းတို့နှင့်အတူ ခရီးထွက်ရသည်။ တပ်အချိန်းအပြောင်းမှအစ သိထားရန် ခင်မောင်ထွန်းမှာတာဝန်ရှိနေသည်။

နန်း ရေးပေးလိုက်သောစာကို အချိန်ယူကာ ဖတ်ရသည်။ စာတွင် သူနှင့်မင်းသူတို့အကြောင်း အနည်းအကျဉ်းသာပါသည်။ သူ့အမြင်နှင့် သဘောထားတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးသားထားသည်။ နန်းရင်ဆိုင်နေရသော အကြောင်းအရာများကို ခင်မောင်ထွန်း မဖြေရှင်းပေးနိုင်သည်ကများသည်။ သူတို့၏ အတွင်းသဘောထား ကွဲလွဲခြင်းများကြားတွင် နန်း စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။

ခုတော့ မည်သည့်အချိန်များမှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရမည် မသိ။ ကူညီရန်အခက်အခဲတွေ့ အများကြီးရှိနေပြီ။ အမှောင်အတွင်းမှကယ်ထုတ်နိုင်ရန် လက်ကမ်းသော်လည်း သူရောက်မလာခဲ့ပါ။ ယခု ခင်မောင်ထွန်း မန္တလေးတွင် တာဝန်ကျနေသည့် အတွက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်အနီးမှာ မနေနိုင်တော့ပြီ။

တစ်ရက်တွင် အထက်လူကြီးထံမှခွင့်ပြုမိန့်တောင်းပြီး မောင်မောင်လေးတို့ဆီ သွားခဲ့သည်။ ရှားရှားပါးပါးအချိန်လေးတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောစရာစကားမကုန်။ အချိန်တွေကုန်မှန်း မသိ၊ မောင်မောင်လေး၏ဇနီးက ထမင်းစားရန် ခေါ်မှသာ စကားရပ်သွားသည်။

ခင်ခင်ထား၏လက်ရာ မစားရသည်မှာ နှစ်များကြာချေပြီ။ ကျောင်းတက်နေစဉ်က မကြာခဏဆိုသလို မောင်မောင်လေးနှင့် မင်းသူအပါအဝင် သုံးယောက်သား ခင်ခင်ထားတို့အိမ် အမြဲရောက်သည်။ ဝင်ထွက်၍ စားသောက်နေလေ့ရှိသောအိမ်။ ခင်ခင်ထား၏မိဘများကလည်း စိတ်သဘောထားပြည့်ဝကြသည်။ လူငယ်သဘာဝကို နားလည်ပေးသူများမို့ ပို၍ချစ်ခင်လေးစားရသည်။ ခင်ခင်ထားက သူငယ်ချင်းများလာလျှင် စားစရာတစ်ခုခုဖြင့် ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ နန်းနှင့်

မမနိုင်ပါလာသောအချိန်သည် ပျော်ရွှင်စရာ အကောင်းဆုံး အချိန်လေးဖြစ်သည်။

“အားပါးတရစားနော် ကိုခင်မောင်ထွန်း၊ ဘာလဲ ထမင်းဝိုင်းက လူမစုံလို့လား”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ဟိုးအရင်က တို့တွေစားခဲ့ကြတဲ့ ထမင်းဝိုင်းက ဘယ်အချိန်များ ပြန်ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်အောင်ပါပဲ။ ဟင်းတစ်မည်လိုနေသလို ခံစားရတယ်၊ ခုလိုဆိုရရင် ငြိမ်းချမ်းရေး ထမင်းလက်ဆုံစားပွဲလေးတစ်ခုပေါ့လေ၊ ငါစိတ်ကူးတွေယဉ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

အတိတ်အကြောင်းများကို သတိတရပြောဖြစ်သော်လည်း မင်းသူနှင့်နန်းတို့အကြောင်း မပါ။ တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်မို့ စည်းဘောင်လွတ်မှာကို စိုးရွံ့မိသည်။

မည်သို့မှမေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သောသူငယ်ချင်းများ။ ဘဝပုံရိပ်များတွင် အရိပ်ကဲ့သို့သာ အမြဲတစေ ကပ်လျက်ပါမြဲသာ။

ပိုဆိုးသည်မှာ အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးတွင် မောင်မောင်လေး တာဝန်တစ်ပိုင်းယူနေရသောကြောင့် ခင်မောင်ထွန်း သတိထား၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောဆိုရတော့မည်သာ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း တာဝန်များက ဘဝကိုစည်းခြားခဲ့ပြီ။ မောင်မောင်လေးတွင် မည်သည့်တာဝန်များ ရှိနေသည်ကို ခင်မောင်ထွန်း သိနေသည့်အတွက်ကြောင့် နန်းနှင့်မင်းသူတို့၏အကြောင်းကို မပြောဖြစ်ရန်ထိန်းသည့်ကြားက ပြောဖြစ်သွားသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မောင်မောင်လေး သိပြီးအကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်ပေလိမ့်သည်။

မောင်မောင်လေးက စိတ်မဝင်စားသည့်နှယ် မျက်နှာလွှဲထားသော်လည်း နားစွင့်လျက်သာ။ ခင်မောင်ထွန်း မန္တလေးသို့

မပြောင်းလာမီကပင် မောင်မောင်လေးက ဤအကြောင်းအရာတွေကို သိပြီးဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤကိစ္စအကြောင်းအရာမရောက်အောင် ထိန်းကာပြောဆိုနေကြသော်လည်း အတိတ်၏အရိပ်များဖြစ်သည်မို့ ဖယ်ချ၍မရ။ သမိုင်း၏ဖြစ်ရပ်မှန်များသာ။ ငြိစွန်းနေပြီးဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကာလကြာခဲ့ချေပြီ။ သတင်းတပ်ဖွဲ့၏တင်ပြအစီရင်ခံစာများက တိကျသည်။ အချို့နေရာများ၌ ဓာတ်ပုံတင်ပြလာသည့်နေ့ကအဖြစ်ကို ခင်မောင်ထွန်းကိုပြောပြချင်သည်။ သို့သော် ပြောမပြရက်ပါ။ ဤနေ့က မောင်မောင်လေး ညစာမစားဖြစ်တော့။

ထမင်းဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပင်ပန်းခံ၍ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းလျာများ၏အရသာသည်လည်း မည်သည့်အရပ်သို့ ပြေးချေပြီမသိ။ ခင်ခင်ထားက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အေးခဲစပြုနေသော ရေခဲရေပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်လိုက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုသုတ်နေလိုက်သည်။ မောင်မောင်လေးက စားလက်စ ဇွန်းခက်ရင်းကိုချထားလိုက်သည်။ ခင်မောင်ထွန်းကသာ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ခေတ္တမျှဆက်စားနေလိုက်သည်။

ထမင်းဝိုင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ ခင်ခင်ထားချပေးလာသော ဖန်ခွက်သည် ရေများအေးခဲနေ၍ အပြင်ဖန်သားတွင် ရေများသီးနေသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်လျက်သာ။ ရင်ထဲက စကားများပြောမထွက်ရက်သော်လည်း မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးက ကြိုသိနေသည်။ အချို့ကိစ္စရပ်များသည် သိနေသော်လည်း ကူညီ၍မရသည့်အကြောင်းက ရှိနေသည်။ ကာလမှာ ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်။ နိုင်ငံရေး ရီတမောင်၊ ရီဝေမှုန်မှိုင်းလျက်ရှိချိန်။

နန်းရေးပေးလိုက်သည့်စာအကြောင်း မောင်မောင်လေးကိုပြောမပြတော့ပေ။ ရောက်တတ်ရာရာစကားများ ပြောနေကြသော်လည်း စကားများက အသက်မပါတော့ပါ။ ဝေ့ဝိုက်ကာ ရှောင်ကွင်းပြောနေရသည်က ပင်ပန်းလွန်းပါသည်။ ခင်ခင်ထားက စားစရာများသာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြင်ဆင်ပေးနေသော်လည်း မစားနိုင်တော့ပေ။

မောင်မောင်လေးလည်း သတင်းတပ်ဖွဲ့က ပေးပို့လိုက်သော လေယာဉ်ကွင်းမှ ဓာတ်ပုံနှင့် သုံးသပ်ချက်များကို ခင်မောင်ထွန်းအား ပြောမပြတော့ပေ။ သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမဲ့ရာများ ကျရောက်နေမလားဟု တွေးမိကာ မလုံမလဲဖြစ်ရသေးသည်။

“တို့တစ်တွေ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလို ပြန်နေချင်ပါတယ်”

မောင်မောင်လေးက မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် လည်နေသော ပန်ကာကိုကြည့်ရင်း စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။ ခင်မောင်ထွန်းကတော့ မည်သို့မှပြန်မပြော။ သူ့ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောသည်ကိုသိနေသည်။

“ကဲ ရောက်တာလည်း ကြာပြီ၊ သိပ်ကြာနေလို့မကောင်းဘူးကွာ၊ မထားရေ ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ နောက်များမှ အချိန်အားရင် ထပ်လာလည်ပါမယ်”

ခင်မောင်ထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ မောင်မောင်လေးက ခင်မောင်ထွန်း၏လက်တစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပခုံးကိုလက်တစ်ဖက်က ပွေ့ဖက်ကာ ကြေကွဲဆို့နှစ်နေသောအသံကိုထိန်းရင်း

“တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာတွေကို ကြိုသိခဲ့ရင် ငါ ဒီဌာနကို မပြောင်းခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာကျောင်းမှာ စာဆက်သင်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ဖြစ်မှာကွာ”

“တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပဲကွာ၊ တရားသဘောအရဆိုရင် နောက်နောင်က အကျိုးပေးမကောင်းခဲ့လို့ပေါ့၊ ငါကြိုးစားပါ သေးတယ်၊ နန်းက ငါ့ကို အတွေ့မခံဘူး၊ မင်းသူကလည်း ငါ့ကို အထင်လွဲနေတယ်ကွာ”

မောင်မောင်လေးက ဆင်ဝင်အောက်ထိ လိုက်ပို့သည်။ စစ်သုံးလျစ်ကားလေး ခြံဝန်းအတွင်းဝင်လာသည်။ခင်ခင်ထားပါ ထွက်၍ လိုက်ပို့သည်။ မောင်မောင်လေးနှင့် ခင်ခင်ထားတို့၏ လိုက်ဖက်ညီသောအတွဲကိုကြည့်၍ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက် မိသည်။

ခင်မောင်ထွန်းကိုလက်ပြရင်း အတွေးနှင့်နစ်မျောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မောင်မောင်လေး၏ရင်တွင် လေးပင်သောအရာ တစ်ခုက ဆွဲညှစ်ထားသလိုခံစားရသည်။

x x x x x

ကြေးနန်းအမိန့်ကို မင်းသူ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်နေမိပါသည်။ တိုင်းရုံးသို့ ခုနစ်ရက်အတွင်း အချိန်မီ အရောက်လာရန်နှင့် လုပ်လက်စလုပ်ငန်းများလွှဲအပ်ရန် မင်းသူနှင့်အဆင့်တူ အရာထမ်း တစ်ယောက် ယခုအပတ်လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းလွှဲပြောင်းပြီးသည်နှင့် ခုနစ်ရက်အတွင်း တိုင်းရုံး၌ ရုံးချိန် အတွင်း တိုင်းမင်းကြီးနှင့်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်များ ပြောင်းလဲမှုများ အားချင်းဖြစ်နေရသနည်း။ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲပြီး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုနည်းသေးသော ဤအရပ်ဒေသထက် နိမ့်ကျသောအရပ် မရှိသလောက်ရှားသည်။ တိုးတက်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဤအရပ်တွင် နေသားကျနေပြီ။ မည်သည့်ဒေသတွင် တာဝန်

ပေးလိမ့်ဦးမည်မသိ။ ချစ်သောနန်းနှင့် ဝေးရတော့မည်။ ကျောင်းတက်စဉ်က မင်းသူမသိအောင် နန်း ကျောင်းက ပျောက်သွားခဲ့ချေသည်။ ယခုအခါတော့ နန်းကိုပင် မင်းသူ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပါ။ မိမိ၏နေရာသို့ အစားထိုးတာဝန်ယူရန် ရောက်လာမည့်အရာထမ်းက ဆက်လက်တာဝန်ယူမည်။ မိမိက လုပ်ငန်းများလွှဲအပ်ပြီးသည်နှင့် တိုင်းရုံးသို့ ချက်ချင်းအရောက် သွားရမည်။

မင်းခစား၊ ကမ်းနားသစ်ပင်နယ်။ အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်လေ့ရှိသည့်သဘောကို မင်းသူ နားလည်ထားပါသည်။ မည်သည့်အရပ်သို့ ပြောင်းလဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါစေ မင်းသူ မကြောက်။ သို့သော် နန်းနှင့် ပြန်ဝေးနေကြဦးမည်ကို စိုးရွံ့ လှသည်။ ခင်မောင်ထွန်း ပြောင်းသွားသည်မှာ ခြောက်လ စွန်းပြီ။ မည်သည့်အဆက်အသွယ်မျှမရ။ နန်းလည်း ထို့အတူပင်။ ရေခဲ တောင်တန်းသို့ ခရီးထွက်နေသည်ဟုသာကြားပြီး စုပစ်စမြုပ်စ ပျောက်နေသည်။ နော်မရီနာလည်း သင်တန်းပြရသည်က တစ်ဖက်၊ အရေးပေါ်လူနာများကတစ်ဖက်မို့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အားလုံးမှာ တာဝန်ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ လူသားအကျိုး အတွက် လုပ်ဆောင်ရန် အားလုံးတွင် တာဝန်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ အချို့က လူတို့၏ရပိုင်ခွင့်များကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီး ပစ်ကြသည်။ မင်းသူက လူသားတို့၏အကျိုးကို လိုလားသူ တစ်ယောက်အနေနှင့်သာ လောကကြီးထဲတွင် ရပ်တည်လိုသည်။ မိမိ၏လုပ်ဆောင်မှုအားလုံးကို ပြန်စစ်ဆေးသည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာ မခွဲခြား။ အမှန်တကယ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည့် လုပ်ဆောင်မှု အားလုံးကို ပြန်၍စစ်ဆေးသည်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ မှန်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ နောက် မိမိ၏နေရာသို့ အစားထိုး ရောက်လာသည့်သူသည် မည်သည့်လူမျိုး ဖြစ်မည်ကိုမသိ။

ဆောင်းနှောင်းရာသီဖြစ်နေသော်လည်း ရေခဲတောင်များ၏ အရှိန်အဝါဖြင့် အအေးဓာတ်မပျက်ပြယ်သေးပေ။ ဆောင်းခိုငှက်များ သူလာရာဒေသသို့ပြန်ကြပြီ။ နှင်းလား၊ မြူလား မသဲကွဲသည့် ရာသီကာလ။ တောတောင်ထူထပ်သိပ်သည်းသည့် ဤအရပ်မှ မခွဲခွာလို။ အထူးသဖြင့် နန်းအနားမှ တစ်ဖဝါးမျှပင်မခွာလိုပေ။ သို့သော် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ပျက်ပြယ်ချိန်၊ တည်ငြိမ်မှုရရန် လုံးပန်းနေရချိန်ကာလတွင် အထက်ပိုင်းလူကြီးများ အပြောင်းအလဲဖြစ်နေသည်။ ပေးသည့်တာဝန်ယူ၍ ကျရာတာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရပေမည်။ ယနေ့နံနက်မှ ရောက်လာသည့်ကြေးနန်းစာကို ကိုင်၍ မင်းသူ ငိုငင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ထူးရယ်က လေးဆင့်ချိုင့်တစ်လုံးနှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်လျက် တံခါးကို ပခုံးဖြင့် တွန်းတိုက်ကာ ဝင်လာသည်။

“ထူးရယ် ဘာတွေလဲဟ၊ လက်ထဲလည်း အထုပ်တွေ၊ ချိုင့်တွေနဲ့၊ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲကွ”

“ဒေါက်တာနော်မရီနာက ဆရာအတွက်ဆိုပြီးပေးလိုက်တာ၊ သူ မနွေကပဲ ပူတာအိုကပြန်ရောက်တာတဲ့၊ အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမှာလိုက်တယ်၊ ဒီက အထုပ်က မမနန်း လူကြုံနဲ့ပေးလိုက်တာ”

“အေးကွာ၊ ငါအခုပဲ အိမ်ပြန်တော့မှာပါ၊ ခဏစောင့်၊ ဒီအလုပ်ကလေး လက်စသတ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဒါနဲ့ မင်း နန်းနဲ့ ဘယ်တုန်းကတွေ့လိုက်တာလဲ၊ ခုရော သူရှိသေးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာ၊ မမနန်းက ရေခဲတောင်ပေါ် တက်သွားတာ ကြာပြီလေ၊ ခုဟာက သူလူကြုံနဲ့ပို့ပေးတာ ဆရာရဲ့၊ သူ အတော်နဲ့ပြန်လာနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောသွားတာပဲ”

“အေးပါကွာ၊ ရုံးအဖွဲ့တွေ လူစုံရှိနေလား တစ်ချက် ကြည့်ပေးစမ်းကွာ၊ ဒါနဲ့ ရုံးအုပ်ကြီး ခဏခေါ်လိုက်ပါ”

ထူးရယ် ပစ္စည်းများချကာ ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် သူ့နောက်မှ ရုံးအုပ်ကြီးပါလာသည်။

“ဆရာခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းစရာ ရှိလို့ပါ၊ ဒီမှာ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရောက်နေတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ လူစားမခိုင်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လုပ်ပါ၊ အမှားအယွင်းမရှိပါစေနဲ့၊ ဂရုစိုက်ပါ၊ မသိတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုတိုက်ရိုက်လာမေးပါနော်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင်ပါ စီစဉ်ပေးထားပါ”

မင်းသူ အစောကဖောက်ပြီးစာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ကြေးနန်းလက်ခံနေရာ၌ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ အိတ်တွင်းပြန်ထည့်ပြီး ရုံးအုပ်ကြီးကို ပေးလိုက်သည်။ ဖောက်ပြီးကြေးနန်းစာအိတ်ကို ယူကာ ဗီရိုအတွင်းမှလိုအပ်မည့် စာရွက်ဖိုင်အချို့ထုတ်ယူ၍ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ မကြာမီ ရုံးအဖွဲ့သားများ သိကြပေလိမ့်မည်။ အားလုံးစိတ်ကောင်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ နှစ်ရှည်လများစွာ အတူတွဲ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်တွယ်ပြီနေပြီ။

ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်သာရှိသော မင်းသူတို့ရုံး၌ ခဏချင်းပင် ကြေးနန်းစာ၏သဘောကို သိကုန်ကြသည်။ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤကြေးနန်းကို အသိအမှတ်မပြုလိုပေ။ နှစ်ရှည်လများစွာ အတူနေထိုင်ကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ကိုယ့်ဆရာနှင့်ကိုယ် နေသားတကျဖြစ်နေပြီးမှ ယခုလိုခွဲခွာသွားရမည်ကို မလိုလားပေ။ သို့သော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းသဘာဝကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။

ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေမှ မြို့ကလေးတွင် ကျောင်းပြီးစ အလုပ်သင်မြို့ပိုင်လေးဘဝကို သတိရမိသည်။ သူ၏အထက်မှ ဆရာကို ဆိုးသည်။ တင်းကျပ်လွန်းသည့် စာအုပ်ကြီးသမား စသည်ဖြင့် ဆရာ၏ကွယ်ရာ၌ အမျိုးမျိုးပြောကြသည်ကို မင်းသူ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပျက်ကွက်သည်ကို ဆရာမကြိုက်။ သို့သော်လည်း ဆရာသည် မည်သည့်ဝန်ထမ်းကိုမှ ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးပါချေ။ တစ်နေ့ မင်းကြီး ခိုင်းသည့်အလုပ်ကို လက်ထောက်မြို့ပိုင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်မကျေမှုကြောင့် မင်းကြီးမှာ အလွန်ဒေါသထွက်၍ အားလုံးကို ခေါ်ဆောင်သည်။ ဆရာက မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြော။ မင်းသူနှင့် တစ်ညလုံး အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ကာ မင်းကြီးကျေနပ်မှုရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ ဆရာကောင်းများနှင့် မင်းသူ နေခဲ့ရသည့်အတွက် ပညာများလည်း ရခဲ့သည်။

ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။ ယခု မင်းသူနှင့် တာဝန် လွှဲပြောင်းလက်ခံမည့်သူသည်...။ မင်းသူနှင့် ဆရာတို့ကို မင်းကြီး စိတ်ဆိုး၍ ရုံးခန်း၌ တစ်ညလုံး အသစ်ပြန်လုပ်ရသော ရုံးလုပ်ငန်း တစ်ခုကို သတိရနေမိသည်။ ယခု သူရောက်လာမည်။ မင်းသူဘက်မှ သေချာအောင် လုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်ထားရှိမှု၊ စာရင်းအင်းမှ အစ အမှားမရှိအောင် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ လူ၏စိတ်သည် ခန့်မှန်းရခက်သည်။ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ စေခဲ့သည်ပဲ။ ယခုနှစ်တွေကြာမှ ပြန်၍တွေ့ကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဒေါက်တာနော်မရီနာ ပေးလိုက်သော စာအိတ်ကို အရင်ဖောက်ကြည့်မိသည်။ တိုင်းသို့သွားရန်ကိစ္စ အကြောင်း သူသိရသလောက် သတိပေးရေးထားသည်။ အပြင်၌ ပျံ့လွင့်နေသော သတင်းစကားများ၊ လူတန်းစားအတွင်းမှ

ထွက်ပေါ်လာသည့် အတင်းစကားအချို့ကို သတိထားရန် မိတ်ဆွေ အရင်းအချာပမာ သတိပေးခြင်းများလည်း ပါသည်။ အချို့ကိစ္စမှာ နန်းနှင့်ပတ်သက်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတိထား၍ ပြောဆိုရန် တိုက်တွန်းထားသည့်အတွက်ကြောင့် ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းသည့် မိတ်ဆွေကောင်းပါ။ ယင်းနေ့က ညစာသိပ်မစားဖြစ်။

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် နေအလင်းအား ဆုတ်ယုတ်စပြုပြီ။ မကြာမီ အမှောင်ကြီးစိုး အနိုင်ယူချေတော့မည်။ အိပ်တန်း လူနေသောငှက်များ ဆူညံစပြုနေပြီ။ ညဇာသရုပ် ပီပြင်လာသည်။

နှင်းမိုးစက်များက တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ငှက်သံများလည်း ငြိမ်သက်သွားပြီ။ မီးလင်းဖိုမှ အနွေးဓာတ်ကြောင့် အေးစိမ့်နေသည့် အခန်းတွင်း နွေးထွေးစပြုလေပြီ။ သို့သော် အိပ်၍မပျော်သေး။

“ထူးရယ်”

“ပြောလေ အစ်ကို၊ မမနန်းက ဘာတွေများရေးပေးလိုက် လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး ထူးရယ်၊ နန်းစာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ နော်မရီနာရဲ့စာပါကွာ၊ ငါပြောချင်တာက တခြားကိစ္စပါ။ အစ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ တိုင်းမင်းကြီးဆီသွားရမယ်ကွာ”

“အစ်ကို ကြာမှာလား၊ ဘယ်လောက်ထိကြာမှာလဲ၊ ရုံးက လူတွေက ပြောနေကြတာက ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကြေးနန်းရောက် တယ်ဆို”

ထူးရယ်၏အသံက မသိမသာတုန်နေသည်။ သူ အားငယ် နေပေမည်။ ယင်းဒေသသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အတူ နေထိုင်ကာ အတူရုံးတက်သည်။ အိမ်သို့အပြန်တွင် မင်းသူပြန်မှ ပြန်သည်။ သစ္စာရှိသော တိုင်းရင်းသားလေး။ မင်းသူရင်ထဲမှာ ရဝမ်ရယ်၊ ဗမာရယ်ဟူ၍ မရှိ။ တကယ့် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ သာတည်း။

ပြောမထွက်ရက်ပါ။ ရဝမ်သံဝဲဝဲလေးနှင့်ပြောတတ်သော ထူးရယ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ နောင်တွင် နန်းနှင့်ပတ်သက် သည်ကိုသိလာရသည့်အချိန်တွင် နန်းကိုယ်စားရှိနေသလို ခံစား လာရသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ အစစ အရာရာ အလိုက်တသိဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည့် ရဝမ်လေး။ ထူးရယ်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ စရိုက်ချင်းမတူ၊ ရက်စက်တတ်သည်။ သို့သော် ကတိတည်သည်။ သူ့ကိုလည်း ပေးပြီး ကတိစကား ပြင်သည်ကိုလည်း မကြိုက်။ လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ် အလွန် ပြင်းထန်သည်။

မင်းသူနှင့်တစ်ကြိမ်မှ မဆုံ။ သို့သော်လည်း မင်းသူကို စောင့်ကြည့်နေမည်ကိုတော့ သိနေသည်။ နန်းရှိနေသရွေ့ မင်းသူ အဖို့ လုံခြုံသည်။ ဤနယ်တစ်ခွင်၌ လုံထယ်ဟုအသံကြားလိုက်သည် နှင့် ဟောင်နေသည့်ခွေးပင် အမြီးကုပ်သွားစေရမည်။ ငိုနေသည့် ကလေး အငိုတိတ်၍ ရှိုက်သည်တို့ လည်ချောင်းဝက ပြန်ဆင်း သွားသည်သာ။ ဤအထိကြောက်ကြသည်။ သူ့လူမျိုးကိုချစ်သည်။ သူ့မြေကို တစ်လက်မမှ အထိမခံ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ မင်းသူက မကြိုက်။ ဘိန်းစိုက်သည်။ လျှိုမြောင်ချောက်ကြားများတွင် သူ့ဘိန်းခင်းလက်ညှိုးထိုးမလွဲပါ။ ပြည်မကိုလည်း သူ့အဆက် အသွယ်များဖြင့် ဖြန့်ဖြူးသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ နည်းမျိုးစုံသုံးကာ အလုံးအရင်းတင်ပို့သည်။ သူတို့ဆီမှ ပြန်ယူ သည်က လက်နက်သာဖြစ်သည်။ ရေခဲတောင်များဖြတ်ကျော် သည်နှင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံကြီးများသို့ နီးကပ်၍သွားပြီး။

နန်းကျောင်းတက်ခဲ့ရသည့် ကုန်ကျစရိတ်သည်ပင် လုံထယ်၏ငွေဖြင့် မကင်းနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဩဇာညောင်းသည်။ သို့သော် သူ့နယ်ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် တိုးတက်စေသည့်လုပ်ငန်း

များကို မနှောင့်ယှက်၊ ဤသည်မှာလည်း နန်း၏စည်းရုံးရေး အောင်မြင်သောကြောင့်ဟု မင်းသူ တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ နန်းသည် ဤနေရာဒေသရှိ တိုင်းရင်းသားများအတွက် မရှိမဖြစ်၊ စည်းရုံးရေးနှင့် လူမှုဘဝရုန်းထွက်နိုင်ရေးအတွက် အလိုအပ်ဆုံး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

မင်းသူအတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ပြည်သူတို့ ဘဝများ အတွက် လူမှုဖူလုံသည့်ကိစ္စရပ်များကို အာမခံချက်မပေးနိုင်လျှင် တိုင်းပြည်၏အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားသည် လုံခြုံစိတ်ချစွာ လည်ပတ် နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွေးထင်မိသည်။ ဒေသအတွင်း ဆင်းကြည့် သည့်အခါ မင်းသူ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့နေရသည်။ လိုအပ်သည် တို့ကိုလည်း မြင်သည်။ ချို့ယွင်းချက်များကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ အားလုံးမပြည့်ဆည်းနိုင်သော်လည်း တတ်နိုင်သည့်ကိစ္စများတွင် မည်သို့မှမငြင်းဆန်၊ လုပ်ပေးနိုင်သမျှအားလုံးကို လုပ်ပေးလိုက် သည်သာ။ ထို့ကြောင့် မင်းသူဘက်မှ ရှင်းလင်းနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ညနေကမှ ကြေးနန်းဝင်လာတာ၊ ကိုယ့်ညီလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောသေးတာပါ။ ဒါတော့ကွာ အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာ ကျရာတာဝန်ထမ်းဆောင် ရမှာပေါ့၊ ထားရာနေ စေရာသွားဆိုသလိုပါပဲ၊ ဒါတွေ နောက်ဆို မင်းနားလည်လာမှာပါ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။”

“မမနန်းနဲ့လည်း ကျွန်တော်အဆက်အသွယ်မရတာကြာပြီ၊ သူသိမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘယ်အချိန်မှပြန်လာမယ်ဆိုတာ မပြောပြ တတ်တာက ခက်တယ်၊ ကျွန်တော် မပျော်တော့ဘူး၊ ညနေက ထမင်းစားတော့ အစ်ကို့ကို မမေးရဲလို့သာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာက ပြောလိုက်တယ်လေ”

နှစ်ယောက်သား ပြောဖွယ်ရာစကား ရှားပါးသွားသည်။
အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်၍သွားသည်။

အအေးဒဏ်ကြမ်းလာသည်။ ထူးရယ် မီးဖိုထဲသို့ ယူကလစ်
ထင်းချောင်းများထပ်ဖြည့်နေသည်။ ယူကလစ်အဆီကြောင့်
မီးတောက်လာသည်။ တစ်အိမ်လုံး ယူကလစ်နံ့သင်းလာသည်။
ဤရနံ့ကို မင်းသူကြိုက်သည်။ ညဉ့်နက်သည်ထက် နက်လာသည်။
မီးရောင်ကြောင့် ထူးရယ်၏မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်နေရသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် ကြွေလုလုမျက်ရည်စကြောင့် မင်းသူ
ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ နောက်ပြောင်းလာမည့်သူနှင့် အဆင်မှ
ပြေပါမလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

x x x x x

“ငါ အဲဒီကိစ္စပြောချင်တယ် နန်း၊ သူတို့ပြည်မမှာလည်း
သူတို့အချင်းချင်း အာဏာလုလို့ ခု တော်လှန်ရေးကောင်စီဆိုပြီး
တက်လာနေပြီ၊ တို့ပြည်နယ်အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်သေးဘူး၊
မြစ်ကြီးနားထိပဲ ရထားလမ်းဆုံးတယ်လေ၊ အဲဒါတွေ နင်အသိပဲလေ
နန်း”

ဇော်ဂျယ်နောင်က ၁၉၄၆ ခုနှစ် နယ်မြေသတ်မှတ်ပေး
သည့်ကိစ္စကို အစဖော်ပြန်သည်။ ဆွေးနွေးပွဲက အဆုံးမရှိ၊
တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထ၍ဆွေးနွေးကြသည်။ အချို့က ပြည်နယ်၏
တိုးတက်မှု နှေးကွေးသည်ကို အပြစ်သဘောပြောပြကြသည်။
နန်းက လက်ရှိနိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးချွတ်ခြုံကျနေသည်ကြောင့်
ပြည်မအတွက်ပင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးပုံ၊ ကျောင်းများ
မလုံလောက်သေး။ ဆေးရုံများ၊ ဆရာဝန်များ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများက
အစ ကျောင်းဆရာအဆုံး လုံလောက်မှုမရှိသေးကြောင်း၊ ပြည်ပ

နိုင်ငံများမှ ထောက်ပံ့မှုဆိုသည်မှာလည်း နိုင်ငံတော်ငြိမ်းချမ်းမှု
သာ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး အထောက်အပံ့များ ရရှိနိုင်
မည်ဖြစ်ကြောင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွေးနွေးပြသည်။ ယခုလည်း
ငြိမ်းချမ်းရေးသည် အရေးကြီးကြောင်း၊ ဤရေခဲတောင်ဒေသတွင်
ငြိမ်းချမ်းပါက အနောက်နိုင်ငံကြီးများ လိုက်မမီနိုင်လောက်အောင်
စီးပွားရေးအတွက် အထောက်အကူပြုမည့် သယံဇာတပစ္စည်းများ၊
ဓာတ်သတ္တုကစ၍ ရှာဖွေနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ထောက်ပြသည်။
ကြွယ်ဝသောပြည်နယ်တစ်ခုဖြစ်စေရန် ဆက် သွယ်ရေး
လမ်းကြောင်းများ ကောင်းမွန်ပါမှသာ ကြီးပွားတိုးတက်နှုန်းထား
လျင်မြန်မည်ကို နားလည်ထားရမည်။ ထို့ကြောင့် တံတားများ
မဖျက်ဆီးသင့်ကြောင်း၊ ပညာတတ်များကို စည်းရုံးဆွဲဆောင်ရန်
လက်နက်ကိုင်သတ်ဖြတ်နေသည်နှင့် အချိန်ကုန်နေကြမည့်အစား
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေသည်ကို လက်ခံနိုင်ရေး
ဆွေးနွေးကြသည်။

နန်းကို ပညာတတ်ဉာဉ်ပါသည်ဟု ဝေဖန်ခံရသည်။ စစ်ရေး
အရလုပ်ဆောင်ခြင်းသည် အားလုံးတရားသည်ဟုဆိုကြသည်။
အာဏာသည် သေနတ်ပြောင်းမှာသာတည်သည်ဟု အချို့က
ဆိုသည်။ ပြည်နယ်တိုးတက်ဖို့ ဘိန်းစိုက်သင့်ကစိုက်ရမှာပဲဟု
ဆိုသူကဆိုသည်။ ငွေသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်ဟု ဆိုသူက
ဆိုသည်။ နန်းက ဘိန်း၏ဆိုးကျိုးများထောက်ပြသည်။ ဆေးပညာ
သင်ခဲ့သည်ကို သူတို့အားလုံးကသိသည်။ ပညာပိုင်းကို သူတို့
မဝေဖန်သော်လည်း စစ်ရေးကိစ္စနှင့်ငြိတွယ်လာလျှင် နန်းကို
နာလန်မထူနိုင်အောင် ဝိုင်းပြောကြသည်။ အချို့က နန်းပြောပြ
သည်ကို လက်ခံဆွေးနွေးသည်။ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်အချို့က လုံးဝ
လက်မခံပေ။ သဘောထားကွဲလွဲမှုများနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။

ပညာတတ်ဉာဉ်ပါသည်။ တွေဝေသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်း ခံရသည်။ နန်းက သိပ်ပါဝင်မဆွေးနွေးတော့ပေ။ သူတို့၏သဘော အတိုင်းသာရှိပါစေတော့ဟုတွေးလျက် ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ကိုင်ရမည့် ကိစ္စများကို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ကိုင်သည်။ ယခုတစ်ခေါက်လည်း ယခင်အတိုင်းပင် ဆွေးနွေးရင်းဖြင့်သာ အချိန်တွေကုန်လာခဲ့ရ သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည့်လူကြီးပိုင်းက လက်ခံချင် သည်။ နန်းတင်ပြသည့်အချက်များကို လူငယ်ပိုင်းက စိတ်မဝင် စားပေ။ လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သည်။

ယခု လက်နက်ကြီးများ ဝယ်ယူခြင်း၊ သင်တန်းကျောင်းများ ဖွင့်ကာ စစ်ပညာများ၊ စစ်ဆင်နည်းဗျူဟာကအစ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်မှပညာရှင်ခေါ်ယူ၍ သင်ကြားနိုင်အောင်စီစဉ်ရန် ဆိုကြသည်။

နန်းက နောင်မွန်းသို့ပြန်ချင်ပြီ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်တက်နေ ရသည့် အစည်းအဝေးကို ငြီးငွေ့လာသည်။ မိမိတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း ပြန်ရန်က မသင့်တော်ပေ။ အားလုံးသည် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးရန် သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ ခေတ်မီလက်နက်များ တပ်ဆင်ရန် နှင့် ရန်ပုံငွေရရှိရေး၊ ဆက်ကြေးကောက်ခံရေးကိုသာ အထူး စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သူတို့စိတ်ဝင်စားနေသည်က အာဏာ လက်ဝယ်ရောက်ရှိရေး၊ ကိုယ့်ပြည်နယ်ကို ကိုယ်သာအုပ်ချုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိရေးသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သည့် ကချင်နိုင်ငံထူထောင်လိုသည့်သဘောထား သည် ဟိုယခင်အခါကပင်ရှိခဲ့၏။ ဆမားဒူးဝါးဆင်ဝါးနောင်၊ ဆရာကရိန်လ၊ ဒူးဝါးဇော်လ၊ ဒူးဝါးဇော်လွန်း၊ ဒူးဝါးခွန်ဖုန်း၊ နော်ဆင်းတို့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မြစ်ကြီးနားရောက်သည့်အချိန် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်တွင် ဆွေးနွေးပွဲများပြုလုပ်ပြီး အချက်သုံးချက်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ (၁) ကချင်ပြည်နယ်

တည်ထောင်ရေး၊ ဗမာခေါင်းဆောင်များနှင့်ဆွေးနွေးရန်၊ (၂) ကချင်ပြည်နယ်သတ်မှတ်ရေး ဗမာတို့နှင့်သဘောတူချက်ရလျှင် အဆိုပါသဘောတူညီချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်မှသဘောတူရန်၊ (၃)အထက်ပါအပိုဒ် (၁) နှင့် (၂) ကို မရမချင်း တောင်တန်းဒေသအုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် နေရန် ဖြစ်သည်။ ဤကား ကချင်အမျိုးသားများ၏အမြင်ဖြစ်သည်။ နန်းတွင် လူမျိုးရေးအစွန်းရောက် ဝါဒမရှိ၊ ရေခဲတောင်ဒေသ တိုးတက်ရေးအတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရပါစေ ဝန်မလေးပါ။

မင်းသူကိုချစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီး၌ ပညာသင်နှစ်တစ်နှစ်လုံး မင်းသူကို တစ်ရက်မှ နန်း၏အပါးမှ မဝေးစေရ။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် မင်းသူနှင့်အတူရှိနေခဲ့သည်သာ။ မင်းသူက အလွန်ရိုးသားသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုကိုသာ မျှော်လင့်သည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မည်သည့်အချိန် အခါမှ အခွင့်အရေးမယူ။ ယောက်ျားပီသသောစိတ်ဓာတ်ကို နန်း အလွန်လေးစားသည်။ ခွဲခွာလူနီးအချိန်တွင် မင်းသူကို အသိပင် မပေးခဲ့ရ။ ခြေရာဖျောက်ကာ ပြည်ပနိုင်ငံသို့ထွက်ခဲ့ရသည်။ ယနေ့ထိတွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တဟောင်းဒမ်းသို့မလာမီ မင်းသူကို ခဏဝင်တွေ့ချိန်ရ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝ ဆွေးနွေးသည်။ သူက ဆုံမှတ်ကိုမေးချေပြီ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့်အခန်းတွင် နန်းချစ်သောသူ၏အမေးပုစ္ဆာကို နန်းမဖြေနိုင်။ ဣန္ဒြေကို ဆည်ကာ နော်မရီနာထံ အကြောင်းပြရှောင်ထွက်လိုက်ရသည်။ ရင်ခုန်လိုက်ရသည်မှာ နော်မရီနာတို့အိမ်ရောက်သည့်တိုင်ပင်။ ဘာကြောင့်များ သည်မျှလောက် ရင်ခုန်နေမိသည် မသိ။ အချစ်သည် ရင်ကိုတုန်၍ခုန်စေသည်ကို ယခုအခါ နန်းသိတော့ သည်။ သို့သော် ခဏသာပင်ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ မဖြစ်မြောက်သေး။ နန်းသည် ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် တင်ပြ၍ဆွေးနွေးသည်။ တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုများ၊ ပင်လုံစာချုပ်အရ သဘောတူညီသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျင်းပသည့် ညစာစားပွဲအကြောင်းကို နန်းက ကိုးကား၍ရှင်းပြသည်။ ညစာစားပွဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောခဲ့သည့် စကားအချို့ကို စည်းလုံးညီညွတ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရည်ညွှန်းကာပြောဆိုသည်။ ဤစကားစုကို အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာနားထောင်သည်။

“တစ်တိုင်းပြည်လုံးကြီးပွားတိုးတက်စေချင်ရင် လူအား၊ ငွေအား၊ ပစ္စည်းအင်အားနဲ့ စုပေါင်းပြီး အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်နိုင်မှ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြမှာပဲ၊ ဗမာက တစ်မျိုး၊ ကရင်က တစ်ဖုံ၊ ရှမ်း၊ ကချင်၊ ချင်းတို့ကတခြား အကွဲကွဲ အပြားပြားလုပ်နေကြရင် အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်မှသာ အကျိုးရှိနိုင်မယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပင်လုံစာချုပ်အပြီး ညစာစားပွဲမှာ ပြောတာလေ၊ အင်မတန်အကျိုးရှိတဲ့စကားလေ၊ စဉ်းစားကြရမယ်၊ ခုငြိမ်းချမ်းရေးဖိတ်ခေါ်နေပြီ၊ လက်တွဲကြဖို့ခေါ်နေပြီ၊ ဘာလို့ ဒီလိုလူသတ်လမ်းစဉ်ကို ဆက်လျှောက်ချင်နေကြတာလဲ၊ ပြည်နယ်ကြီး တကွဲတပြားစီဖြစ်သွားတာမျိုးတော့ နန်းမလိုလားဘူး၊ ခုဆို တို့နိုင်ငံမှာ စီးပွားရေး၊ စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေးတွေကိုက အလွန်နိမ့်ကျနေပြီ၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီညစာစားပွဲကို နန်းတို့မမီလိုက်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို မီလိုက်တဲ့သူတွေရှိနေသေးတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီး အချိန်ကုန်မယ့်အစား ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီး ကိုယ့်လူမျိုးကောင်းစားရေး၊ ကိုယ့်ပြည်နယ်တိုးတက်ရေးကို စဉ်းစားကြဖို့ နန်းကတော့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်”

“နန်းပြောတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်၊ ငါတို့လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမရှိတော့တဲ့အချိန်က စပြီး တိုက်လာလိုက်တဲ့စစ်ပွဲတွေ မပြီးဆုံးသေးဘူးလေ၊ ခုလည်း ဆက်တိုက်ဖို့ လက်နက်ကိစ္စတွေတိုင်ပင်ရင်း ငြိမ်းချမ်းရေးစကားကမ်းလှမ်းတဲ့အကြောင်း ဆွေးနွေးနေရတယ်၊ ငါတို့တွေ ဒီလိုပဲ စစ်တိုက်နေကြမှာလား မေးစရာရှိတယ်၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မှာလည်း အသက်တွေ ဆုံးရှုံးနေကြတယ်၊ ငါတော့ တို့ပြည်နယ်တိုးတက်မြင့်မားတာ လိုလားတယ်ကွာ၊ တို့လူမျိုးတွေ ထိပ်ရောက်စေချင်တယ်ကွာ၊ အဲဒါ ငါဖြစ်စေချင်တာပဲ၊ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြောပြကြစမ်းကွာ၊ ငါ့အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊ စစ်ပွဲတွေ အများကြီး ငါတိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးခေါ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြံဖူးတယ်၊ ငါတို့ နန်းကို အနောက်နိုင်ငံမှာ ပညာဆက်သင်ခိုင်းတယ်၊ ခုသူပြန်လာတယ်၊ လူနာတွေ ဆေးမကုနိုင်ဘူး၊ တို့လိုပဲ သေနတ်ကိုင်ပြီးတိုက်နေရတယ်၊ ငါ့သဘောကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးမယ်၊ တို့ရဲ့သဘောထား၊ သူတို့တွေ တို့အပေါ်ထားတဲ့ သဘောထား ဘယ်လိုလဲ၊ တို့တောင်းဆိုတာတွေ လိုက်လျောပေးမှာလား၊ ဒါတွေသိဖို့လိုအပ်တယ်၊ တို့ပြည်နယ်ကို ဘယ်လိုထောက်ပံ့ပေးမှာလဲ၊ ကျောင်းတွေ၊ တံတားတွေ၊ လမ်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ ဆောက်ပေးမှာလား၊ တို့ခလေ့ထုံးစံနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးမှာလား၊ တို့လူမျိုးကာကွယ်ရေးအတွက် စစ်တပ်ရော ဖွဲ့ခွင့်ပြုမှာလား၊ ဒါတွေကို ဆွေးနွေးရမယ်၊ စစ်တိုက်နေလို့မပြီးဘူး၊ စစ်တိုက်နေလို့ လူတွေသေကုန်တာပဲရှိမယ်လေ၊ ငွေတွေကုန်မယ်၊ အချိန်တွေကုန်မယ်၊ အဆုံးရှုံးဆုံးကတော့ အချိန်ပဲ၊ အဲဒီအချိန်က အရွယ်ကို ပေးဆပ်လိုက်ရတာကွ၊ အနစ်နာဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ဒူးဝါးက ငြိမ်းချမ်းရေးကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံဆွေးနွေးမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေလက်ထဲက အာဏာကို တပ်မတော်ကသိမ်းလိုက်ပြီလေ၊ စစ်ရေးသဘောအရ ငြိမ်းချမ်းရေး အလံဖြူပြရင် သေနတ်မပစ်ရဘူးကွ၊ သူသယ်လာတဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာ၊ ဒါကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ စစ်စည်းကမ်းကွ၊ ငါရောက်ခဲ့တဲ့ ‘မက်ဆိုပိုတေးမီးယား’စစ်ပွဲမှာ ဒီလိုပဲကွ၊ ကြက်ခြေနီလက်ပတ်မြင်ရင် မပစ်ရဘူး၊ ဒါစည်းကမ်းလေ”

အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံများသည့် ကချင် ဒူးဝါးကြီး၏စကားကို မဆန့်ကျင်ကြပေ။ ဒူးဝါးကြီးထောက်ပြသော အချက်များမှာ အမှန်ဖြစ်ရမည့်ကိစ္စများသာဖြစ်သည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်တွင် လွတ်လပ်ရေး တောင်းဆိုစဉ်အခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တောင်းဆိုခဲ့သည့် အချက်တွင် (၁) တောင်တန်းဒေသများအား မြန်မာပြည်မနှင့်အတူ လွတ်လပ်ရေးပေးရန်၊ (၂) ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင် (ဝန်ကြီး) အဖွဲ့တွင် တောင်တန်းဒေသမှကိုယ်စားလှယ်များပါဝင်ခွင့်ပေးရန် ဆိုသည့်အချက်များတင်ပြတောင်းဆိုလိုက်သည် အတိအလင်း သိရှိကြပြီးဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ တောင်တန်းနှင့်ပြည်မ မခွဲခြားသည့်စိတ်ဓာတ် သည် ယခင်ကတည်းကရှိနေသည်ကို ငြင်း၍မရပေ။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ စက္ကူဖြူစာတမ်းမကြေညာမီ မဟာမိတ်တပ်များ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်စဉ်ကပင် ကချင်ဒေသရောက် ဗြိတိသျှအရာရှိအချို့က ကချင်ဒေသကို မြန်မာနှင့်မပူးပေါင်းဘဲ သီးခြားအုပ်ချုပ်မည်ဖြစ်သည်။ မြန်မာကို မယုံရန် သွေးခွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က အသက်ကြီးပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များက ယုံကြည်ကြပေမည်။ အသက်ငယ်၍တက်ကြွသော လူငယ်များက မယုံကြည်ကြပါ။ သို့သော်လည်း လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေမို့ အချို့က သွေးထိုး

စကားများကို ယုံကြည်သူများလည်းရှိကြသလို တွေဝေနေသူများ လည်း ရှိပေသည်။

နန်းတစ်ယောက် နောင်မွန်းသို့ ပြန်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပေ။ လက်နက်ဝယ်ယူမည့်ကိစ္စအတွက် နောက်သို့ ရက်အနည်းငယ် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ အားလုံးလက်ခံသည်ကြောင့် နန်း ဝမ်းသာ မိသည်။ ပြည်နယ်အတွက် လိုအပ်မည့်ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို ဖြည့်ပေးနိုင်မည်။ နောင်မွန်းအတွက် လိုအပ်နေသေးသည့် စာသင်ကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးချင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မဖြစ်မြောက်သေး။ ယခုတော့ နန်း ဖြစ်စေချင်သည့်ကိစ္စများ အောင်မြင်လာတော့မည်။ အရှေ့မှ ရောင်နီပြုထွက်လာသည်။ နှင်းမှုန်တွေကြား ထိုးဖောက်လာသည့် အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့သည် မကြာမီ အပူစွမ်းအင်ကို ပေးဝေ နိုင်တော့မည်။

အချိန်စောင့်ရသည့်ကိစ္စ နန်းသိပ်စိတ်မရှည်တတ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နန်းသည် ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ဆေးခန်းတစ်ခုခုတွင် အေးချမ်းစွာထိုင်၍ သင်လာခဲ့သည့်ပညာများဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည် ချင်သည်။ သူတိုင်းရင်းသားများ၏ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးများ စောင့်ရှောက်ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ကိုမင်းသူကို သတိရလာသည်။ သူတောင်းဆိုသောဆုရပ်သို့ မကြာမီရောက်လာတော့မှာပါဟု အဖြေပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သည်တစ်ခေါက် နောင်မွန်းပြန်ရောက်လျှင် နော်မရီနာ၏ ဆေးရုံတွင် ဝင်၍အကူအညီတွေပေးရဦးမည်။ စစ်ရေးငြိမ်းချမ်း သွားလျှင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက် နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဘဝမှာ မထင်မှတ်ထားသည်တို့လည်း ဖြစ်လာ နိုင်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စ နန်းမည်သို့မျှထင်မှတ်မထားပေ။

ဖြည်းဖြည်းတော့ နန်းဖြစ်စေချင်သော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်လာမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ အေးချမ်းသာယာသောဘဝများကို ပိုင်ဆိုင်စေချင်သည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပညာသင်ယူနိုင်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ခေတ်မီသောဆေးရုံဆေးခန်းများရှိလာမည်။ နန်းတို့ပြည်နယ်သို့ လာရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်သူများ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တောင်တန်းများအပေါ် အချိန်မရွေး သွားလာလည်ပတ်နိုင်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတိုးချဲ့ကာ ပြည်နယ်ကောင်းစားရေး အထောက်အကူပြုလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာမည်ဟု နန်း ယုံကြည်ထားသည်။

နန်းရောက်နေသည့်နေရာက မြန်မာပြည်၏မြောက်ဘက် အစွန်း တဟောင်းဒမ်းရွာလေးဖြစ်သည်။ တောအထပ်ထပ်နှင့် မိုးထိလူနီးပါးတောင်များဆီးကာနေသဖြင့် နံနက်စောနှင့် ညနေ၏ နေဝင်ချိန်ပျောက်ဆုံးနေသော အရပ်ဒေသလေးဖြစ်သည်။

ဆန်မရှိ၊ ဆပ်၊ လူး၊ ပြောင်းဖူးနှင့် ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥ၊ ရွှေဖရုံသီးတို့သာ ပေါပေါများများစိုက်ပျိုးကြရသော တိုင်းရင်းသားများကို သနားမိသည်။ နန်းနေထိုင်ခဲ့သောအရပ်သည် ပညာသင်ကြားခဲ့ရသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ပြည်ပနိုင်ငံသို့ ပညာသင်ရန်သွားခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်များ၏ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောင်အယောင်များနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ ဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းကြီးများ၊ ကြီးမားသောတံတားများ၊ တောင်ကုန်း တောင်တန်းများတွင် ခေတ်မီလှပစွာ စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းအလှတို့သည် လူတို့ဖန်တီးထားသည့်အရာများသာဖြစ်သည်။ ယခု နန်းရောက်နေသည့် အရပ်နှင့် မည်သို့မှနှိုင်းယှဉ်၍မရ။ သို့သော်လည်း သဘာဝအလှများနှင့် ပြည့်နေသောဤဒေသကို နန်းချစ်သည်။ ‘နမ့်တမိုင်မြစ်ဝှမ်း’အတွင်း စီးဝင်သည့် တန်ခူးချောင်းငယ်၏

ချောင်းဖျားတွင် အလွန်မြင့်သည့် ဆာမရာရာဇီ တောင်ကြီးရှိသည်။ ဤအရပ်တွင် သဘာဝသတ္တုတွင်းများရှိသည်။ တောင်ကြီး၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ ‘တရိဝမ်’ချောင်းတွင်လည်း ဘော်တွင်းများ ရှိနေသည်။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဤအရပ်ကို ပြိုကွဲပျက်စီးစေမည့်အကြောင်းများကို နန်းမလိုလားပေ။

ဤကိစ္စများအားလုံးကို နန်းသိသကဲ့သို့ တိုင်းရင်းသားများလည်း သိကြသည်။ ဤသတ္တုများနှင့် သူတို့လက်မှုလက်ရာများက ချီးကျူးစရာကောင်းလောက်အောင် အနုပညာလက်ရာမြောက်သည်။ ရိုးရာဝတ်စုံသည် ငွေထည်များသာ အများဆုံးသုံးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဒေသကို တိုးတက်စေချင်သည်။ ပညာတတ်များများ ထွက်ပေါ်လာစေချင်ပါသည်။ ဤသတ္တုများ ထုတ်ဖော်ရန် အတတ်ပညာရှင်၊ အသိပညာရှင်များ လိုသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စစ်တိုက်ပြီး အချိန်မကုန်စေချင်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးအမှန်လိုအပ်သည်ကို နန်းရင်တွင်းမှာ သိနေသည်။ သို့သော် နန်းက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေချင်သလို လုပ်၍မရ။ အချိန်အခါများစွာ စောင့်ခဲ့ရသည်။ ယခုဖြင့် မျှော်မှန်းထားသည့်အချိန်ရောက်လာခဲ့သည်။ နန်း အပင်ပန်းခံလာရသည့် အကျိုး ခံစားရတော့မည်ကို စိတ်မှာကျိတ်၍ ဝမ်းသာမိသည်။

ခင်မောင်ထွန်းကို အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ သူရှိနေလျှင် နန်းအတွက် များစွာအထောက်အကူရနိုင်သည်။ ယခုအချိန်မှာဖြင့် နောက်မကျသေး။ ကိုမင်းသူရှိနေသေးသည်။ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင်အတွက် ဘုရားသခင်က နော်မရီနာနှင့် ကိုမင်းသူတို့ကို နန်းအတွက် လက်ဆောင်ပေးသနားထားသည်။ နန်းသွားခဲ့သည့်လမ်းခရီးက ကြမ်းသည်။ ခရီးတစ်လျှောက် မြင့်မားသည့် တောင်များတက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်၊ လျှိုမြှောင်လမ်းတွေ

ချောက်ကမ်းပါးအနီးမှဖြတ်လိုက်ရနှင့် ခရီးလမ်းက မတွင်။ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဖွေးဖွေးဖြူဖြူရေခဲတောင်ထွတ်ကြီးများ ဝန်းရံနေသည့် ရေမြေသဘာဝကို မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည်။ ရှုမငြီးနိုင်သည့် သဘောဝအလှများသည် မောပန်းမှုကို ဖြေသိမ့်စေနိုင်သော်လည်း အလွမ်းတော့ ဖြေမဆည်နိုင်သေးပေ။ နန်း၏ဘဝက မိန်းမသားသာဖြစ်သည်။

ရေခဲတောင်များဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသည့်လေနှင့်အတူ ပန်းရနံ့မျိုးစုံသည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် နန်းကို အားပေးနေသည့်နှယ်၊ တောင်လပ်ပန်း၊ သစ်ခွပန်းရနံ့သင်းသင်းမွှေးပျံ့လျက်သာ။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ခရီးလမ်းကြမ်းကို ပြန်စောင်းငဲ့၍ပင်မကြည့်ချင်။ ထို့အတူ နန်းတို့တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်းသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် စစ်ပွဲများကို ပြန်မသွားချင်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နန်းတွေ့နေမိသည်။ လူသတ်လက်နက်များ ဆိတ်သုဉ်းပြီး ငြိမ်းချမ်းနေလျှင် မည်မျှနေထိုင်၍ကောင်းမည်နည်း။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်။

သာယာနာပျော်ဖွယ် ကျေးငှက်တွန်ကျူးသံ၊ တဝေါဝေါနှင့် ရေလုံးထိုးကျသံကို အဝေးမှ ကြားသော်ငြားလည်း ရေကိုမမြင်ရ၊ အသံသာကြားနေရသည်။ အနီးရောက်မှ တောင်ကျရေတံခွန်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ စိတ်ကို ချောက်ချားသွားစေသည်အထိ မာယာများသည်။ နန်းတို့အဖို့က ရိုးနေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုမင်းသူနှင့် ဆုံသည့်အခါတွင် နန်းက တောတောင်သဘာဝအကြောင်းများ ပြောပြချိန်၌ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ နားထောင်သူမျက်နှာတွင် လွမ်းမောနေသည့်စိတ်များ ပျောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူပြောနေကျစကားလေးရှိသည်။ “နန်းရယ် မပင်ပန်းသေးဘူးလား” ဟုဆိုတတ်သည်။ ကိုမင်းသူက ဤသို့ပြောလာလျှင် ရင်မောရသည်က နန်းသာဖြစ်ရသည်။ အဖြေမရှိ၊ တငေးတမောနှင့် တမြည့်မြည့်ဖြစ်ကာ ပြန်ခဲ့ရသည့် အချိန်တွေက များသည်။ ဤတစ်ခေါက် ပြန်ပြောနိုင်ပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲအောင်မြင်လျှင် နန်းတို့ အပန်းဖြေလို့ရပါပြီလို့။ နန်းက အတွေးများဖြင့် တစ်ဦးတည်းပုံးမိသည်။ ရက်ပုံးလေးများ ဖြစ်နေမည်လားမသိ။

တဟောင်းဒမ်းနှင့် နောင်မွန်း ခရီးကြမ်းလွန်းသည်။ ပန်နန်းဒင်ဘက်မှဖြတ်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး နောင်မွန်းသို့ဝင်မည်။ ခရီးက ကြိုးတံတားများရှိနေသဖြင့် အတန်အသင့် သက်သာသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးလက်ကမ်းလာသည့်ကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၍ နန်းသည် အဖွဲ့တွင်ပါသော်လည်း လိုက်စရာမလိုတော့ပါ။ နောင်မွန်းဆေးရုံတွင် သင်တန်းကိစ္စများအတွက် အရေးကြီးသော ဆွေးနွေးမှုများရှိနေသည်။ လူကြီးများသာ မြို့တက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဖိတ်ခေါ်သည့် ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးရန် ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြမည်သာ။ လူသွားလမ်းများသာရှိနေသေးသည့် ပြည်နယ်ဖြစ်သည့်အတွက် ကားလမ်း အနည်းအကျဉ်းသာရှိသည်။ သို့သော် မပြောပလောက်၊ ခရီးလမ်းမပေါ်ရောက်ရန် ကြာဦးမည်။

တောင်ကြားများကိုဖြတ်ကျော်ပြီး စီးဆင်းလာသည့် ချောင်းများရှိသည်။ ချောင်းများကိုဖြတ်၍ ကြိုးတံတားများရှိသည်။ တီခ၊ တာခချောင်း၊ မကျန်ခကြိုးတံတားများသည် သံမဏိကြိုးများ ဖြစ်ပြီး ကြိမ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံတားများသာ။ အခင်းသည် သစ်လုံးများစီတန်းခင်းထားသည်။ လားများဖြင့်

အသွားများသည်။ နန်းတို့အဖွဲ့များပင်လျှင် ရိက္ခာခြောက်များ၊
 ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို လားခြောက်ကောင်ဖြင့် သယ်ခဲ့သည်။
 စခန်းဟူ၍ အတည်တကျမရှိ။ ရွာထဲ၌ လူဖြန့်ပြီးနေသည်။
 တောင်ယာစပါးတွေ ကူညီကာ စိုက်ပျိုးပေးကြသည်။ မိသားတစ်စုလို
 နေထိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် နန်းတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို သူတို့
 တိုင်းရင်းသားများက ချစ်ကြသည်။ နန်းတို့ စည်းရုံးရေးအောင်မြင်
 သည်။ နန်းတို့က အစိုးရတပ်များနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ မည်သည့်
 အခါမှ မလုပ်။ သတိထားသည်။ သူတို့လာလျှင် ရွာထဲမှာ ခဏ
 ရှောင်ကာနေကြသည်။

ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ထွတ်ချွန်းချွန်းသည် မိုးတိမ်
 အလယ်ထိုးဖောက်ကာ တောင်တစ်ဝက်သာလျှင် မြင်ရတော့
 သည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးသံချုန်းချုန်းပေးလျက် အေးချမ်း
 လွန်းသော ရာသီအလီလီကို နန်းတို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
 ရာသီဥတု၏ဒဏ်ချက်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေကြပြီ။ သူတို့လာခဲ့သည့်
 တဟောင်းဒမ်းသည် အဝေးမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ခါကာဘိုရာဇီနှင့်
 ဆယ်ရက်ကျော်ခရီးဝေးသည်။ တိဗက်လူမျိုးနှင့် ရဝမ်တိုင်းရင်းသား
 များ ရောနှောနေထိုင်ကြသော ရွာကလေးသာဖြစ်သည်။ နန်းက
 တဟောင်းဒမ်းကိုချစ်သည်။ မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိ။ အေးချမ်း
 သာယာစွာနှင့် ရိုးသားစွာ အသက်မွေးမှုကို ဟိုးရှေးကပင် လုပ်ကိုင်
 နေထိုင်ကြသူများဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နန်းသည်
 ဤရွာကလေးတွင် အခြေပြုနေထိုင်လိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။ မင်းသူ
 ကလည်း နန်းပြောပြထား၍ သဘောကျနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
 သူ၏လက်ရှိဘဝကိုမေ့၍ပြောပြတတ်သည်။ နန်း ညွှန်ပြသော
 အရပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောတတ်သည့်စကားများ ကြားယောင်နေမိ
 သည်။

“အဲဒီရေခဲတောင်ကြီးဆိုသာ နန်းသွားရင်လိုက်မယ်လေ၊
 အဲဒီရေခဲတစ်ဝက်ပုံးလွှမ်းနေတဲ့ တောင်ထွတ်ကြီးက ခါကာဘိုရာဇီ
 လား။ နန်းရယ် လှလိုက်တာ၊ တို့နိုင်ငံမှာ အလွန်လှတဲ့ရွာခင်းတွေ
 ရှိနေတယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ သယံဇာတပစ္စည်းတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်
 ထားတာပဲ၊ ရန်ကုန်နဲ့မြစ်ကြီးနားကို ရုံးဆင်း၊ ရုံးတက်လုပ်နိုင်မယ့်
 အချိန်တွေ ကျုံ့လို့ရနိုင်အောင် ခရီးလမ်းတွေ ကောင်းလိုက်ရင်
 ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ နန်းရယ်”

စိတ်ကိုလွှတ်၍ ပြောတတ်သည့်မင်းသူကို နန်း အံ့အား
 သင့်လျက်ကြည့်မိသည်။ ပြန်တွေးကြည့်ကာ မင်းသူအတွက်
 စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိသည်။ သူက နယ်မြေဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးကို အလွန်
 စိတ်ဝင်စားသည်။ လုပ်အပ်သည်၊ မလုပ်အပ်သည်တို့ကိုလည်း
 ဥပဒေဘောင်နှင့်ငြိစွန်းနိုင်သည့်ကိစ္စများ ချင့်ချိန်နှိုင်းဆမှု
 အားနည်းသွားနိုင်သည်။ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလိုပင်၊ နန်းနှင့်
 ပတ်သက်၍ အကူအညီများ မဆိုင်းမတွပေးတတ်သည်။ သူ့မှာ
 မာယာမရှိ။ မာကျောသော ပင်ကိုစိတ်ထားသည် ဤနေရာတွင်
 ရေခဲတမျှအေး၍ မာကျောကာ အရည်ပျော်ရသည်။

ရီဒမ်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ တောင်များပေါ်မှမြင်လိုက်
 ပျောက်လိုက်နှင့် အတော်နီးလာခဲ့ပြီ။ မေခမြစ်ကမ်းနံဘေးက
 ရွာလေးဖြစ်သည်။ အလာတုန်းကဝင်လာပြီး တစ်ညအိပ်ခဲ့သည်။
 ယခုအပြန်တွင် ခေါ်ဘူဒဲအထိအရောက်ပြန်မည်။ အမြင့်တော့
 အနည်းငယ်ပြန်တက်ရမည်။ ပင်ပန်းသည်ကို အလေးမထားနိုင်ပေ။
 ကိုယ့်ဘက်က လုံခြုံမှုအတွက် စဉ်းစားထားပြီးမှ အနောက်
 မြောက်ဘက်ပြန်ဆင်းလာကာ နောင်မွန်းသို့ ခြေရာဖျောက်၍
 ဝင်ရမည်။

နန်းတို့ရောက်နေသောအရပ် ခေါ်ဘူဒဲ၊ အမြင့်ပေ (၇,၀၀၀) ကျော်ရှိတောင်ပေါ်တည်ထားသည့်ရွာကြီး။ အနောက်စူးစူးတွင် မချမ်းဘောနယ်နှင့် ဆွမ်ပရာဘွမ်တို့ ထိစပ်လျက် တောင်ဘက် အစွန်းက ဆော့လော်နယ်ကျော်လျှင် တရုတ်နိုင်ငံထဲရောက်သွားပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံမဟုတ်တော့ပေ။ ပြည်နယ်အစပ်တွင် ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား များ ဆင်းရဲချို့တဲ့လျက်နေထိုင်ကြရသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီးလျှင် လေယာဉ်ကွင်း ဖောက်ပြီး သဘာဝအလှများပြု၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်မည်။ မိတ်ဖက်နိုင်ငံများမှ အရင်းနှီးဖိတ်ခေါ်ကာ နန်း၏တိုင်းရင်းသား အားလုံး ပညာများ အခမဲ့သင်ယူနိုင်ရမည်။ အုပ်ချုပ်မှု အတတ်ပညာကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်စေရန် မြေတောင်မြောက် တင်ပေးကာ ခေတ်မီတိုးတက်သောပြည်နယ်တစ်ခု ဖြစ်စေရမည်။

နန်းက ရင်ထဲရှိနေသည့် နှလုံးသားရေးရာနေရာတွင် တိုင်းရင်းသားလူမှုဘဝများ၏ တိုးတက်စေနိုင်ရေးကိစ္စက စိုးမိုး သွားပြန်သည်။ ပြည်မနှင့်တန်းတူအခွင့်ရေးများရစေရမည်။ ယခုအချိန်သည် နိုင်ငံတော်၏ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာက နိုင်ငံရေး သမားများလက်၌မရှိ။ အာဏာသိမ်းပြီး နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးဖိတ်ခေါ်သည့်အသံကြားလာရသည်။ တိတ်ဆိတ်သည့် တောတောင်အတွင်း ချိုးငှက်ကူသံကြားရသည့်နှယ်ဖြစ်သည်။

ဆွေးနွေးကြမည်ဆို၍ ဝမ်းသာရသည်။ လက်နက်ကိုင် ဝါဒချုပ်ငြိမ်းစေချင်ပြီ။ တိုင်းပြည်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရန် လိုအပ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးသည် အဓိကအချက်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို နန်းနားလည်သည်။ အားလုံး သဘောပေါက်ဖို့လိုအပ်သည်။ ကိုယ့်ပြည်နယ်တိုးတက်စေရေး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြရန် နန်းနှင့်အနီးစပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုက်တွန်းသည်။ အချို့က လက်ခံ

ဆွေးနွေးသည်။ အချို့က ဆွေးနွေး၍မရ။ လက်နက်ဖြင့်သာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုသည့် အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်သူများလည်း ရှိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နန်းတို့ရှိနေသည့် ဒေသဝန်းကျင် ကလေးသည် အေးချမ်းလျက်ရှိနေသည်။ ငြိမ်းချမ်းလျက်သာ အုပ်ချုပ်မှုခိုင်မြဲသည်။ ထို့ကြောင့် နန်းသည် ပင်ပန်းသမျှ အပန်းဖြေနားနေချင်သည်။

မဝေးတော့ပါ။ နောင်မွန်းသို့ နောက်တစ်ရက်ခွဲခန့် ခရီးသာ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သို့သော်လည်း ခရီးကဆုံးလိမ့်ဦးမည် မထင်ပေ။ ရှေ့ဆက်၍ မည်သို့ကြုံတွေ့ကြရမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ အရာရာအားလုံးသည် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု နန်းက ယုံကြည်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဝေ့ကာ ကြည့်လေတိုင်း မြင့်မားသောတောင်စဉ်တောင်တန်းများ ကာဆီး လျက် အေးခဲနေသည့် ရေခဲတောင်တန်းများ ငွေခမောက် ဆောင်းကာ မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည်။ ထင်ရှားပင်များ၏ ချွန်မြမြအဖျားကို တိုးဝင်ဖြတ်သန်း၍တိုက်ခတ်လာသည့်လေတို့က သံစဉ်ဂီတတေးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ နားဆင်နေရသည်။ ခေါ်ဘူဒဲ၏ အလှဆုံးအချိန်ဟု နန်း တွေးနေမိသည်။

x x x x x

“ကဲ အားလုံးကို ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်တယ်၊ အတူတကွ လက်တွဲပြီးလုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတဲ့ အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြလို့ အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ အများတွေလည်း ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ မိတာ ရှိကောင်းရှိမယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တွေနဲ့ ကျွန်တော် ခွဲခွာပြီးမသွားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းခစားဆိုတော့

ခိုင်းသည်နွား စေသည့်ကျွန်ပါဗျာ၊ မလုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမှာပဲ၊ လုပ်ချင်လည်း လုပ်တိုင်းမရ။ ဒါဟာ သဘာဝတရားပါ။ လွန်ဆန်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်မှာခဲ့ချင်တာက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တာဝန်ကျေပါစေ၊ ကိုယ့်တာဝန်ပျက်ကွက်မှုကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စမျိုး မည်သည့်အချိန်မှမလုပ်မိပါစေနဲ့လို့ နောက်ဆုံးမှာခဲ့ပါရစေ၊ အခု လေယာဉ်ဆိုက်ရင် ကျွန်တော့် နေရာကို လွှဲပြောင်းလက်ခံမယ့် အရာထမ်းပါလာမယ်၊ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီသလို လုပ်ဆောင်ပေးကြပါလို့ အနူးအညွတ် ပြောလိုပါတယ်ဗျာ”

အားလုံးသည် မင်းသူ၏စကားမှာ နစ်မျော၍နေသည်။ မည်သည့်စကားမှ ပြန်၍မပြောနိုင်ကြပါ။ အားလုံးစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ထားကြပေ။ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ကို သတင်းကြားပြီး တစ်ပတ်အတွင်းဖြစ်လာသည်။ ချက်ချင်းအလုပ်တွေပိုလာသည်။ နောက်ရောက်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်က မည်သည့်စိတ်ဓာတ်ရှိမည် မသိ။ ကိုယ့်ဆရာနှင့် ကိုယ်သာ နေချင်သည်။ သို့သော် မရတော့ပြီ။ ကြေးနန်းစာဝင်သည့် နောက်နေ့ လေယာဉ်လက်မှတ်စီစဉ်ရသည်။ ငွေစာရင်းများ၊ ပြည်စောင့် ရဲအင်အား၊ လက်နက်ခဲယမ်းစာရင်းဇယား၊ ဘဏ်လက်ကျန်ငွေ၊ စီမံကိန်းများ၊ အသုံးစာရင်းငွေ၊ ပြည်နယ်အသုံးစရိတ်မှ ခရိုင်မြို့၊ တစ်မြို့၏ အသုံးပြုလုပ်ငန်း စာရင်းဇယားများမှအစ အသေးစိတ် လုပ်ဆောင်နေရသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ချက် ကုန်ကျစာရင်း၊ ပညာရေးအတွက် အသုံးပြုလုပ်ဆောင်ချက် အသေးစိတ်အစီရင်ခံစာများ ချက်ချင်း လုပ်နေရသည်။

ယခုဆိုက်မည့် လေယာဉ်နှင့် မင်းသူလိုက်ရမည်။ ဤလေယာဉ်မှာပင် မင်းသူ၏နေရာတွင် ဆက်လက်တာဝန်

ထမ်းဆောင်မည့် အရာထမ်းပါလာမည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ် မဆိုက်မီ အားလုံးကို မင်းသူမှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးရယ်က အတော်စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ မင်းသူ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မည်သည့်စကားမှပြောမထွက်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ အားငယ်သည်။ အားကိုးသည့် ဆရာလည်းဖြစ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေခဲ့သည်။ မမနန်း၏ချစ်သူဖြစ်နေသည်ကို သိပြီးနောက် ပို၍ပင် ခင်တွယ် နေမိသည်။

“ထူးရယ် အလုပ်ကိုကြိုးစား၊ အားလုံးတတ်အောင်သင်ထား၊ လူတွေကိုသည်းခံစိတ်နဲ့ပေါင်းနော်၊ ဟိုးအရင်တစ်ခါကလို စိတ်လိုက် မာန်ပါ မပြောနဲ့၊ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မင်းကို အစ်ကိုမှာခဲ့မယ် ထူးရယ်”

“မမနန်းပြန်ရောက်လာရင် ကျွန်တော် ဘာတွေပြောပေး ရမှာလဲ၊ သူက မေးရင်ရော”

မင်းသူ၏မျက်နှာတွင် ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ် အဆွေးရိပ်များ လွှမ်းခြုံလျက်။ ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာ၌ မင်းသူနှင့်စတွေ့ခဲ့ကြစဉ် တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသည့် မလိခမြစ်၏ရေစီးသံများကြား နားထောင်ရင်းမှ ရေခဲတောင်များဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့် ပုံရိပ်များနယ်မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဤအချိန်က မင်းသူ၏ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို မသိခဲ့ပါ။ ယခုအချိန်တွင် ထူးရယ် သိခဲ့ ပါပြီ။ လွမ်းဆွေး၍ကျန်ရစ်သူကဖြင့် မမနန်းသာဖြစ်ပေမည်။ မင်းသူ၏ရင်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်မသိ။ ထူးရယ်ရင်ထဲ၌မကောင်း။ တစ်လုံးချင်းအားယူ၍ပြောနေသည့် မင်းသူ ပြောလက်စစကားများ ပျောက်၍သွားချေသည်။ အစောပိုင်းက ကြည်လင်နေသော ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်လာသည်။ တောင်ခိုးများ လွှမ်းခြုံ

သွားသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ ဤဒေသ၏ ရာသီဥတုက အချိန်အခါမရွေး ပြောင်းလဲနေတတ်သည်မှာ သဘာဝပင်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးနှင့်မကင်းပေ။ မင်းသူတို့ ရောက်နေသည့် ပူတာအိုလေယာဉ်ကွင်းအတွင်းမှ နားခိုရာ လေဆိပ်အဆောက်အအုံအတွင်းမှာပင် စိမ့်၍ ချမ်းလာသည်။

ပကာသနမရှိ။ ရိုးရိုးလေးသာ။ ပြောင်းလာမည့် အရာထမ်း နှင့် လေယာဉ်ကွင်းမှာပင် လုပ်ငန်းလွှဲခဲ့ကာ ပြန်ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ဖြင့် တစ်ယောက်ကပြန်လိုက်၍ သွားရမည်သာဖြစ်သည်။ ရုံးအဖွဲ့သားများက တစ်ယောက်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုကြရမည်သာ။ မင်းမှုထမ်း၏ဘဝ မျက်နှာပူသော်လည်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပင်။ ယခုမှရောက်လာသည့် အထက်အရာရှိ ကို ကျေနပ်နှစ်သက်ရန်အရေးကြီးသည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် လေယာဉ်ဆိုက်လျှင် တာဝန်ကိုယ်စီပေးပြီးဖြစ်သည်။ ယာယီ ဧည့်ဆောင်လေးတွင် ခေတ္တခဏနားမည်။ မင်းသူက ဝန်ထမ်းများနှင့် တစ်ဦးချင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးချင်သည်။ မင်းသူ၏လုပ်ငန်းတာဝန်များ ဆက်လက်တာဝန်ယူမည့်သူက ယခင်မြေလတ်ဒေသမြို့ကလေးမှာ လက်ထောက်မြို့ပိုင်ကလေးဘဝ၌ အတူတကွတာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ယခုလေယာဉ်နှင့် ပါလာပေလိမ့် မည်။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း မင်းသူက ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ ယခု သူ့ကို လုပ်ငန်းတာဝန်များလွှဲအပ်ရန် အထက်မှညွှန်ကြား ထားသည်။ ကြမ္မာက မည်သို့လာမည်မသိ။

ထူးရယ်၏အမေးကို မင်းသူက မဖြေနိုင်။ ထူးရယ်ကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ မထင်မှတ်ထားသည့် မေးခွန်းကို အမေးခံလိုက်သဖြင့် ဆွံ့အ၍ မည်သို့ဖြေရမည်မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။

ထူးရယ်မေးလိုက်သောစကားကို မင်းသူတစ်ယောက်တည်း သာ သိလိုက်သည်။ အခြားသူများက သတိမထားမိကြ။ ဆိုက်ရောက်မည့်လေယာဉ်အတွက် စိတ်ဇောကပ်နေကြသည်။ မိုးတိမ်များ ပတ်လည်ဝန်းရံပိတ်ဆို့နေသည့်ဒေသ။ လေယာဉ်ကွင်း မြင်နိုင်ရန် အချက်ပြ ခေတ်မီမီးများမရှိ။ ကွင်းလေတိုက်နှုန်း ညွှန်ပြ လေဘောကွင်းက ဟိုမှသည်သို့ ယိမ်းယိုင်ညွတ်လျက် ဆင်းလာမည့် လေယာဉ်က ‘ဒါကိုတာ’ ဆူညံသောစက်သံကို အဝေးမှပင် ကြားရ သည့် လေယာဉ်ပျံအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ မိုးတိမ်ကိုထိုးဖောက်၍ လေယာဉ်သံကြားနေရသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ကိုမမြင်ရသေးပါ။ ဆင်းရမည့်ကွင်း ရှာမရသည်ကြောင့်ဖြစ်မည်။ မည်သည့်မိုးတိမ် ပေါက်မှ ထိုးထွက်လာမည်မသိ။ အားလုံးက မိုးကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေကြသည်။ လေယာဉ်ပျံက မလာသေး။ အသံကြားနေ သည်ကကြာပြီ။ ပျောက်ပြယ်၍သွားပြန်သည်။ ကွင်းရှာမတွေ့ သေးဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ကျွမ်းကျင်သည့်လေယာဉ် ပိုင်းလော့များ၊ လေယာဉ်မှူးများဖြစ်သည်မို့ လေယာဉ်ဆင်းသက် နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာနှင့် မင်းသူ၏ အဖြေကိုစောင့်မျှော်နေသည့် ထူးရယ်က မင်းသူ၏မျက်နှာတွင် ဆွေးရိပ်များနှင့်ပြိုအံ့မိုးနယ်ပြောင်းလဲသွားသည့်သဏ္ဌာန်ကို မကြည့်ရက်သည်မို့ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ၍နေလိုက်သည်။

“ထူးရယ်၊ အစ်ကိုပြောပြချင်တာတွေက ဟောဒီနှလုံသားနဲ့ အပြည့်ပါကွာ၊ နန်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တာတွေ နန်းသိပါတယ်၊ ဒီရေခဲတောင်ဒေသကို ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အစ်ကို အထူးပြောပြစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ညီနဲ့တွေ့တာက နောက်ကျပါတယ်၊ နန်းနဲ့က အရင်တွေ့ကြတာပါ။ ပြောဖို့မလို အောင်ဘဲ နန်းက အစ်ကိုအကြောင်းကိုသိနေပါတယ်။ နန်းရဲ့

အချစ်ဆုံးက ဘယ်အရာတွေဆိုတာ သူမပြောပြလည်း အစ်ကို သိနေတာကြာပါပြီ။ အဲဒီအတွက် သူ့ကိုလေးစားဂုဏ်ယူတယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားပါတယ်။ သူ့ဘဝအတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ အစ်ကိုက အစက်အပျောက် လေးပါတော့။ တိုင်းရင်းသားရဝမ်မျိုးနွယ်နဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေ အကျိုးအတွက်ဆိုရင် နန်းက သူရဲ့အသက်ကိုစွန့်ဖို့ ဝန်မလေးသူ တစ်ယောက်ပါ။ နန်းဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေ နည်းပါတယ်။ တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ရက်တွေ လောက်ပဲရှိမယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်ကွာ။ သူရှိတဲ့ရေခဲတောင် ဒေသကို ကိုယ်ရောက်လာပြန်တော့လည်း အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ အထက်ကခိုင်းတာက တစ်မျိုး၊ အောက်ခြေမှာ လက်တွေ့ဖြစ်ပျက်နေတာက တစ်မျိုးပေါ့။ လူမျိုးရေးကိစ္စတွေက တစ်မျိုးနဲ့ အစ်ကို အတော်ဒုက္ခရောက်ပါတယ်။ မြို့နယ်တွေထဲမှာ အစ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့နယ်မြေက အေးချမ်းပါတယ်။ ဒါလည်း နန်းကြောင့်ပါ။ သူနယ်မြေလေ၊ အစ်ကိုအနေနဲ့ဘာပြောရမှာလဲ။ သူက ကောင်းတာတွေလုပ်နေတာပဲ။ အစ်ကိုဘက်က ဘာပြောစရာ လိုတော့မှာလဲ။ နန်းတောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စတွေကလည်း ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး။ လူတွေရဲ့အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်တာလေ။ လုပ်သင့်တာကို လုပ်တာပဲ။ အစ်ကို ဒီမှာနေရတာပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဒီမှာမနေရတော့ဘူး။ နန်းနဲ့ဝေးရာကို သွားရ တော့မယ်။ ဘယ်လောက်ကြာတဲ့ အချိန်ထိများ ခွဲခွာနေကြရမည် ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ ထူးရယ် နန်းကို ပြောပေးပါ။ ငြိမ်းချမ်းရေး ဖိတ်ခေါ်တဲ့ ပန်းတံတားပေါ်က အစ်ကိုစောင့်နေမယ်လို့။ ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ လူသားတွေကောင်းကျိုးအတွက် ရွေးရှုလို့ ပူးတွဲ

ဆောင်ရွက်ဖို့ပါ။ လက်နက်နဲ့လူသတ်တဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အသက်ရှည်ကြာ နေထိုင်ရေးအထောက်အကူပြုလုပ်ငန်းတွေ အတူလုပ်ကြရအောင် ဆုံရပ်ကစောင့်နေပါမယ်လို့ ပြောပေးပါနော်။ သူလည်း ဒီတစ်ခေါက်သွားတာကြာလိုက်တာကွာ။ နှုတ်ဆက် ခွင့်တောင်မရခဲ့ဘူး။ ကျောင်းမှာ နန်းက အစ်ကိုကိုထားခဲ့ တုန်းကလိုပဲ အခုလည်း နန်းကို ထားခဲ့ရတော့မယ်”

သစ်သားဝရန်တာကို အားပြုကိုင်တွယ်ပြီး ရင်ထဲက စကားများကို တစ်လုံးချင်းပြောပြနေသည့် မင်းသူ၏အသံက ဆွေးမြည့်မြည့်နိုင်လွန်းသည်။ လေယာဉ်၏အသံ ပြန်ကြားလာရ သည်။ ရာသီဥတုက တစ်ခါပြန်၍ကြည်လင်လာပြန်သည်။ နေခြည်ထွက်ပေါက်မှ အလင်းတန်းများကျလာသည်။ တိမ်အနားများ တွင် ငွေဇားကွပ်သကဲ့သို့ တိမ်တောင်ကြားက တောက်ပသည့် နေခြည်က လင်းလက်နေသည်။ လှပသည့်ရေခဲတောင်ရှုခင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်နေရသကဲ့သို့သာ၊ ရှုမဝသည့် သဘာဝပန်းချီကား ပျက်ပြယ်သွားမည်ကိုစိုးရွံ့နေမိသည်။ မင်းသူလာခဲ့သည့် နောင်မွန်း ရှိရာသို့ မျှော်ကာကြည့်လိုက်ရာ ရေခဲတောင်အထပ်ထပ်ကာဆီး နေသည့် နောက်ခံတောင်တန်းသည် နောင်မွန်း၏အလှကို ဖွင့်လှစ် ပြသကဲ့သို့သာ။ ထင်သာသည့် ပက်ကွိုင်တောင်တန်း၊ လခက် လငါးတောင်တန်း၊ နဆိုင်းရိန်၊ ဝေဖီ၊ ဖရန်၊ ရှန်လုတ်တောင်တန်း တို့ ကာဆီးထားသည်မို့ မမြင်သာတော့ပါ။ မင်းသူရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ် သွားသည်။ မမြင်သာတော့ပါလား နောင်မွန်းရယ်ဟု ညည်းညူမိ သည်။ နေထွက်၍အလင်းရောင်၊ အလင်းတန်းများကြောင့် တောတောင်သဘာဝရှုခင်းများ၊ ပန်းချီကားကြီးသဖွယ် အလင်း အမှောင်များ လှပစွာပြောင်လဲတတ်သည့် ပန်းချီကောက်ကြောင်း များကို မတွေ့နိုင်တော့ပေ။ တစ်ဖက်သို့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်

ရေခဲဖုံးနေသော တောင်တန်းများ၊ ထင်းရှူးတောကြီးများဝိုင်းရံလျက် ပူတာအို၏အလှကို လှစ်ပြနေသကဲ့သို့သာ အနည်းငယ် လှမ်းသော အရပ်တွင် နီဆွေးဆွေးအဆောက်အအုံကိုမြင်ရသည့် ဖွဲ့ဒ်ဟတ်ဇ် ခံတပ်၊ လူနေအဆောက်အအုံနှင့် လက်နက်တိုက်၊ အင်္ဂလိပ် လက်ကျန်ပြရုပ်ကရိုနေသေးသည်။

လည်ပတ်နေသည့် ပန်ကာတွေရပ်သွားပြီ။ သတ်မှတ်ထား သည့်နေရာ၌ ဒါကိုတာလေယာဉ် ရပ်နားလိုက်သည်။ ခဏ ကြာပြီးနောက် လေယာဉ်မှူးအခန်းပြတင်းတံခါးမှ လက်ပြ နှုတ်ဆက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခရီးသည်များ ဆင်းနိုင်ရန် တံခါးပွင့်လာသည်။ ဘုန်ရီဒန်နှင့် ရုံးအုပ်ကြီးတို့ လေယာဉ်၏အနီးတွင်ရောက်နှင့်နေကြပြီးပါလာမည့် အရာရှိသစ်ကိုကြိုရန်အသင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ထူးရယ်တစ်ယောက်သာ မင်းသူ၏အနီးတွင်ရှိတော့သည်။ သို့ကြောင့်သာပင် ရဲတင်းစွာ မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ရင်ထဲမှပွင့်ထွက်ကာအထီးကျန်ဘဝ၊ အနားသတ် အနှံ့အတာခံ၍ ချစ်ခဲ့ရသည့် နန်းအတွက် နှုတ်ဆက်ချိန်ပင် မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည့် သူ့အကြောင်းကို ရင်နှင့်စဖွယ် ပြောပြနေသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

“အစ်ကို သူတို့ဆင်းလာကြပြီ၊ သွားကြိုကြဦးမလားဟင်”

“သူတို့ ဒီဧည့်ခန်းကိုခေါ်လာကြမှာပါ။ တို့ဧည့်ဆောင်က စောင့်ရအောင်”

ပူတာအိုလေယာဉ်ကွင်းတွင် ဧည့်ဆောင်ရယ်လို့ သတ်သတ် မှတ်မှတ်မရှိ။ ခရီးသည်နားနေဆောင်လေးတွင် ယာယီခုံများ ချထားပြီး စီစဉ်ထားရသည်။ ဧည့်ဆောင်သို့ လာနေကြသည့် ခရီးသည် များများစားစားမရှိ။ သုံးလေးယောက်မျှသာ။ ပြည်မမှ

ပို့သော အစိုးရပစ္စည်းသာ များသည်။ လေယာဉ်သည် ပစ္စည်းများ ချခြင်းနှင့် လေယာဉ်စက်ကို စစ်ဆေးခြင်းကိစ္စကြောင့် တစ်နာရီ ခန့်ကြာမည်ဟု လေယာဉ်မှူးကပြောသည်။ မင်းသူတို့အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။

“လာဗျာ ကိုတင်ရွှေ ထိုင်ပါ။ ခရီးမှာအဆင်ပြေပါရဲ့လား၊ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကပဲ ကြိုရောက်နေတာပါ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ကိုမင်းသူ၊ ဒါကိုတာဆိုတော့ နည်းနည်း တော့ ဆူညံတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ ကွင်းပျောက်နေတော့ လေထဲ မှာတော့ ကြာသွားတယ်၊ ခေါင်းတော့နည်းနည်းကိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကြားထဲမှာ အထက်ကလုပ်ငန်းတွေကို အရှိအတိုင်းလက်ခံ ထားရမယ်လို့ ထပ်ညွှန်ကြားလာပြန်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး တွေ ရင်ဆိုင်ကြရမယ်ဆိုတာ မတွက်ဆနိုင်တာက တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ”

အားလုံးကို တစ်ချက်စူးစမ်းသလို ဝေ့ကြည့်ရင်း စကားကို တုံ့ပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ဒီမှာလာကြိုနေကြတော့ ကျွန်တော့် အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ ကိုမင်းသူက ဒီလေယာဉ်နဲ့ ပြည်မ ကို ပြန်လိုက်သွားရမှာဆိုတော့ ပြင်ဆင်ပြီးသားလား”

“ရုံးလုပ်ငန်းတွေအတွက်လား၊ အဲဒါက ပြီးပါပြီ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင် လွှဲပြောင်းပြီးဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါတွေအားလုံးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ၊ အားလုံးက ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြ တာပါ”

“ယုံကြည်ပါတယ် ကိုမင်းသူ၊ ခင်ဗျားနဲ့က ခုမှတွေ့ကြတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ဟိုး မြေလတ်မြို့ကလေးမှာ လက်ထောက် မြို့ပိုင်ဘဝကစပြီး အတူတူလာခဲ့ကြတာပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မတွေ့ကြပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မမေ့နိုင်တဲ့ အကြောင်းလေးက ခုထိရှိနေတယ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း

မှတ်မိနေဦးမှာပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ခုတွေးမိရင် ခုသတိရနေတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ခင်ဗျား အပေါ်မှာ အတော်ဆိုးခဲ့မိတယ်။ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာအပြစ်မှ မပြောကြဘူးလေ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီအတွက် ခုမှတောင်းပန်ရတယ် ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အာ မဟုတ်တာဘဲ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီး သားပါဗျ”

“အဲဒါပေါ့၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုဆိုးသွားပြီ ကိုမင်းသူရာ”

မင်းသူတစ်ယောက်ချင်းမိတ်ဆက်ပေးသည်။ လုပ်ငန်း ကိစ္စများ လွှဲပြောင်းပြီးစီးသွားပါပြီ။ ထူးရယ်က မင်းသူ၏ပစ္စည်းများ အလေးချိန်တွယ်ပြီး အပ်နှံပြီး ပစ္စည်းများကို လက်တွန်း လှည်းကလေးပေါ်သို့တင်နေသည်။ မင်းသူ၏ပစ္စည်းက သိပ်မများပါ။ သေတ္တာတစ်လုံးနှင့်လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်မက တင်ဆောင်လာခဲ့သည့် ပစ္စည်းများချပြီးပြီမို့ ပူတာအိုလေဆိပ်မှ ပစ္စည်းများ လေယာဉ်ပေါ်သို့ စတင်သယ်ယူနေပြီ။ ထူးရယ်တို့ မချမ်းဘောတွင် နေကြရဦးမည်။ နောင်မွန်းသို့ မပြန်နိုင်သေးပေ။ ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာ၌ နေကြရမည်။ နောက် ရောက်လာသည့် အရာရှိနှင့် နယ်ခံတို့ရောက်နှင့်ပြီး အရာထမ်းများ တွေ့ဆုံပွဲလေး လုပ်ကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။ နောင်မွန်းနှင့် မချမ်းဘောက အနီးဆုံး မိုင်လေးဆယ်ရှိသည်။ ပူတာအိုနှင့်လည်း မချမ်းဘော မိုင်လေးဆယ်သာ။ အများအားဖြင့် တွေ့ဆုံပွဲကို မချမ်းဘောရှိ ဂူဘားဧည့်ရိပ်သာ၌သာ လုပ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုတင်ရွှေ... ဒီညီလေးက ကျွန်တော့်အိမ်မှာနေပြီး ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စကလေးတွေ ကူတယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုတော့ ကိုယ့်ညီလေးလို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ အမှား

လုပ်မိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်သင့်ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကဲ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့မယ်၊ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

မင်းသူကစပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်သည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ် ချားချားဖြစ်သွားသည်။ သူတို့၏မျက်နှာတွင် စိတ်မကောင်းသည့်ပုံရိပ်များက မင်းသူ၏နှလုံးသားကို ထိခိုက် စေလေသည်။

ရေခဲတောင်များကိုဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသည့် လေသည် အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် အထပ်ထပ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထူထဲသော အနွေးထည်များကို ထိုးဖောက်ကာချမ်းအေးလှပေသည်။ နောက်ဆုံးတက်သည့် ခရီးသည်မှာ မင်းသူသာဖြစ်သည်။ အားလုံးက လေယာဉ်အနီးထိလိုက်ပို့သည်။ လေယာဉ်မယ်ကလေးက မင်းသူကိုပြုံးပြကြိုဆိုကာ ထိုင်ရမည့်နေရာသို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးသည်။

ပြတင်းမှန်မှအားလုံးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ သူတို့ မပြန်ကြသေး။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး အရှိန်ယူလျက်။ ဆူညံလွန်းသည့်လေယာဉ်စက်သံကို ခံသာနိုင်ရန် ချိုချပ်တစ်လုံး ငုံထားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ လက်ဝှေ့ယမ်းလျက် နှုတ်ဆက်နေကြသည့် လူစုစုလေးသာ ဖြစ်သည်။ ဝေး၍ဝေး၍သာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ထူးရယ်တို့ကို မြင်ကွင်းမှပျောက်သည်အထိ ကြည့်နေမိသည်။ သံယောဇဉ်က အခက်သားပင်။ လေယာဉ်က အမြင့်တွင် ပျံသန်းနေပေပြီ။ မင်းသူအတွေးများနှင့်စိတ်များက နောင်မွန်းရှိ အစိုးရဧည့်ဂေဟာ တွင်ရှိနေပါသည်။ ခုချိန်တွင် နန်းပြန်ရောက်၍နေပြီလား၊ သူ့ကို ရှာနေလောက်ပြီ။ လှပလွန်းသည့် မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဝဲလျက် မည်သူမှမသိအောင် သုတ်ပေလိမ့်မည်သာ။ ထူးရယ်ကို ရင်ထဲမှာ

ရှိနေသည့်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ နန်းကို ပြန်၍ပြောပြ ပေလိမ့်မည်။

မင်းသူ၏ဘေးမှခုံတွင် ထိုင်သူမရှိ။ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ် သည်။ တွေးချင်တွေး၊ ငေးချင်ငေးဖြင့်။ လေယာဉ်မှူးနှင့် ခြားထား သည့် အခန်းနံရံအကာမှ မီးနီကလေးလင်းလာပြန်သည်။ အစောက တင်းကျပ်၍ဖြုတ်ချထားသည့်ခါးပတ် ပြန်ပတ်ခိုင်းနေပြီ။

“ကျေးဇူးပြု၍နားဆင်ပါရှင်... ကျွန်မတို့လေယာဉ်သည် မကြာမီ မြစ်ကြီးနားလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ပါမည်။ ခါးပတ်များကို ကျေးဇူးပြု၍ ပတ်ထားကြပါရန် သတိပေးအပ် ပါတယ်ရှင်”

မြစ်ကြီးနားတွင် မကြာပါ။ ခဏသာပင်ရပ်နားသည်။ ထူးခြားသည်က လွတ်နေသည့်ထိုင်ခုံတွင် ခရီးသည်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ Dsp အဆင့်ရှိ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မင်းသူကို နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့်ပြုံးပြသည်။

တိမ်တောင်၊ တိမ်လိပ်များ၏အပေါ်တွင် ပျံသန်းရင်းဖြင့် အမြင့်သို့တက်ကာ ခရီးနှင့်ခဲ့သည်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ရေခဲ တောင်တန်းများ၊ စိမ်းစိမ်းစိုစိုတောင်တန်းနှင့် ဧရာဝတီမြစ်၊ မေခနှင့်မလိခမြစ်နှစ်မြွှာ၏လှပသော မြစ်ဆုံမြစ်ဝှမ်းတို့ကို လေယာဉ်ပေါ်မှရှု၍မဆုံးနိုင်အောင်ပင်။ ခံစားခဲ့ရသည့်သောကများ ခဏတော့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ရသည်။

ဤမျှလောက် လှပနေသည့်ကချင်ပြည်နယ်ကို မင်းသူ ချစ်သည်။ နန်းကိုလည်း ချစ်သည်။ နန်းကသာလျှင် သူ့၏ တိုင်းရင်းသားများကို မင်းသူထက်ပိုသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာများဖြင့် တွယ်တာသည်။ ခင်မင်သည်ဟု ထင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် မင်းသူ နန်းတို့ဒေသရောက်လာသည့်အခါတွင် ရိုးသားသော တိုင်းရင်းသား များ၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာအပြုံးများ၊ ရိုးစင်းလွန်းသည့် သဘောထား

များကို သိလာရသည်။ အနေကြာလာသည်မှို့ သူတို့တစ်တွေကို သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သောလူမှုရေး ကိစ္စမှန်သမျှ အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့သည်။ တရားရေး ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်သည့်အခါများတွင်လည်း ရိုးရာဓလေ့များ လေ့လာပြီး အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်စေရန် ဆောင်ရွက်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသူကို ချစ်ခင်သူများသည်။ ထည်ဝါသော အပြုအမူနှင့် ကိန်းခန်း ကြီးသော အနေထိုင်များ မင်းသူမှာမရှိ။ သူ့မှာ ဆန္ဒတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ နန်းကို ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ နန်းက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးသည်။ သူ့ဆန္ဒကို ပယ်ချခဲ့သည်။

“နောင်များမှ ရေခဲတောင်တန်းတွေဆီကို ခေါ်သွားပါရစေ၊ ခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခရီးကကြမ်းတယ်၊ ကိုမင်းသူ လိုက်နိုင် လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုမင်းသူက အစိုးရဘက်ကဆိုတော့ နန်းအတွက် ခက်တယ်၊ ရာသီဥတုဆိုးဝါးတဲ့ အချိန်အခါနဲ့တိုက်ဆိုင် နေခဲ့ရင် အန္တရာယ်သိပ်များတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲတွေ အောင်မြင်ရင် အားလုံးငြိမ်းချမ်းသွားပြီး နန်းတို့ တစ်နိုင်ငံလုံး သွားလိုရာဒေသတွေကို အတားအဆီးမရှိ သွားနိုင်တော့မှာပါ။ အဲဒီအချိန်ရောက်လာတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူ့စိတ်ဆိုတာက ခက်ပါတယ်၊ အားလုံးအကြိုက်တော့ ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး လေ၊ အဖဉာဏ်သခင်တောင် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ပေးဆပ်ခဲ့ရ သေးတာပဲ၊ နန်းတို့က သာမန်လူသားတွေပါ၊ ဘယ်လို ကြုံတွေ့ ကြရဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်ကြမှာလဲနော်”

နန်းစကားကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ ယခုတော့ ရေခဲတောင်ဝန်းကျင်နှင့် နန်းကိုပါထား၍ပြန်လာခဲ့ရပြီ။ အေးလွန်းသောရေခဲများ ဝန်းရံထားသည့်အရပ်၌နေသော်လည်း ရင်တွင်းမှအပူကို ငြိမ်းသတ်နိုင်မည်မထင်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပေးဆပ်နေရသည့် ဘဝများသည် ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိသော လောကကြီး

တွင် မည်သည့်အချိန်မှ ပေါင်းဆုံကြရမည့်အချိန်ကို မျှော်မှန်း၍ မရ။ လူတစ်ယောက် အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် အမျိုးမျိုးသာကွဲပြားနေ သရွေ့ အေးချမ်းနိုင်ပါသည်လား၊ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါသည်လား။ မင်းသူက တစ်ယောက်တည်း အမေးနှင့်အဖြေကိုစဉ်းစားရင်း လေယာဉ်၏ ပြတင်းမှတွေ့မြင်နေရသည့် မြေပြင်မှ အနားမညီ၊ လယ်ယာ၊ ကန်သင်းရိုး၊ အစုလိုက် အဖုံလိုက် သစ်ပင်များ၊ တောင်ကုန်း ယောင်ယောင်၊ တောင်လိုလိုတို့ကိုကြည့်ရင်း ခရီးကို တွက်ဆကာနေမိသည်။ နယ်မြေဒေသပြောင်းလဲလာသည်နှင့် ပေါက်ရောက်သည့် သစ်ပင်တို့သည်လည်း ပြောင်းလဲကာ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြုံကြံခံလျက် အစုလိုက် ပေါက်ဖွားကြသည်။ လောက၏သဘာဝပင်တည်း။ အေးခဲသောရေခဲတောင်ဒေသ ရပ်ဝန်းမှ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သောအရပ်သို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ မင်းသူခရီးက မန္တလေးချမ်းမြသာစည် လေဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မှူးအခန်းနံရံအကာမှ မီးနီနီလေး လင်းလာသည်။ အားလုံးခါးပတ်တပ်ထားကြရန် သတိပေးနေပြီ။ လေယာဉ်သည် မန္တလေးချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်သို့ဆင်းရန် အနီးငယ်သာ လိုတော့သည်။

လေယာဉ်၏ဘီး မြေပြင်ကိုထိသည်နှင့် ငြိမ်ခနဲခံစားလိုက် ရသည်။ နန်းကို အပြီးထားရစ်ခဲ့ရပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ မည်မျှကြာရှည်စွာခွဲခွာကာနေကြရမည်မသိ။ ခရီးသည်များ ဆင်းနိုင်ရန် တံခါးဖွင့်သည်နှင့် အပြင်မှ အပူငွေ့များ ရိုက်ခတ် လာသည်။ မင်းသူ၏အနီးမှ ရဲအရာရှိက နေရာမှထ၍ မင်းသူ ဆင်းနိုင်ရန် နေရာဖယ်ပေးသည့်သဘောဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ လူသွားလမ်းတွင်ရပ်နေလေသည်။ မင်းသူက လက်ဆွဲအိတ်လေးသာ ယူဆောင်၍ သူဖယ်ပေးသည့်လမ်းမှ လျှောက်လှမ်းကာ ဆင်းခဲ့

သည်။ လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဝမှ လေယာဉ်မယ်လေးသည် လေးစားသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ပြုံးလျက် ပြန်ကာနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လှေကား လက်ကိုင်တန်းကို ကိုင်ကာ လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။

လေပူတစ်ချက်အလွန်တွင် လေပွေ့ထ၍ ဖုန်မှုန့်အထက်သို့ တက်ကုန်သည်။ အညာမြေ၏သရုပ်က လက်တွေ့ပြချေပြီ။ ပူလိုက် သည့်မန္တလေး၊ ခရီးသည်များ နားနေဆောင်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြေးနန်းတွင်ကြိုမည်ဟုပါရှိသည်မို့ မပူပင်ပါ။ သို့သော် ဌာနက အသိတစ်ယောက်မှမတွေ့သေး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလိုက်လာသော ရဲအရာထမ်းတစ်ဦးက မင်းသူနှင့် သိပ်မဝေး။ နောက်မှကပ်ပါလာသည်။ ခရီးသည်နားနေဆောင် ရောက်မှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကြပြီး မင်းသူကိုနှုတ်ဆက်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ လာကြိုသူများဖြစ်မည်ဟု မင်းသူတွေးလိုက်သည်။ မနီးမဝေး၌ ရပ်ထားသောကားဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ နောက်မှကပ်၍ လိုက်လာသူ ရဲအရာထမ်းမှာ လေဆိပ်အတွင်းရှိ ရုံးခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်ကို မင်းသူတွေ့လိုက်ရသည်။ ကား၏နောက်ခန်းတွင် မင်းသူ၏ သေတ္တာရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာမီ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်သွားသော အရာထမ်းတစ်ယောက်က ရဲအရာထမ်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနီးရောက်သော် ခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင်နေသည်ကို မင်းသူတွေ့နေရသည်။

ရဲအရာထမ်းသည် မင်းသူနှင့်လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်ခုံချင်း ကပ်လျက် ခရီးအတူလာကြသူမို့ မင်းသူမှတ်မိပါသည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဖြစ်ပါ။ ကိစ္စကိုယ်စီရှိကြသည်မို့ အလိုက် တသိနေလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ပင် မကြိုးစားမိခဲ့ချေ။ သူ့အသွင်

သဏ္ဌာန်မှာလည်း မိတ်ဆွေဖြစ်လိုဟန်မရှိဟုထင်သည်။ ယခု ကားကြုံလိုက်နိုင်ရန် ပြောနေသည်ဟုထင်သည်။ ပြီးလျှင် ကားဆီသို့ အတူလျှောက်လာကြသည်။

“ရဲမှူးကြီးက ဆရာသေတ္တာကို သူ သယ်လာမယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားပြောင်းပေးလိုက်ရမယ်၊ ဆရာ ခွင့်ပြုပါ”

“နေပါဦး မောင်ရင်တို့ရဲ့ ရဲမှူးကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလို့ သူသယ်လာမယ်လို့ ပြောရတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူးဗျာ၊ ပြောပါဦး၊ ခင်ဗျားက လေယာဉ်ပေါ်မှာ အတူထိုင်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဦးမောင်မောင်လေးပါ။ ဆရာ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သယ်ယူသွားခွင့်ပြုပါ ဆရာ၊ နောက်မှပြန်ဆုံကြမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အိုး ယူသွားပါ၊ သူ့ဇနီးက ဘယ်သူလဲ ပြောပြပါဦး၊ လူမှားနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒေါ်ခင်ခင်ထားပါ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပါ”

“ဪ ဟုတ်ပါပြီ၊ ယူသွားပါစေ၊ ရပါပြီ၊ ဒါနဲ့ သူတို့က ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လာမတွေ့ကြတာလဲဗျ၊ ဒီလေယာဉ်ကွင်းမှာလား၊ ဘယ်နားမှာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ရဲအရာထမ်းက တစ်ဖက်လူအား မေးငေါကာပြလိုက်သည်ကို မင်းသူမြင်လိုက်သည်။ ထူးခြားနေ သည်တော့ အမှန်ပါ။ ကိုယ်မသိသောပုဂ္ဂိုလ်များက လာ၍ကြိုဆို သည်။ ကိုယ့်ဌာနက သိသူတစ်ယောက်မှမပါလာပါ။ နှစ်များစွာ လုပ်လာခဲ့ ရသည့် ဌာနတွင် မသိသူဟူ၍မရှိ။ တစ်ဦး

တစ်ယောက်တော့ ပါလာမည်။ ယခုတစ်ယောက်မှမတွေ့။ လာကြို မည်ဟု အတိအကျ ကြေးနန်းစာတွင်ပါပြီး ယခုဖြစ်နေသည်က တခြား။ အားလုံးကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ကားနောက်ခန်းတွင် တင်ထားသည့် သေတ္တာကိုဆွဲယူကာ ချထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မင်းသူဘက် လှည့်ကာ စကားစပြောသည်။

“ဆရာ ခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်တော်က ဒီကားနဲ့လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာသေတ္တာနဲ့ နောက်ကားတစ်စီးနဲ့လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဆရာကို ကျွန်တော်အပြီးပဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်၊ သွားပြီ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မှာ မြစ်ကြီးနားကိုအရောက်ပြန်ရမှာမို့ ဆရာကို လာမတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်တာဝန်က မြစ်ကြီးနား ကနေ မန္တလေးလေဆိပ်အထိပါပဲ၊ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားပါ၊ ဆရာကို သူတို့ရှင်းပြမှာပါ၊ ဆရာရဲ့ပစ္စည်းကို ရဲမှူးကြီးမောင်မောင်လေးအိမ်အရောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပို့လိုက်ပါမယ်၊ ဆရာ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ရဲအရာထမ်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားပါတော့သည်။ မင်းသူအနီးရှိနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ ဖော်ရွေသည်လည်း မဟုတ်၊ ရင်းနှီးသည်လည်းမဟုတ်၊ ကျောက်ရုပ်များနယ်။ စေ့ထား သည့် နှုတ်ခမ်းများမှာ အပြုံးကိုရှာမတွေ့၊ စူးရှသော မျက်လုံးများ နှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူ့ဘဝ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီကို သိလိုက်ပါသည်။

“ကဲ သွားကြမယ်၊ ဆရာ ဒီမျက်မှန်လေးကို ခဏတပ်ထား လိုက်ပါ”

မင်းသူဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ယာဉ်မောင်းသူက ကားစက်ကို နှိုးသည်။

တစ်ယောက်က အိတ်အတွင်းမှ မျက်မှန်ကိုထုတ်၍ပေးကာ တပ်စေသည်။ မြင်ကွင်းများ လုံးဝမှောင်အတိကျသွားသည်။ ကားသည် မည်သည့်အရပ်သို့သွားနေသည်ကို မသိရတော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူခြေတိတ်ဆိတ်သောအရပ်သို့ရောက်လာသည်။

“စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ ဦးမင်းသူ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အထက်ကခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ။ အေးအေးဆေးဆေးသာလိုက်ခဲ့ပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့သိချင်တာလေးတွေ မေးမြန်းရုံပါ။ ပြီး ပြန်လွှတ်မှာပါ”

ထိန်းသိမ်းခံလိုက်ရပြီဆိုသည်ကို မင်းသူ သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်ခြင်းအလျှင်းမရှိ။ တစ်နေ့တွင် ဤလိုကိစ္စနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ကို မင်းသူသိပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည်။ လုပ်သက်တစ်လျှောက်တွင် နာမည်ပျက်မရှိ။ ရိုးသားစွာဖြင့် မှန်ကန်အောင်နေထိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လူ့အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမှုမရှိစေရန် အလေးပေးခဲ့သည်။ တိုင်းရင်းသားတို့အတွက် လိုအပ်မည့်ကိစ္စများဆောင်ရွက်သည့် အခါ နောက်တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိ။ အကျိုးရှိစေရမည်သာမှန်ပါစေ၊ မင်းသူလုပ်ခဲ့သည်။ လုပ်လည်းလုပ်ခဲ့သည်။ ချစ်ရသူ နန်းကြောင့် မဟုတ်။ သူရှိနေသော ဒေသကြောင့်မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်အရပ် ဒေသမဆို မင်းသူ လုပ်မည်သာဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူ နန်းက တိုင်းရင်းသားလွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ တစ်ခုမှ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရသော နယ်မြေတစ်ဝန်း၌ အင်အား ကြီးမားသော အဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို မင်းသူနောက်မှသိရသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်မှုမဖြစ်မိပါ။ ချမ်းအေးသောအရပ်မှာ အေးချမ်း သာယာစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်စေချင်သည်။ ရိုးသားသော

တောင်ပေါ်သားတို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိလာသောအခါ သူတို့ကို ခင်တွယ်လာသည်။ သူတို့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးမည်ဟုလည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ဗမာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်မို့ ရောက်စတွင် လုပ်ကိုင်ရသည်တို့မှာ သိပ်အဆင်မပြေပေ။ အခက်အခဲပေါင်းများစွာရှိနေသည်။ အားလုံး ကို စိတ်ရင်းစေတနာမှန်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကိုနားလည်လာကြသည်။ ခင်မင် တွယ်တာလာကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို အားလုံးကလိုလားသည်။ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၏အရသာကို သူတို့တွေ့သိလာကြပြီ။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများ၊ ဆိုးကျိုးများကို သိလာကြသည်။ တောင်ယာတဲ အနည်းငယ်နှင့် ရွာတစ်ရွာဖြစ်နေသော်လည်း ရိုးသားစွာ တောင်ယာလုပ်ချင်သူများဖြစ်ကြသည်။ လက်နက်ကိုင်တိုက်ခိုက် သည့်အလုပ်ကို မလုပ်လို၊ တောင်ယာစိုက်ခင်းများကြားမှာသာ နေလိုကြသည်။ သီးပွင့်လာမည့် အသီးအပွင့်ကလေးများကို ကျေနပ်စွာကြည့်ချင်ကြသူ၊ လှပသောရေခဲတောင်တန်းကြီးများကို ငေးမောရင်း ဘဝကို ကျေနပ်သူများဖြစ်သည်ကို မင်းသူ သိလာရပြီးနောက် သူ့ဘဝကိုလည်း ရေခဲတောင်တန်းကြီးမှာ မြှုပ်နှံလိုက်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်မိသည့်အခါ နန်းကို ရေခဲ တောင်တန်းများဆီသို့ အလည်လိုက်လိုကြောင်း ပြောပြမိသည်။ နန်းက စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ဟု ပြောသည်။ လက်တွေ့လုပ်နေသူက နန်း။ ဘဝပေးသည့်အခြေအနေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူညီကြ။ ကံစေခိုင်းသလို နေကြရသည်ကို မေ့လျော့သွားသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်က အစိုးရဘက်မှ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးပွဲများဖိတ်ခေါ်နေပြီ။ နန်းကို ဆွဲခေါ်မည်။ ရေခဲ တောင်တန်းများဆီ လွတ်လပ်စွာသွားလာနေထိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်ရေး အတွက် နီးစပ်လာပြီ။ အနောက်နိုင်ငံများ အားကျလာသည်ထိ

ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည်။ ယခုတစ်ခေါက် နန်းနှင့်တွေ့လျှင် ရင်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိမ့်ကိန်းများ ထုတ်ပြောပြကာ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးရန်တိုက်တွန်းမည်ဟု အားခဲထားသည်။ နှစ်ယောက်၏ဆုံရပ်ကို မေးပြီးပြီ။ ဝေဝါးနေသောဘဝ၏ရှေ့ရေးကို ပီပြင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်ပြီ။ နန်း ရေခဲတောင်တန်းကြီး များဆီမှပြန်ရောက်လာလျှင် အဖြေအတိအကျပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ မင်းသူပျော်လွန်း၍ ညဉ့်နက်သည့်တိုင်ပင် အိပ်မပျော် နိုင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် စိတ်ကူးအိပ်မက်ကလေး ကွဲကြေ၍သွားပါပြီ။ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကြေးနန်းဝင်လာသည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝကို မင်းသူ ပီပြင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ဆန်စားမှ ရဲရပေမည်။ စနစ်တကျစီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခဲ့သည့် အလေ့အထကြောင့် ကသိကရီမဖြစ်။ စာချုပ်စာတမ်းများမှအစ စနစ်တကျရှိခဲ့သည်။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် နန်း ပြန်ရောက်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်း၍ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခု မန္တလေးလေဆိပ်၌ရောက်ရောက်ချင်းပင် စစ်မေးစရာ ရှိ၍ဟုဆိုကာ ခေါ်ရာသို့လိုက်လာရသည်။ ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်မည်ကို မသိနိုင်။ မျက်မှန်အနက်တပ်ဆင်ပေး ကတည်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လျက်နှင့်မမြင်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ဘက်ကရှင်းသည်။ စစ်မေးလျှင် မှန်သည့်အတိုင်းသာ ဖြေမည်။ လိမ်ညာထွက်ဆိုစရာမရှိ။ မိမိလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်သည် မိမိအတွက် အမှန်တရားသာဖြစ်သည်။

ကားသည် မည်သည့်အရပ်သို့သွားနေသည်ကို မင်းသူမသိ တော့ပါ။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ကားစီးနေရသည်။ ကားပေါ်တွင် မည်သူမှစကားပြောခြင်းမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။ ပူတာအိုမှ လေယာဉ်စီးခဲ့သော်လည်း ဤမျှပင်ပန်းခြင်းမရှိ။ ယခုက

စိတ်လည်းပင်ပန်းသည်။ စစ်ဆေးစရာရှိသည်ဆိုသည့် စကား တစ်ခွန်းနှင့် မသိသောသူများနောက် မျက်မှန်အနက်စွပ်၍ နှစ်ယောက်ကြားမှာထိုင်ကာ မလွတ်မလပ်စိတ်သည် ဟိုမှသည်သို့ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ယခုအခါ သူ၏မလွတ်လပ်မှုက စိတ်ကိုပင် လွှမ်းမိုး ချုပ်ချယ်၍နေပေပြီ။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ကားစီးခဲ့ပြီး ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်ဟု ထင်သည်။

“ကဲ မျက်မှန်ချွတ်လို့ရပြီ၊ ရောက်ပါပြီ”

မင်းသူ၏အနီးမှကပ်၍ထိုင်နေသူက မျက်မှန်နက်ကိုချွတ် ပေးလိုက်သည်။ ပြင်ပ၏အလင်းရောင်ကို မကြည့်နိုင်။ ခဏမျှ မျက်စိမှိတ်၍ထားလိုက်ရသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆေးပြယ်နေသော တိုက်ဝါဝါကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်ရောက်နေပြီ။ မည်သည့်အရပ်ဆိုသည်ကို မင်းသူမသိ။ ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှ သီးသန့်တစ်လုံးတည်းရှိနေသောအိမ်ကြီးသာဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်အရပ်၊ တောကျီးကန်းများ အော်မြည်သံများကြားရသည်။ မည်သည့်နေရာဆိုသည်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

“ကဲ ဒီအခန်းမှာ ခဏနားနေလိုက်ပါ”

ကြမ်းအခင်းနှင့်ကွပ်ပျစ်တစ်ခုအပေါ်တွင် အိပ်ရာပစ္စည်း ကလွဲ၍ တခြားဘာပစ္စည်းမှမရှိ။ ခုံမြင့်ပေါ်တွင် ရေအိုးတစ်လုံး တင်ထားသည်။ အရေးပိုင်တစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုပွဲကလှပါသည်။ မင်းသူက သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးမိသည်။ ဘဝ၏အလှည့်အပြောင်းကို တရားကျမိသည်။ နာရီပိုင်းအတွင်း အရေးပိုင်ဘဝမှ မင်းပြစ် မင်းဒဏ်သင့်ခြင်းကို ခံရပြီ။ မတည်မြဲသည့်လောကကြီးတွင် မည်သည့်အရာကို ပိုင်စိုးနိုင်မည်နည်း။ မင်းသူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို တိုက်ဝါကြီး၏ အဝင်တံခါးဝတွင် ထားခဲ့ရပါပြီ။ သူပိုင်ဆိုင်သည်

ဆို၍ ခါးဝတ်ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီသာရှိတော့သည်။ စိတ်မော၊ လူမောနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမည်မသိ။ စစ်ဆေးစရာရှိသည်ဟုသာပြောပြီး အခန်းတစ်ခန်းတော့ ပေးထားသည်။ သို့သော်လည်း အပြင်မှတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ လူအခွင့်အရေးတစ်ရပ် စတင်ဆုံးရှုံးချေပြီ။ လူအများ၏ အခွင့်အရေးကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ၏အခွင့်အရေးကို လောလောဆယ်ဖြင့် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပါပြီ။ စစ်ဆေးစရာရှိသည်ဆိုသော စကားတချို့ကြောင့် သူ့ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်သံကြား၍ မင်းသူအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ရန်မလို။ သူတို့ဖွင့်မှပွင့်ရသည့်တံခါးမို့ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာမည်မဟုတ်ပါ။ ဘာဖြစ်လာမည် မသိသောသူအတွက် တံခါးဖွင့်ခြင်း၊ ပိတ်ခြင်းသည် အနာဂတ်တွင် အရေးပါသောကိစ္စသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထမင်းလာဖို့သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ခြေရင်းဘက်၌ရှိသော စားပွဲခုံပေါ်သို့ တင်ထားပေးသည်။ စားချင်စိတ်မရှိ။ သို့သော် ထမင်းစားခွင့်ရှိနေသေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။

အများ၏အရေးများ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၊ စစ်ဆေး၊ မေးမြန်းပိုင်ခွင့်သည် အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ တရားဝင်လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာများ ရထားသည့် သူတို့သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏လက်ခုပ်အတွင်းမှ ရေသာတည်း။ သွန်လိုက သွန်နိုင်သည်။ မှောက်လိုက မှောက်နိုင်သည်။ သူတို့၏လက်အတွင်းရောက်နေပြီပဲ။ လူများအားလုံး၏ အခွင့်အရေးများ စတင်၍ဆုံးရှုံးစပြုပြီဟု မင်းသူခံစားမိသည်။ ဖမ်းဝရမ်းပါသလားဟုပင် မေးခွင့်ရှိသည်ပင် အရာမဝင်တော့ပေ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်တာဝန်များနှင့်သာပီနေခဲ့ရသည့်

သူ့ဘဝကို ပြန်သနားမိသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့။ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မင်းသမီး မရှိ။ စစ်ဆေးမည့်အချိန်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပင်ဖြစ်သည်။

နန်းတစ်ယောက် သိနိုင်လိမ့်မထင်ပါ။ ဤသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အဖြစ်များက မင်းသူတို့ နှစ်ယောက်၏ဘဝရှေ့ရေးကို ဝေးကွာမည့်အကြောင်းများ ဖြစ်လာမည်ကို မင်းသူ စိုးရွံ့မိသည်။ မျှော်မှန်းထားသည်ကတစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာသည်ကတစ်မျိုး။ နန်းက တိုးတက်သည့်နယ်မြေဒေသအသွင်ဖြင့် လူတိုင်းဘဝကို မြှင့်တင်လိုသူ။ မင်းသူရောက်လာမှ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကာ အေးချမ်းသာယာပြီး ကျန်းမာရေးအသိအမြင်များ၊ ပညာရေးနှင့် လူမှုရေးမှအစ တိုးတက်ပြောင်းလဲစပြုလာသည်မို့ ကျေနပ်နှစ်သက်နေမိသူဖြစ်သည်။

ယခုဘဝမျိုးနှင့် မင်းသူတစ်ယောက်ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို နန်းသိရှိသွားမည်ကို စိုးရွံ့မိသည်။ စိတ်ပူပင်သောကများဖြင့် နေထိုင်စေခဲ့မည့်အဖြစ်မျိုး မင်းသူ မလိုလားပေ။ တောလုံးကြိုငါ့တစ်တောင်လုံး သင်းသင်းမွှေးလျက် တောင်ဇလပ်အသွင်ဖြင့်သာ နေရစ်ခဲ့စေချင်သည်။ လှပသောပန်းဘုရင်အဖြစ်သာ နေပါစေတော့၊ နေပါတော့ဟု စိတ်မှာတွေး၍ ရင်တွင်းမှာသာ အခါခါပြောနေမိသည်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို ယောက်ျားပီပီသသ ရင်ဆိုင်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့ ခံစားမှုအားလုံးကို ရင်မှာမျိုသိပ်ကာ ပင်ပန်းမှုရယ်ဟု သိပ်မရှိပါ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများတွင် အုတ်တစ်ချပ်သော်လည်းကောင်း၊ သဲတစ်ပွင့်သော်လည်းကောင်း ပါဝင်ကာ စတေးခံရသူများထဲတွင် မင်းသူပါဝင်ခဲ့ရပြီလား။ ကောင်းသည့်ဘက်ကဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဘက်ကဖြစ်ပါစေ ခံယူနိုင်ရန် အားတင်းကာ အံ့ကြိတ်၍သာ

နေပေတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်းဖြင့်သာ မျဉ်းပြိုင် နှစ်ကြောင်း၏ဆုံရပ်သည် အမှန်တကယ်သာရှိမည်ဆိုပါလျှင် မင်းသူနှင့်နန်းတို့၏ ဘဝပေးအခြေအနေသည် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ ငြိမ်းချမ်းရေးတံတား၊ ပန်းခင်းသည့်လမ်းမှာ ဆုံရပ်ဖြစ်နေမည် လား။ ငြိမ်းချမ်းမှုသည် သူတို့နှစ်ဦးအတွက်သာမဟုတ်ပါ။ အများအတွက်၊ တိုင်းရင်းသားအားလုံးအတွက် အမှန်ပင်လိုအပ် နေသည့်အရာသာ ဖြစ်ပေမည်။ ။

စာကြည့်တိုက်တွင်သုံးရန်

၈၉၅• ၈၃ ဈာန်	တိုက်ပိုင်
ဈာန်(စွမ်းအင်) တောင်လေပ်ပြာနှင့် မဝေးလိုပါ/ ဈာန်(စွမ်းအင်)။ - - ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်၊ ၂၀၁၇။	
၂၂၂ စာ၊ ၁၉ စင်တီ။ - - (စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်) ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ပဒုတ္တုဦးအိုးဖေတည်ထောင်သော ပဒုတ္တုစာပေဆု ဝတ္ထုရှည် ပထမဆုရစာအုပ်ဖြစ်သည်။	
၁။ မြန်မာဝတ္ထု (၁) စာပေဗိမာန်ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ် (၂) တောင်လေပ်ပြာနှင့် မဝေးလိုပါ	

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးပေတည်ထောင်သော
ပခုက္ကူစာပေဆု၊ ဝတ္ထုရှည် ပထမဆု

တောင်လေပ်ဖြာနှင့် မဝေးလို့ပါ

ဈာန် (စွမ်းအင်)

အဖ ဦးချစ်ဦး၊ အမိ ဒေါ်နှင်းကြည်တို့က မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ အောင်လံမြို့တွင် ၁၃၁၅ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ အ . ထ . က (၄) မင်္ဂလာတောင်ညွန့်တွင် အလယ်တန်းအထိ ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို (ခ) အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၀) ရက်တွင် စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာန၊ မြန်မာ့ရေနံဓာတုဗေဒစက်ရုံစီမံကိန်း၌ စတင်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဌာနစုမှူးရာထူးဖြင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁၀) ရက်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ယခုအခါ အထက်မင်းလှမြို့၊ စာရေးဆရာအသင်းတွင် အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ဖြင့် စာပေလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

အမည်ရင်း - ဦးစောဦး ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - (မန်း)၊ သံပရာကန်၊ ရေနံဓာတုဗေဒစက်ရုံ၊
အထက်မင်းလှမြို့၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။